

ပောင်စိန်ဝင်း

ပုတီးကုန်း

ဖက်ဆွတ်မိုး

BURMESE
CLASSIC

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၄၆၀၅၀၉
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၇၂၀၅၁၀

♦
 ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု(၁၀၀၀)

နိဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်

♦
 မျက်နှာပုံးရှင် - ပွင့်ရတနာကျော်
 မျက်နှာပုံးစာတိပုံ - အောင်မြင်(MAZDA)
 မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - အံ့ဘွယ်(STARS)

♦
 ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမြင့်(၀၁၀၄၀)၊ လင်းလင်းစာပေ
 အမှတ် ၄/၂၉၊ မြဝတီမင်းကြီးလမ်း၊
 ၁၀-မိုင်ကုန်း၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

♦
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ

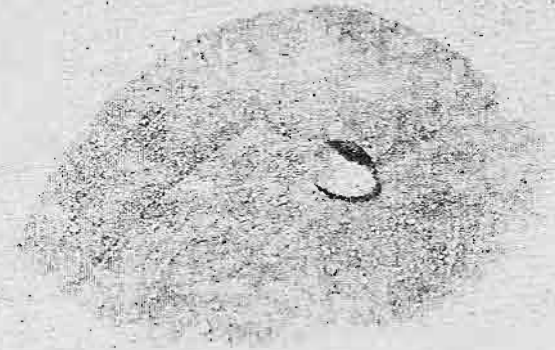
ဦးတော်မင်း(Wizard)၊ အမှတ်-၁၉၇၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

♦
 မျက်နှာပုံးပုံနှိပ်

ဦးတိုးဝင်း(၀၂၄၃၁)၊ နေလရောင်အောင်ဆက်
 (၉၆/ခ)၊ ၁၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

♦
 စာအုပ်ချုပ် - ယဇ်
 တန်ဖိုး (၅၀)ကျပ်

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ဖက်ဆွတ်မိုး

ဒို့.တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့.အရေး -

ဒို့.အရေး

ဒို့.အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နီ၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ကက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဗဟိုဦးစီးမှုစနစ်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ပယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိတ္တမြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ခိုင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မက်ဆွတ်မိုး

ရစ်ချည်သမ္မုလည်းမပြေ

ဝင့်လည်သမ္မုလည်းမကျေ

အနေထေးလည်းမမေ့

မတွေ့လည်းစိမ်းပျိုမလွယ်

တတွယ်မက်မက်

အပယ်ခက်တဲ့သူ့

ဂင်ထဲစူးနေ . . .

စူးတော့မတတ်ချစ်မိတယ် . . .

တစ်ညလုံး အိပ်လိုပျော်တော့မည် မဟုတ်။ လှုပ်ရှား
ယောက်ယက်ခတ်စိတ်ဖြင့် ရင်က အခုန်မြန်သည်။ ဖွင့်ထား
သည့်ပြတင်းမှ ဝေ့၍ဝင်လာသော လေမှာ ပန်းသင်းနံ့ယှဉ်
ရသည်။ သူမ၏နဖူးဆံစတို့ ရင်ခွင်မှာထိအပ်စဉ်က ရခဲ့သော
ပိတောက်နှင့် သနပ်ခါးရောရာရနံ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိလာပြန်
သည်။ ပိတောက်ရနံ့ကို နှစ်သက်သည်။ သနပ်ခါးရနံ့က ရင်ကို
အေးမြသည် ထင်ခဲ့သည်။ ပိတောက်နှင့် သနပ်ခါးရနံ့ နှစ်ခု
ပေါင်းစပ်လျှင် ဘယ်လိုနေမည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေးမိ
ခဲ့။ သူမထံမှရခဲ့သော ထိုပိတောက်နှင့်သနပ်ခါးရနံ့သည် ရင်၌
ဇွဲနစ်ယစ်မှုူးစေတော့သည်ပဲ။

ခုံတင်ပေါ်မှာ တိုင်နေရာက ထသည်။ ပြတင်းဝမှာ ရပ်ရင်း အပြင်ကို ဖျော်ကြည့်ဖြစ်၏။ နွေနှောင်းရက်တို့၏ ကောင်းကင်သည် ကြည်စင်ပြာလှသည်။ ကြယ်တွေကြားမှာ ဆန်းစလကို မြင်၏။ ထက်ဝက်ပင် မပြည့်တတ်သေးသော လကိုကြည့်ရင်း မိုးနှင်းကို သူ ရွတ်ပြခဲ့ဖူးသော ထက်ဝက်ဆို သည့် ဂျပန်ကဗျာလေးကို သတိရလိုက်ပြန်သည်။

အရက်ဆိုလည်း ထက်ဝက်မသောက်ဘူး

ခွက်အပြည့်မှ ကြိုက်တယ်...

မုန့်ဆိုလည်း ထက်ဝက်မစားဘူး

တစ်ခုလုံးအပြည့်မှ ကြိုက်တယ်...

ဘာပေးပေး ဘာရရ ထက်ဝက်မလိုချင်ဘူး

အပြည့်အဝပဲ လိုချင်တယ်...

သန့်စင်တဲ့လတောင်မှ မပြည့်မဝနဲ့ထက်ဝက်ဆိုမကြိုက်ဘူး။

လပြည့်သူတွေကိုပဲ ချစ်တယ်...

ဒါပေမဲ့ကွယ်...

ချစ်သူနဲ့တွေ့တဲ့ည...

ခေါင်းအုံးတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက် ထက်ဝက်စီအုံးရတာကျတော့

တစ်ဘဝလုံး ကျေနပ်နေမိတော့တယ်...

သည်တုန်းက မိုးနှင်းက သူပခုံးကိုခိုနှံ့ရင်း ဖွဖရယ်နေ ခဲ့သည်ပဲ။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာအတည်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်သည်။

‘ကို’

‘အင်...’

‘အဲဒီကဗျာလေးကို ကို ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား’

‘ကြိုက်တာပေါ့၊ ကြိုက်လွန်းလို့ မိုးနှင်းကို ခဏခဏ

ရွတ်ပြနေတာ’

‘မိုးနှင်း တစ်ခုထပ်တွေးမိလို့’

‘ဘာကိုလဲ မိုးနှင်း’

‘ကဗျာအလှ ပျက်သွားမလားတော့ မသိဘူး၊ မိုးနှင်း

ရင်ထဲရောက်လာတဲ့အတွေးကို ပြောမှာ’

‘ပြောပါ မိုးနှင်းရဲ့ ကို ဖတ်ဖူးတာ၊ အနုပညာကောင်း

တစ်ခုဟာ ဆုံးသွားရင် အတွေးတစ်ခုထားခဲ့တာပဲတဲ့’

‘ဒါဆို ပြောမယ်’

‘အင်း... ပြော’

‘အပြည့်မှ အမြဲကြိုက်တဲ့သူက ချစ်သူနဲ့ကျ ထက် ဝက်ကို ကြိုက်တတ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘဝရဲ့တာဝန်ကိုလည်း

တစ်ဝက်ပဲ ယူချင်သွားမှာ စိုးရိမ်စရာပဲနော် ကို’

‘မိုးနှင်းကတော့ လုပ်ပြီ’

အရယ်နှင့် ဖော့ဖော့ပြောမိသော်လည်း တာဝန်ဆိုသည့်
ကား၊ ဘဝဆိုသည့်စကားတို့က ရင်ထဲမှာ လေးလံသောအရာ
များ ပြုတ်ကျလာသလိုပင်။

အတွေးဖြင့် ခဏငြိမ်သက်သွားသော်လည်း ချစ်သူ၏
အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် တစ်သက်တာဘဝကို ကျော်ဖြတ်ရင်ဆိုင်
ရမည် ထင်ခဲ့ပြန်သည်ပဲ။

မိုးလင်းခဲ့သည်ထင်ရင်း ပြတင်းမှခွာသည်။ နာရီသံ
ချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက်အကြား မနက်ငါး နာရီမှာ ကားထွက်
မည်ကို သတိရလိုက်၏။ အိမ်မှ ကားဂိတ်ကိုလျှောက်လျှင်
မိနစ်နှစ်ဆယ်မကြာ။ ဆိုက်ကားတွေ့လျှင် ခဏလေး ရောက်
သည်။ အိမ်မှ လေးနာရီလောက်ထွက်မည် တွေး၏။ မိုးနှင်းကို
လေးနာရီခွဲအရောက်လာဖို့ သူ မှာခဲ့သည်။

ခရီးဆောင်အိတ်နားမှာ ထိုင်ချသည်။ အိတ်ဇက်ကိုဆွဲ
ပြီး ဖွင့်ကြည့်၏။ အဝတ်အစား သုံးလေးစုံ စာအုပ်သုံးလေးအုပ်
သာပါသည်။

‘သား...’

‘ဗျာ...’

အခန်းဝမှအမှေအသံကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား
သည်။ ပြီးတော့ အံ့အားသင့်ရင်း ထရပ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့ အခန်းဝမှရပ်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး
ကြည့်နေသော အမေ့မျက်နှာကို သူ ကြာကြာ မကြည့်ရဲ။
အကြည့်ကိုလွှဲသည်။ အမေ ဒီအချိန် ဘာလို့နိုးနေတာတဲ့လဲ။

‘သား... မအိပ်သေးဘူးလား၊ အိပ်တော့လေ’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့’

အနားကိုတိုးလာရင်း ပခုံးကို ဖွဖွကိုင်ကာ ပြောသည်။
အမေ့အကြည့် ခရီးဆောင်အိတ်ဆီအရောက်မှာတော့
တစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့ပျံသွားတော့မလို တုန်လှုပ်နေသည်မှာ
အမှန်။

‘သား’

‘ခင်ဗျာ’

‘မင်း မိုးနှင်းကို မနက်ဖြန် ခိုးသွားတော့မှာလား’
နှုတ်မှာ အာစေးထည့်ထားသလို ဘာသံမှမထွက်။
ခင်း... ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ တွေးလို့မရ။

‘အမြန်ဖြေလေ သား’

ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့

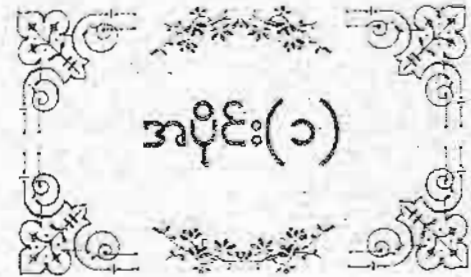
လာ... ထိုင်ပါဦး သားရယ်

သူ့ခုတင်ဆီသွား၍ အမေထိုင်သည်။

အမေဘေးမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အမေက နဖူး

ကို ဖွဖွစမ်းသည်။

ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားသည်ပဲ။

(၁)

မြစ်ကို ဖြတ်တိုက်လာသောလေကြောင့် နဖူးဆံစတို့
ဖွာသည်။ လေကို အားပါးတရ ရှုလိုက်ရင်း သက်ပြင်းကို
အလိုလိုချမိသွား၏။

လာရှင်းသောပိုက်ဆံကိုသိမ်းကာ ပြန်အပ်ရင်း နှုတ်
ဆက်နေသော ကားဆရာအုပ်စုကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရသေးသည်။
ကားဆရာတွေဝိုင်း ပြီးသွားလျှင်တော့ လာစရာလူအရင်းအချာ
မကျန်တော့ဟု တွေးရင်း စိတ်သက်သာရာရသည်။ မော်တော်
ဆရာတွေက စောစောကပဲ ပြန်သွားကြပြီ။ တကယ်တော့
ကားသမားတွေ၊ မော်တော်သမားတွေက သူတို့ထမင်းဆိုင်၏
အဓိက ဖောက်သည်များပင်။ သည်တော့ သူတို့အားလုံးကို

အားမာန်သစ်စာပေ

မျက်နှာချိုချိုပြုံးပြုံးနှင့် အလိုက်အထိုက် နှစ်ခြိုက်ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံရသည်မှာ မဆန်းမ။ သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်ပမာ မျက်နှာမှာ ဟန်လုပ်ပြုံးရင်း ရင်တွင်းကမပါသော စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောရစမြဲ။

ဖေဖေဆုံးတော့ မေမေထမင်းဆိုင်ကလေးက သားအမိ နှစ်ယောက် ထမင်းစားလောက်ရုံမို့ ကျောင်းထွက်ကာ မေမေ ကို ကူညီခဲ့ရသည်။ အစက နာမည်မရှိခဲ့သော မေမေထမင်း ဆိုင်ကလေးကို သူမနာမည် တပ်လိုက်၏။ စိုးစိုးဦးထမင်းဆိုင် ဟု တပ်လိုက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် သူမတို့ဆိုင်မှာ သိသိ သာသာ ရောင်းလာရသည်။ သူမနှင့် အကျိုးပေးသည်ဟု မေမေ ကပြောသော်လည်း ကောင်တာထိုင်လိုက်၊ စားပွဲထိုးလုပ်လိုက် နှင့် နှုတ်သွက်အာသွက်လှသော သူမ၏ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းရောင်းကောင်းတာ မေမေလည်းသိမှာ အသေ အချာ။ ကားဆရာတွေ လာနားတော့ သိသိသာသာ အရောင်း သွက်သွားတော့သည်။ ကုန်တင်ကား၊ အဝေးပြေးမီးရီးသည် တင်ကား စသဖြင့် တစ်စုံစုံ မိတ်များလာခဲ့သည်။ ခရီးသည် ကားများ ရပ်နားလာခြင်းက သူတို့ဆိုင်ကို နေချင်းညချင်း ဆိုင် ကြီးတစ်ဆိုင်အဖြစ် နာမည်ရသွားစေခဲ့ခြင်းပင်။ အခုတော့ စိုးစိုး

ဦးတမင်းဆိုင်သည် မသိသူမရှိအောင် သူတို့မြို့မှာတော့ ထင်ရှား ခဲ့ပြီပဲ။

နာမည်ရလာလျှင် အရည်အသွေးခိုတတ်သော အကျင့် ကို ဆန့်ကျင်ကာ အရည်အသွေးပိုကောင်းအောင် ကြိုးစားလာ ခဲ့ခြင်းကလည်း တစ်ကြောင်းပါမည်။

စိုးစိုးဦး၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး ဖော်ရွေချိုသာ သော ဆက်ဆံရေးကလည်း အဓိကကျပေလိမ့်မည်။

သာမန် ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်ရည်ရှိသော စိုးစိုးဦးမှာ သာမန်ထက် ပိုမိုလှပသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိနေခြင်းက တော့ ဘဝအကျိုးပေးတစ်ခုပင်။ နှုတ်ကမ္ပွင့်၍ ချီးကျူးထောပနာ ပြုသော ယောက်ျားများရှိသကဲ့သို့ နှုတ်ကမ္ပွင့်တောင်မှ နှစ်ခါ မက လှည့်ကြည့်ရသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်ကို စိုးစိုးဦးက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ပဲ။

ကားဆရာတွေ၊ မော်တော်ဆရာတွေက လူရင်းတွေ မှီလားတော့မသိ။ ကောင်တာထိုင်နေသော စိုးစိုးဦးကို ခဏခဏ ခေါ်တတ်သည်။ စိုးစိုးဦးကလည်း ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံရှင်း သည့်အခါနှင့် အလွန်ညောင်းမှသာ ထိုင်တတ်ပြီး စားပွဲပိုင်း တွေပတ်ကာ လိုတာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ စားပွဲထိုးလေး

တွေကို ညွှန်ကြားနေတတ်သည်။

အလွန်လှသော ဒေါင်းမလေးတစ်ကောင် လှည့်လည်
သွားလာနေသလို ကြည့်လို့မဝနိုင်ပါဟု ခပ်မှူးမှူးနှင့် ကားသမား
တစ်ဦး ပြောသွားတာ သတိရနေ၏။

‘သူ့အလှသည် သူ့စီးပွားရေးမှာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုဟု
နားလည်လာသော စိုးစိုးဦးတစ်ယောက် ကောင်တာမှာ ဘယ်
တော့မှ အမြဲထိုင်မနေတော့။’

(၂)

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲတွေ ပြေဆိုပြီးသည့် နောက်ဆုံးနေ့
မှာ ကျော်မင်းသူက စိုးစိုးဦးကို စပြီး မြင်ဖူးတွေဖူးခဲ့သည်။

‘အိမ်မပြန်ပါနဲ့ဦးကွာ၊ နောက်ဆုံးနေ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်
လပ်ပေါ့’

လမ်းမှာ မောင်မောင်ဝင်းက ပြောတော့ သန်းအောင်
က ထောက်ခံသည်။

‘ဘယ်ကို သွားကြမလဲ’

ကျော်မင်းသူက မေးလိုက်၏။

‘အရင် ထမင်းသွားစားကြမယ်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြတာပေါ့’

နေပြီ

*မောင်မောင်ဝင်း ပြောတာ ကောင်းတယ်၊ ထမင်းဆာ

ဘယ်မှာစားကြမလဲ သန်းအောင်

မြန်မာဟင်းလား၊ တရုတ်ဟင်းလား

မြန်မာဟင်းပဲ ကောင်းပါတယ်

ဟု ကျော်မင်းသူ ပြောသည်။

မြန်မာဆိုရင်တော့ စိုးစိုးဦးပဲ သွားမယ်

*နာမည်တော့ကြီးတယ်၊ ငါ တစ်ခါမှ မစားဖူးသေး

ဘူး

မင်း ကြိုက်သွားမယ် ကျော်မင်းသူ

လူကိုလား၊ ထမင်းဟင်းကိုလား

ဟု သန်းအောင်က ရယ်ကျဲကျဲ မေးသည်။

နှစ်ခုလုံးပဲ

မောင်မောင်ဝင်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်

မိသည်။

စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ

ဟု ပြီးတော့ ပြောလိုက်၏။

သည်လိုနှင့် စိုးစိုးဦးထမင်းဆိုင်ကို သူတို့သုံးဦးလျှောက်

လာခဲ့တော့သည်။

ဟိုးက စားပွဲပိုင်းနားရပ်နေတာ စိုးစိုးဦးပဲ

ဆိုင်အဝင်မှာ မောင်မောင်ဝင်းက တီးတိုးပြောသည်။

သာမန်ထက် ရှည်သွယ်သောအရပ်အမောင်းနှင့် ပြည့်

ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျော်မင်းသူ ပထမဆုံး သတိထား

ဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။ မဖြူဘဲ အညိုဘက်သန်းသော အသားအရေမှာ

စိုသည်။ ကျစ်လစ်အချိုးအစားကျစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကိုယ်

အနေအထားသည် လှေကျင့်ခန်းယူပြီး ကစားထားသူတစ်ဦး

နှယ် ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်ပြီထင်၏။

ဟေ့ကောင် ထိုင်လေကွာ၊ ကြိုက်သွားပြီလား

မထိုင်သေးဘဲ ငေးကြည့်နေသော ကျော်မင်းသူကို

မောင်မောင်ဝင်းက ပြောရင်း လက်ကို ဆွဲချထိုင်ခိုင်း၏။

ဘာမှပြန်မပြောလိုက်မိ။

*စားပွဲထိုးကလေးကို ဟင်းတွေမှာပြီးချိန်မှာ ကောင်တာ

မှ သူတို့ဝိုင်းသို့ စိုးစိုးဦး လျှောက်လာသည်။

လာနေပြီ... ကြည့်... ဟေ့ကောင်

မောင်မောင်ဝင်း စကားကြောင့် စူးစိုက်ထားသော အကြည့်ကို ရုတ်တရက် လွှဲသည်။ မျက်နှာက တင်းခနဲဖြစ် အောင် ရုတ်စိတ်ဝင်သည်။ သူ့အကြည့်ကို မောင်မောင်ဝင်း သတိထားမိပြီးပြောလိုက်သော - အနောက်အပြောင်စကားဟု နားလည်၏။

‘မောင်လေး... ဆိုင်မလာတာ ကြာပြီနော်’
စားပွဲဝိုင်းနားအရောက် မောင်မောင်ဝင်းကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့်စကား။

‘မောင်လေး မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က မစိုးထက် ငယ်ရင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ပေါ့’

‘နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ငယ်လည်း ငယ်တာပဲလေ’

‘ဒီကောင်နဲ့ မိတ်ဆတ်ပေးလိုက်လေကွာ’

ကျော်မင်းသူကို မေးငေါ့ပြရင်း သန်းအောင် ပြော၏။

‘သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ဒီကောင်က မစိုးကို တွေ့ဖူးချင် တယ်ဆိုလို့ ဆိုင်ကိုရောက်လာတာ’

‘ဟုတ်လား’

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ရှက်အမ်းအမ်းရင်း အကြည့်

မဆုံဖြစ်အောင် မျက်နှာလွှဲသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ပြောလိုက်လေကွာ၊ ဘာရှက်နေ တာလဲ’

‘ဟာကွာ’

ကျော်မင်းသူက မောင်မောင်ဝင်းကို ပခုံးချင်းတိုက် သည်။

‘တကယ်ပြောတာလား’

စိုးစိုးဦးနှင့် အကြည့်ဆုံဖြစ်သော်လည်း နှုတ်မှ စကား သံမထွက်။ အရှက်က မပြေချင်။ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ငေးနေ မိဆဲ -

‘မစိုးက တကယ်ချောတာပဲလို့ စောစောကပဲ ပြော သေးတယ်၊ ဟေ့ကောင် ပြောလိုက်လေကွာ’

သန်းအောင်မျက်နှာဆီ အကြည့်လွှဲကာ -

‘မင်းတို့ကလည်းကွာ’

ဟု နှုတ်မှထွက်၏။

‘ငါ့မောင် ရှက်နေပါပြီဟယ်... မနောက်ကြပါနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းစားကြနော်’

ပြောရင်း စားပွဲမှခွာသည်။ ထမင်းဟင်း လာချပေး

သော စားပွဲထိုးကလေးတွေ ရောက်လာ၏။

‘ဟာ... စပ်လိုက်တာကွာ၊ ငရုတ်သီးထိသွားပြီ’

ရှောက်သီးသုပ်ထဲမှ ငရုတ်သီးကိုစားမိပြီး ကျော်မင်း
သူ ပြောသည်။

‘မင်းကလည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင်မှ
အစပ်မစားနိုင်ဘူးလား’

ဖန်ခွက်တွင်းကို ရေထည့်ရင်း-

‘ငါမှ မကြိုက်တာဘဲကွ’

ဟု ပြောသည်။

‘မစိုးကိုလှမ်းငေးရင်း ငရုတ်သီးကို မမြင်တာဖြစ်မယ်’

ရေဖန်ခွက်ကိုယူရင်း မောင်မောင်ဝင်းဆီ အကြည့်
ရောက်၏။ သူတို့ရှေ့က တစ်စားပွဲကျော်မှာ စိုးစိုးဦး ရပ်ပြီး
စကားပြောနေတာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်မှန်းသိသည်။

‘ရော... ဒီထန်းလျက်ကလေးစားလိုက်၊ အစပ်ပျောက်
သွားလိမ့်မယ်’

အနားရောက်လာပြီး ပြောလာသော စိုးစိုးဦးမျက်နှာ

ဆီ အကြည့်ပို့ရင်း အံ့သြသည်။ လှမ်းပေးနေသော ထန်းလျက်
ခဲကလေးကို မယူဖြစ်သေး။ သွယ်လျားလှပသော လက်ချောင်း
ကလေးတွေဆီမှာ အကြည့်ကတည်သည်။

‘ယူလိုက်လေကွာ’

မောင်မောင်ဝင်းစကားကြောင့် ရုတ်တရက် သတိဝင်
သည်။ ကိုင်ထားသော ရေဖန်ခွက်ကို ချ၏။ ပြီးတော့ ထန်း
လျက်ခဲကလေးကို လှမ်းယူသည်။ လက်ချောင်းကလေးချင်း
မထိတရီ ထိလိုက်သည်ပင် ရင်ထဲမှာ ငလျင်လှုပ်သလိုဖြစ်သွား
မှန်း သတိထားလိုက်မိ၏။

‘ကျေးဇူးပဲ မစိုးစိုးဦး’

‘မစိုးပဲ ခေါ်ပါကွယ်’

ရှက်ပြုံးနှင့်ကြည့်ရင်း စကားစရာမတွေ့။

‘စားလိုက်လေ’

‘စပ်တာက ပျောက်သွားပြီ မစိုး’

ဟု မောင်မောင်ဝင်းက နောက်၏။ ထန်းလျက်ခဲ
ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်စဉ် သူချထားသော ရေဖန်ခွက်ကို ကောက်
ယူပြီး စိုးစိုးဦးက သူ့ကိုကမ်းသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဂရုစိုက် ယုယမှုသည်

နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေတတ်ပါသလားဟု သတိထားဖြစ်ခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။

‘စိုးစိုးဦးက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ သူ့ဆိုင် ဒါကြောင့် နာမည်ကြီးတာပဲ’

အပြန်လမ်းမှာ ကျော်မင်းသူ မှတ်ချက်ချသည်။

‘လူတိုင်းကို မင်းလို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

မောင်မောင်ဝင်း စကားကို သူ ယုံရမလို့၊ မယုံရမလို့ပင်။

(၃)

နောက် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လောက် သည်ထမင်းဆိုင်ကိုရောက်ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ စိုးစိုးဦးနှင့် ကျော်မင်းသူတို့ တရင်းတနှီးဖြစ်သွားကြပြီပဲ။ မောင်မောင်ဝင်းနှင့်သန်းအောင်တို့၏ အပျက်အချော် အပြောင်အနောက်စကား၊ အပိုကောင်းမှုများကြောင့် ပိုပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွယ်ခဲ့ရခြင်းပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မောင်ဝင်းက ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်အဖြစ် ခဏရပ်ဆင်းပြီး စိုးစိုးဦးရှိရာ သွားသည်။

‘မစိုး... ဟိုကောင်က မှာလိုက်တယ်’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘သူမလာဖြစ်တာကြာလို့ မစိုးကို သတိရတယ် ပြောလိုက်ပါတဲ့’

‘မညာနဲ့နော်’

‘ညာစရာလားဗျာ’

‘တကယ်ပြောတာလား မောင်မောင်ဝင်း’

‘မစိုးကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူး’

စိုးစိုးဦးမျက်နှာမှာ ပီတိဖြင့် ပြုံးနေတာ မောင်မောင်
ဝင်း သိလိုက်၏။

ညနေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူတို့သုံးဦးဆုံဖြစ်ကြ
တော့...

‘မနက်က ဆိုင်ရှေ့ကအဖြတ် မစိုးက ငါ့ကိုလှမ်းခေါ်
တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ မင်းကိုမေးနေတယ်၊ ဘာလို့မလာတာလဲတဲ့’

ကျော်မင်းသူကို ပြောသည်။

‘အပိုတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ’

‘မယုံနေလေကွာ၊ တွေ့တော့ မင်းကိုယ်တိုင်မေးကြည့်

ပေါ့’

ကျော်မင်းသူ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ဖြစ်ရသည်မှာ
အမှန်။ အတွေးအာရုံမှာ စိုးစိုးဦးက မပျောက်ချင်တော့။

(၄)

မီးဖိုချောင်ဝင်လိုက်စဉ် မေမေက ထမင်းဟင်းချက်
သည့် ဒေါ်ကြီးစိုးကို ဆူနေသံကြားရသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ ဒေါ်ကြီးစိုး ဘာမေ့ပြန်ပြီလဲ’

ခဏခဏမေ့တတ်သော ဒေါ်ကြီးစိုးအကြောင်း သိနေ
ပြီမို့ ကျော်မင်းသူက မေးရင်း ပြုံးသည်။

‘မင်းအဖေက ငရဲအူစားချင်တယ်ဆိုလို့ မှာလိုက်တာ
မေ့လာတယ်လေ၊ အခုမှ ဈေးတစ်ခေါက်ပြန်ပြေးဝယ်ရင်လည်း
နောက်ကျနေပြီ။ ငါ အဆူခံရဦးမယ်။ ဒေါ်စိုးတို့လုပ်ရင်
ဒီအတိုင်းချည့်ပဲ’

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား မေမေ’

‘ပြောပါဦး သား’

‘ထမင်းဆိုင်မှာ သား သွားဝယ်ပေးမယ်လေ’

မေမေ ခဏတွေးသလို ငြိမ်သွား၏။

‘ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအဖေက ဆိုင်ကဟင်းတွေ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး’

‘သူတို့ရုံးက လူကြီးတွေစားနေကျဆိုင် သား သိတယ်၊ သားအထင်တော့ အဲဒီဆိုင်ကဟင်းဆို သိပ်မဆိုးဘူးထင်တာပဲ။ အစည်းအဝေးတွေ ဘာတွေ ဧည့်သည်တွေလာရင် အဲဒီဆိုင်က ဝယ်နေကျပဲ’

‘အင်း... ဒါဆိုလည်း သားဝယ်ချင် သွားဝယ်လေ’

မီးဖိုခန်းမှထွက်ကာ အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းဆီ တက်လာသည်။ စိုးစိုးဦးကို တွေ့ရမည်ဆိုသည့် အတွေးဖြင့် အလိုလို အူမြူးနေသလိုဖြစ်သွားမိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ မှန်ရှေ့မှာရပ်ရင်း လေချွန်ကာ ဆံပင်ကိုဖြိုးသည်။ ‘အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းခဲ့၏။ မီးဖိုခန်းဆီပြန်သွားကာ ချိုင့်တစ်လုံးတောင်းပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်တော့ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသော စိုးစိုးဦးက မြင်သွားပြီး ကောင်တာမှဆင်းကာ

ဆိုင်ရှေ့ထွက်လာသည်။

‘တစ်ယောက်တည်းလာ၊ မောင်မောင်ဝင်းတို့ လိုက်လာကြမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူး မစိုး၊ ဟင်းဝယ်ဖို့လာတာ’

ချိုင့်ကိုဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ရင်း ပြောသည်။ စိုးစိုးဦးက ယှဉ်လျှောက်လာရင်း-

‘အထူးအဆန်းပါလား၊ ဟင်းတွေဘာတွေ လာဝယ်လို့’

‘ဖေဖေအတွက်ပါ’

‘မသိပါဘူး၊ မစိုးလက်ရာကို သတိတရစားချင်လို့ လာဝယ်တာလားလို့’

စကားသံက နားကိုရောက်သော်ငြား ထိုးလိုက်သည့် မျက်စောင်းကား ရင်ထဲကိုရောက်သွားသည်။

‘သတိမရရင် တခြားဆိုင်သွားဝယ်မှာပေါ့’

ပြောရင်း အကြည့်ကိုလွဲသည်။

‘တကယ်ပြောတာလား ကျော်’

ရင်တွေခုန်ပြီး သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ လက်ထဲက ချိုင့်ကို လှမ်းပေးရင်း ငါးရုံအုတ်စပ်ပွဲဟု ပြောလိုက်တော့ စိုးစိုးဦး သူ့မျက်နှာကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုသည်။ ချိုင့်ကိုယူရင်း

ဆိုင်နောက်ဘက်ထွက်သွားသော စိုးစိုးဦးကို သူ ငေးကြည့်နေမိဆဲ။

ခဏအကြာ စိုးစိုးဦး ရောက်လာသည်။

‘ဒီချိုင့်ထဲမှာ ငါးရဲ့အူ၊ ဒီပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှာက ငါးခူစင်းကော’

ပြောရင်းလှမ်းပေးသည်။

‘ငါးခူစင်းကောက သူ့စားဖို့’

သည်ဆိုင်မှာစားတိုင်း ငါးခူစင်းကောကို သူ မှာစားတတ်တာ စိုးစိုးဦး သတိထားမိသည်ပဲ။ အတွေးက ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေပြန်သည်။ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်း ဘယ်လောက်ကျလဲဟု မေးသည်။

စိုးစိုးဦးက သူ့လက်မှ ပိုက်ဆံတွေကိုမကြည့်ဘဲ ပြုံးရင်း ခေါင်းကိုခါသည်။

‘မစိုးကလည်း ယူပါဗျာ’

‘စေတနာနဲ့ပါ’

‘အားနာစရာကြီး မစိုးရာ’

‘အားနာရမယ့်သူလိုထင်တာတော့ စိတ်မကောင်းပါ’

ဘူး’

ဘာမှပြန်မပြောတတ်ဘဲ စိုးစိုးဦးကို အကြည့်ဆုံဖြစ်သည်။ အရည်လဲနေသည်ထင်ရသော စိုးစိုးဦးမျက်ဝန်းကို သူ ကြာကြာမဆုံးရှုံး။ အကြည့်လွှဲရင်း

‘ကျေးဇူးပဲ’

ဟု နှုတ်မှထွက်သည်။

‘သူစိမ်းဆန်တဲ့ စကားပဲနော်’

‘ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ပါ မစိုး’

‘မပြောနဲ့၊ မျက်လုံးထဲကစကားတွေ မစိုးကြားနေရဘယ်’

‘ဟာဗျာ... သွားတော့မယ်’

နှုတ်ဆက်ရင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီ လျှောက်၏။

‘အပြန်လမ်းမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သတိဖြင့် ထိန်းနေရတာ သူ့အသိဆုံး။’

သူ့နှလုံးတွေ အခုန်မြန်နေပါပေါ့လား။

(၅)

စားရင်း၊ အိပ်ရင်း၊ သွားရင်း၊ လာရင်း ပျက်ခနဲ ပေါ်
လာတတ်တာ အစတော့ အံ့သြမိသလို။ သတိရစိတ်ဖြင့် တွေ့
ချင်မြင်ချင်တာကလည်း ဆန်းတော့အဆန်းသား။ သည်လို စိတ်
လှုပ်ရှားမှုမျိုးက ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ ခဏအကြာ ပျောက်
သွားမလားထင်သည်။ ထင်သလို ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ တစ်
လည်လည် အာရုံမှာရောက်လာပြီဆိုတော့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်
ဖြစ်ချင်လာပြီ။

ငါ မစိုးကို ချစ်နေပြီထင်တယ် မောင်မောင်ဝင်း

ညနေ ဆုံနေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဆိုတော့ ရင်ဖွင့်
မိသည်။ မောင်မောင်ဝင်းနှင့် သန်းအောင်က ရယ်၏။

‘ကြိုက်တာပါ’

မောင်မောင်ဝင်းက ပြောသည်။

‘ဘာလဲ ကြိုက်တာ’

‘ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်သလိုမျိုး’

‘ဒါတော့ မသိဘူး။ ကြိုက်တာလား၊ ချစ်တာလား။’

ငါ မစိုးကို ခဏခဏ သတိရနေတယ်။ ခဏခဏ တွေ့ချင်နေတယ်။ သူနဲ့ စကားတွေ ပြောနေချင်တာပဲ သိတယ်’

‘သွားပြီ မောင်မောင်ဝင်း၊ မင်းစတဲ့ဇာတ်လမ်း မင်းကြည့်လုပ်နော်’

သန်းအောင်က မောင်မောင်ဝင်းကို ပြောသည်။

‘မစိုးကို ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က ကြိုက်တာ ဘာဆန်းလဲကွာ၊ ငါလည်း ကြိုက်တာပဲ၊ မစိုးကလည်း ဒီကောင်ကို ကြိုက်နေတာ ငါတို့ ရိပ်မိသားပဲ’

‘ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောနဲ့ မောင်မောင်ဝင်း၊ ဒီကောင်က မင်းလိုအတွေ့အကြုံရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် ရည်းစားတောင်ထားဖူးတာမှ မဟုတ်တာ’

‘အေးလေ... အခု အတွေ့အကြုံရတာပေါ့’

‘အတွေ့အကြုံရရုံဆို တော်တာပေါ့၊ ရပ်လို့မရ ဖြတ်လို့

မရဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘မဖြစ်ပါဘူးကွာ... တွေးပူမနေပါနဲ့၊ ဒီကောင်လည်း အစမို့ ရင်ခုန်နေတာပါ၊ ကြာတော့ ရိုးသွားမှာပေါ့’

မောင်မောင်ဝင်းပြောသလို သူရင်ထဲမှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ်တာ ကျော်မင်းသူဘာသာ အသိဆုံး။

‘ငါ တကယ်ချစ်တာ ထင်တယ်ကွ’
‘မင်းက ထင်ရအောင် အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ သိလို့လား’

‘မသိဘူး’
‘မသိဘဲနဲ့ အချစ်လို့ ဘယ်လိုထင်လို့ရမှာတဲ့လဲ ဖိုးကျော်’

သူ မောင်မောင်ဝင်းကို ပြန်ပြောစရာစကား ရှာလို့ မတွေ့။

‘မင်း ဖွင့်ပြောလိုက်၊ ပြောလိုက်ရင် မစိုးက လက်ခံမယ်၊ ဒါဆို မင်းတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်သွားမယ်၊ ခဏကြာတော့ ပြတ်သွားကြမယ် ဒါပဲ၊ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး’

‘ပြတ်သွားမယ်လို့ မင်း ဘာဝန်ယူမလား မောင်မောင်ဝင်း’

သန်းအောင်က မောင်မောင်ဝင်းကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ဟ... ထမင်းဆိုင်က ကောင်မလေးနဲ့ မင်းကြီးသား ဘယ်လိုမှ မညားနိုင်ဘူး သန်းအောင်၊ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ထဲမှာ ညားတာပဲရှိမယ်’

မောင်မောင်ဝင်း စကားက သူ့နှလုံးသားဆီ ရောက်သည်။ သူ မစိုးကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအထိ အတွေးမရောက်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။

(၆)

သိပ်မကြာခင်မှာ ကျော်မင်းသူမွေးနေ့ရောက်တော့ မောင်မောင်ဝင်းက စိုးစိုးဦး ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းကျွေးဖို့ပြောသည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့သုံးဦး စိုးစိုးဦးထမင်းဆိုင်ကို ညနေ ဘက်မှာ ရောက်သွားကြ၏။

သူတို့မြင်တော့ စိုးစိုးဦး သူတို့စားပွဲ ရောက်လာသည်။ စိုးစိုးဦးမျက်နှာရွှင်လန်းနေပုံက သိသာသည်။ ကျော်မင်းသူကို တွေ့သည့်အပျော်နှင့် အကြည်အနူးက မျက်နှာမှာ အရိပ်ထင်စေသည်ပဲ။

‘ဒီနေ့ ဒီကောင်မွေးနေ့ မစိုး’

‘မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘ဩ... တကယ်ပြောတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်လား
ကျွေးတာ’

‘တကယ်’

‘ဟုတ်တယ် မစိုး’

‘ကျော်က ကြိုအသိမှမပေးတာ၊ ပေးရင် မစိုး မွေးနေ့
လက်ဆောင်ဝယ်ထားမှာပေါ့’

‘မစိုးကလည်း’

‘ဘာလဲ... မောင်မောင်ဝင်း’

စကားဖြတ်လိုက်သည့် မောင်မောင်ဝင်း မျက်နှာဆီ
အကြည့်ပို့ရင်း မေးသည်။

‘ဒီကောင်က ဝယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင် မလိုချင်လို့
ကြိုပြီးမပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

‘ဟာကွာ’

မောင်မောင်ဝင်းစကားကြောင့် တင်းခနဲဖြစ်ရင်း နှုတ်မှ
ထွက်၏။

‘မဝယ်ဘဲနဲ့ ဘာပေးမှာလဲ၊ စိုးမှာ ဘာမှမရှိတာ’

‘ဒီကောင်တောင်းတာ ပေးမှာလား’

‘မစိုး ပေးနိုင်ရင် ပေးမှာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင် တောင်းလိုက်လေ’

‘မင်းကလည်းကွာ’

စိုးစိုးဦးအတွက် သူ အားနာလာသည်။ မောင်မောင်
ဝင်း ဘာရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာ အားလုံးအသိ။

‘ဖိုးကျော်က ရှက်နေတာ မစိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာတုန်းကတော့ သူ မစိုးဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင် တောင်း
မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အခုကျမပြောရဲတော့တာ’

‘တကယ်ပြောတာလား ကျော်’

ကျော်မင်းသူမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း အကြည့်ဆုံခိုက်
မှာ စိုးစိုးဦး မေးသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်မသိ။

‘မဟုတ်ပါဘူး သူ နောက်နေတာပါ’ ဟု ပြောရမှာ
လည်း စိုးစိုးဦးကို အားနာသည်။ ပြီး နောက်နောင် စကားဆက်
ရခက်မှာ တွေးပူသည်။ ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံရအောင်လည်း
သတ္တိက နည်းနေပြန်သည်ပဲ။

‘မပြောရဲလည်း ပြန်ခါနီးမှ ကပ်ပြောပေါ့ကွာ’

မောင်မောင်ဝင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘မစိုးက သူ့ကို တကယ်ပဲ လက်ဆောင်ပေးမှာလား’

သန်းအောင် မေးသည်။

‘ကျော် လိုချင်တာတကယ်ပဲဆိုရင် စိုးတတ်နိုင်တာ
မှန်သမျှ ပေးဖို့ ဝန်ခံလေးပါဘူး’
တစ်ဖက်စားပွဲဝိုင်းမှ ဝိုင်းခေါ်သဖြင့် စိုးစိုးဦး ထွက်
သွားသည်။

‘မိုးကျော်... မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ’

မောင်မောင်ဝင်းက မကျေမချမ်းဆိုသည်။

‘ဘာလဲ မောင်မောင်ဝင်း’

‘မင်း ဖွင့်ပြောတော့လေကွာ၊ ဒီနေ့လောက် အခြေ
အနေပေးတာ မရှိတော့ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း တကယ်ရင်ထဲမှာရှိလို့ ပြောမယ်
ဆိုရင်တော့ ပြောဖို့အကောင်းဆုံး အခြေအနေပဲ’

သန်းအောင်က မောင်မောင်ဝင်းစကားကို ထောက်ခံ
သည်။ မကြာခင်မှာ သူတို့မှာသောဟင်းလျာများ ရောက်လာ
ပြီ။ စိုးစိုးဦးကတော့ ကောင်တာမှာ အလုပ်များနေရင်း တစ်
ချက်ချက် သူတို့စားပွဲဆီ လှမ်းကြည့်တာတွေ့၏။

မောင်မောင်ဝင်းစကားကြောင့် ဘီယာတစ်ယောက်
တစ်လုံးစီ သောက်ဖြစ်သွားသည်။

(၇)

‘ပိုက်ဆံရှင်းတဲ့အခါ ငါတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားမယ်၊
မင်း ဖွင့်ပြောလိုက်’

မောင်မောင်ဝင်းက အကြံပေးသည်။

စားပွဲထိုးကလေးကိုခေါ်ပြီး တွက်ခိုင်း၏။ ပြီးတော့-

‘မင်းတို့ အစ်မကြီးကို လွှတ်လိုက်ကွာ၊ သူ့ကို ရှင်း
ဆိုက်မယ်’

ဟု မောင်မောင်ဝင်းက ပြောသည်။

စားပွဲထိုးလေးက ကျသင့်ငွေကိုပြောရင်း စိုးစိုးဦးကို
သွားအကြောင်းကြား၏။ စိုးစိုးဦး ရောက်လာသည်။

‘စားလို့ကောင်းရဲ့လား’

‘ကောင်းပါတယ် မစိုး’

ဟု သန်းအောင် ပြောသည်။ ကျော်မင်းသူက ပိုက်ဆံ အိတ်ထုတ်၏။

‘ဒီပိုင်းကို မစိုးကျွေးတာပါ’

‘မာ... မဟုတ်တာ မစိုးကလည်း’

ပိုက်ဆံအိတ်ကိုင်ရင်း စိုးစိုးဦးမျက်နှာကြည့်လျက် နှုတ်ကထွက်သည်။

‘ကျော် လက်မခံဘူးဆိုရင် မစိုးကို မခင်လိုဘဲ’

ကျော်မင်းသူက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီကောင့်ဆီက နောက်ထပ်စားလို့ ရသေးတာပေါ့’

ဟု သန်းအောင် ပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူး မစိုး၊ ဒီကောင် စိုးရိမ်နေတာ ကျွန်တော် သိတယ်’

မောင်မောင်ဝင်း စကားကို နားစွင့်နေပုံရ၏။ မောင်မောင်ဝင်း ဘာနောက်ဦးမည်မသိ။

‘ဒီကောင် စောစောကပြောတယ်။ ထမင်းစားပြီး ပိုက်ဆံရှင်းရင် မင်းတို့ဆိုင်ပြင်ထွက်နှင့်၊ ငါ မစိုးဆီက လက်ဆောင်

တောင်းမယ် ပြောထားတာ၊ အခု မစိုးက ဒီပိုင်းရှင်းလိုက်တော့ သူ လက်ဆောင်တောင်းရတာ ခက်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား’

‘ဘာဆိုလဲ... ဒါသတ်သတ်ပါ၊ ဒါက သူတစ်ယောက်တည်းကျွေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ကဲ... ကြားတယ်မဟုတ်လား ဖိုးကျော်၊ ဒါဆို မင်းလိုချင်တာ တောင်းပေတော့၊ လာ... သန်းအောင်’

ပြောရင်း သန်းအောင်လက်ကိုဆွဲကာ မောင်မောင်ဝင်းနှင့် သန်းအောင် ဆိုင်ပြင်ထွက်သည်။

သူ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စိုးစိုးဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင် ကျန်ခဲ့၏။

‘ပြောလေကွာ’

‘ဗျာ...’

‘ကျော်... စိုးဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ စိုး တတ်နိုင်တာဆို ပေးပါမယ်’

သက်ပြင်းကို သူ ချလိုက်မိသည်။

‘မစိုး’

‘ခပြာ... ကျော်’

‘ကျွန်တော် မစိုးကိုချစ်တယ်’

ပြောပြီး ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်၏။

‘ကျော်’

သက်ပြင်းငွေငွေချအပြီး ထွက်လာသည့်အသံကြောင့်
အကြည့်ဆုံဖြစ်သည်။

‘ဒါက စိုးကို ကျော်ရဲ့မေတ္တာပေးတာလေ’

‘စိုး မေတ္တာကို ပြန်လိုချင်တယ်’

ပြောပြီး ဆိုင်ပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်၏။

‘ကျော်...’

ဆိုင်ဝအရောက် လှမ်းခေါ်သံအကြားမှာ ရပ်ပြီး နောက်
ပြန်ကြည့်သည်။ အနားရောက်လာကာ ပခုံးချင်းယှဉ်ရပ်၏။

‘ဘာလို့အဖြေမစောင့်တာလဲ’

‘မပေးနိုင်ရင် အားနာလို့’

ပခုံးချင်းထိသည်ဆိုရုံမျှ ကိုယ်ကိုယ်မီးကာ တိုက်၏။
ရနံ့တစ်မျိုးကို နှလုံးသားမှ ရလိုက်နိုင်သလို။

‘ကျော်မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပြီနော်’
ယူသွားတော့၊ ဒါပေမဲ့ စိုးကိုတော့ အထင်မသေးစေချင်ဘူး’

‘ပျော်လိုက်တာ မစိုးရယ်’

ကလေးတစ်ဦးနှယ် ပျော်ရွှင်စွာ ဆိုင်ပြင်ထွက်၏။ စိုးစိုး
ဦးက အပြင်ထိလိုက်လာသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မစိုး၊ ဒီကောင်တောင်းရဲ့လား’

မောင်မောင်ဝင်းက မေးသည်။

‘မသိဘူး... မေးကြည့်၊ သွားတော့မယ်နော်’

ရှက်နေသည့်မျက်နှာ ချာခနဲလှည့်ရင်း ဆိုင်ဆီ ပြန်
လျှောက်သွားတော့သည်။

(ဂ)

စိုး၏အကြည့်မှာ နှလုံးသားတွင်း စူးနစ်စေမည့် မြား
အစင်း ရာထောင်ပါလေသလားမသိ။ စိုး၏အပြုံးမှာ အရာရာ
ကို မေ့လျော့သွားစေနိုင်သည့်အစွမ်းရှိပြီ ထင်သည်။ ဆံမျှင်ရှည်
တို့၏ အနွဲ့အပျောင်းသည် နှလုံးသားကို ကောင်းစွာတွယ်ပတ်ရစ်
ချည်နိုင်သည့် သမုဒယကြိုးမျှင်တွေ ဖြစ်နေပါသတဲ့လား။

စကား၌ ယစ်မူးသည်။

အကြည့်၌ စွဲလမ်းသည်။

အတာအနွဲ့မှာ မိန်းမောမေ့လျော့သွားစေ၏။

အထိအတွေ့မှာ ပူနွေးရှုတ်၊ ရင်ခုန်ခဲ့ရပြန်သည်ပဲလေ။

ညကိုးနာရီကျော်သည်နှင့် စိုးစိုးဦးထမင်းဆိုင်ရှေ့ကို ဆိုင်ကယ်နှင့်

အားမာန်သစ်စာပေ

ရောက်နေမိစမြဲ။ ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် စိုးစိုးဦးက ဆိုင်ပိတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ စားလက်စဉ်င်းတွေ ဘာတွေရှိနေခဲ့လျှင်လည်း တာဝန်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့၏။

ကျော်မင်းသူ ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်နှင့် စိုးစိုးဦးက အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလေ။

ဆိုင်ကယ်နောက်မှထိုင်ရင်း အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူတို့ ထိုင်ချင်တိုင်မည်။ ပြီးတော့ မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ရှုခင်းကောင်းသော မြို့အထွက်နားဆီမှာ ထိုင်ကြမည်။

ဧရအကျ သောင်ထွန်းချိန်မို့ သောင်ပြင်ဆီဆင်းရင်း လမ်းလျှောက်သည့်အခါ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အရာရာကို မေ့လျော့သွားစေနိုင်ပြီပဲ။

ခေါင်းကိုငဲ့ပြီး ပခုံးမှာ မေးတင်မှီခိုသည်။ ပခုံးကိုဖက်ရင်း ဆံပင်တို့၏အနူးအညွှတ်မှာ ပါးကိုကပ်သည်။

‘ကျော်... စိုးကို ဘယ်တော့ထားခဲ့မှာလဲဟင်’

မြစ်ကမ်းဆီက မော်တော်တွေမှာ မီးရောင်မြင်ရပြီ။

စကားသံနဲ့နဲ့က နှလုံးသားကို သံရည်ပူ လောင်းချသလို။

‘ဘာလို့ကျော်ကို မယုံတာလဲ စိုး’

‘အခြေအနေကို စိုးရိမ်တာပါ ကျော်’

‘အခြေအနေအားလုံးကို ကျော် ရင်ဆိုင်ရဲတာပဲ’

မှီခိုထားသည့် ပခုံးကို မျက်နှာအပ်လိုက်ရင်း စကားသံ တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေကြောင့် နဖူးဆံစတို့ ဖွာသွားသည်။

ပြိုင်တူရပ်လိုက်စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား၏။

အမှောင်စုထဲမှ ပါးလျှလျအလင်းမှာ အကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်သည်။ ငုံ့လာသည့် မျက်နှာနှင့် မော့လာသည့်မျက်နှာ နှစ်ခု ထိုလူလူဖြစ်စဉ်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တို့ တစ်သားတည်း ပျော်ဝင်သွားမတတ် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြပြန်သည်ပဲ။

မြစ်ထဲက လှိုင်းရိုက်သံကို မကြားနိုင်တော့။

(၉)

‘မင်းတို့ဟာက တစ်မြို့လုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေပြီ
ဖိုးကျော်’

‘မင်းတရားခံပဲ မောင်မောင်ဝင်း’
သန်းအောင်က မောင်မောင်ဝင်းကိုကြည့်ရင်း ပြော၏။
ကျော်မင်းသူက ဆိုင်ပြင်ကိုငေးရင်း နားထောင်နေ
သည်။

‘ငါက အပျော်အပျက်ပဲ ဒီကောင်တွဲမယ်ထင်တာ’
‘အပျော်အပျက်ချစ်လို့ရလား’
ငဲ့စောင်းရင်း မေးလိုက်တော့ မောင်မောင်ဝင်းက
ကျော်မင်းသူမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

အားမာန်သစ်စာပေ

‘ဘာလဲ... မင်းက မစိုးကို တကယ်ချစ်သွားတာလား’

‘ချစ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစတုန်းက ချစ်တာ’

‘မင်း အရူးပဲ’

‘ဘာလဲ... မင်းပဲ အစကမြှောက်ပေးပြီး’

‘မြှောက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ နီးစပ်အောင်လုပ်ပေး’

မိတာ၊ မင်း သူ့ကို အပျော်တဲ့စေချင်တာ၊ ဒီလောက်ပဲ’

‘နေပါဦး... ဖိုးကျော်၊ ငါ တစ်ခုမေးမယ်’

‘မေး...’

သန်းအောင်ဆီ အကြည့်ပို့၏။ သန်းအောင်က ရေခွေး

ကြမ်းပန်းကန်ကို ပြန်ချရင်း-

‘မင်းက သူ့ကို တကယ်ယူမှာလား’

‘ယူမှာပေါ့’

‘ဟေ့ကောင်... ပေါက်ကရမပြောနဲ့ ဖိုးကျော်’

‘တကယ်ပြောတာ မောင်မောင်ဝင်း’

‘မင်းမိဘတွေကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား’

‘ယူပြီးသွားရင်ဇာတိ ပစ်ထားလောက်ဘူးတွေးတယ်’

‘စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ ဖိုးကျော်ရာ’

သန်းအောင်စကားက ဖျောင်းဖျောင်းဖျူဖျူလေသံ။

‘ဖိုးကျော်’

မောင်မောင်ဝင်းက လေသံနှိမ့်ပြီးခေါ်၏။

‘သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မိဖိုးက မင်းကန်
ယောက်တည်း ဒီလိုတွဲတာလို့ မင်းထင်လား’

‘ဘယ်သူနဲ့ တွဲသေးလို့လဲ’

‘ငါ အသေအချာတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သူနေပုံထိုင်ပုံ
ကြည့်ပါလား၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း အတည်အတန့်လို့ မင်း
ယုံနေလား’

တစ်ချက်တွေ့ပြီး စဉ်းစားမိသည်။

‘ငါတို့ရောက်တိုင်း ကားဆရာတွေ၊ မော်တော်ကလူ
တွေနဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ’

‘အလုပ်သဘောပဲ’

‘မစိုးစကားတွေ မင်း နားဝင်နေပြီထင်တယ်’

‘သူ ငါ့ကိုပဲချစ်တာလို့ ငါ ယုံတယ်’

‘ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း မင်း
လောက်အတူလူ ပါမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘တော်ကွာ... မင်း စိုးကို အထင်သေးတာပဲ’

မောင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းယမ်းရင်း သက်ပြင်းရှည်

ကိုချသည်။

အနာတက်တုန်းတော့ ဆေးချက်မရှိဘူး ဟောကောင်
သန်းအောင်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

(၁၀)

စိုးနှင့်ပတ်သက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်၏အထင်အမြင်ကို
တစ်စစ ပို၍ နားလည်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ထမင်းဆိုင်က မိန်း
ကလေးဆိုတာထက် မြူတတ်သော၊ ချူတတ်သော ခပ်ပေါ့
ပေါ့ မာယာသည်တစ်ဦးနယ် သဘောထားကြသည်ကို နား
လည်လာပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကိုယ်တိုင်က သည့်နယ်
ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားသည်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြားရ
တော့ ရင်ထဲမှာ နာရ၏။ စိုး၏မာယာကွန်ယက်မှ ရုန်းမထွက်
နိုင်သူဟု သူ့ကို ထင်ကြမည်။ စိုး၏အညှို့အမြူမြူးထဲမှ ငါး
တစ်ကောင်ဟု သူ့ကို ပြောကြမည်။

ညက အတွေးများစွာဖြင့် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။
မနက်ရောက်တော့ စိုးကို သူ တွေ့ချင်နေပြန်သည်။ နေ့လယ်
ဘက်မှာတော့ စိုးကိုတွေ့မည်ဟု အိမ်မှထွက်လာခဲ့၏။

‘ဟယ်... ကျော်... မလာစဖူး၊ ဒီအချိန်ကြီးကို’

ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီး ထမင်းဆိုင်ထဲအဝင်မှာ သူ့အနား စိုး
ရောက်လာပြီး အံ့ဩစကား ဆိုသည်။

‘အိမ်မှာ ထမင်းမစားချင်လို့ ထွက်လာခဲ့တာ’

စကားကို ပေါ့အောင် သူပြောသည်။ သည်အချိန်မှာ
ထမင်းစားသူက နည်းသေးသည်မို့ သူထိုင်သည့်စားပွဲမှာ စိုး
က ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းတွေကို မှာပေးသည်။

‘ကျော်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

ဟင်းပွဲတွေကို ယပ်တောင်နှင့်ရမ်းရင်း သူ့မျက်နှာကို
အကဲခတ်ကြည့်ကာ မေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ စိုး’

‘မျက်နှာမကောင်းသလိုပဲ’

‘စိုးကို လူတွေက အထင်သေးကြတယ်နော်’

‘ထမင်းဆိုင်က မိန်းကလေးပဲ ကျော်ရယ်’

‘ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်ပဲ’

‘ကျော်... ဘာတွေ ကြားလို့လဲ’

ကျော်မင်းသူက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျော် ဘာကြားကြား စိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေး
နိုင်ပါတယ်။ ကျော်စိတ်ထဲမှာ သံသယမထားစေချင်ဘူး’

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်စဉ်းစားကာ စိုးမျက်နှာကို စူး
စိုက်ကြည့်ဆဲ ခရီးသည်တင်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

‘ခဏလေးနော် ကျော်... စိုး အလုပ်လုပ်လိုက်ဦးမယ်’

ပြောရင်း သူ့စားပွဲမှ ထရပ်ကာ ထွက်သွားသည်။

စားပွဲထိုးကလေးတွေ၏ အော်ဟစ်ခေါ်သံ၊ ဈေးသည်ကလေး
တွေ၏ ဈေးအော်ရောင်းသံဖြင့် ဆူညံသွားလေပြီ။ ခရီးသည်တွေ

ဆိုင်ထဲဝင်ကာ စားပွဲတွေမှာထိုင်ကြရင်း စားပွဲတွေ ပြည့်သွား
၏။ ကောင်တာနားကပ်လျက်ရှိသော သီးခြားစားပွဲမှာ ကား

ဆရာများ၊ မော်တော်ဆရာများ၊ အရေးတကြီးပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်
သီးသန့်ထားသော စားပွဲဆိုတာ ကျော်မင်းသူ သိနေသည်။

ထိုစားပွဲအတွက် စိုးစိုးဦးကိုယ်တိုင်က ဧည့်ခံပေးရတာလည်း
သူ့ကို ပြောထားခဲ့ဖူးသည်။ သည်လိုမှမဟုတ်လျှင် ကားကို

တခြားဆိုင်ရှေ့ ပြောင်းရပ်ပါက ဧည့်သည်များစွာ လွတ်သွားမှာ
ကို စိုးရိမ်ရသည်ဆို၏။

ကောင်တာရှေ့မှာရပ်ပြီး ကောင်တာပေါ်မှ စီးကရက်
ဘူးတွေကဲ စီးကရက်ထည့်နေတာ လှမ်းကြည့်ရင်းမြင်၏။ ကား
ဆရာနှစ်ယောက်က ထမင်းဝိုင်းဆီ လျှောက်လာသည်။ တစ်ဦး
က စားပွဲဝိုင်းဆီ တန်းသွားသော်လည်း တစ်ဦးက စိုးစိုးဦးအနား
မှာ ရပ်ကာ စိုးစိုးဦးကို စကားပြောနေတာ တွေ့၏။ စိုးစိုးဦး
က မျက်နှာလှည့်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်ပြောနေတာ မြင်သည်။
ကားဆရာ၏ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာပေါ်မှ ရုမ္မက်အငွေ့တွေ
ကို အသေအချာ မတွေ့ရသော်လည်း ကျော်မင်းသူက မှန်းဆ
မြင်နေရသလို စိတ်ထဲမှာ အလိုလို သဝဏ်တိုလာသည်။
ဗလောင်ဆူ လှုပ်ခတ်သောရင်ဖြင့် နေ့လို့ထိုင်လို့မရ။

ကားဆရာက ပခုံးကို ဆတ်ခနဲပုတ်ရင်း ဘာပြောသွား
သည်မသိ။ စိုးစိုးဦး မျက်နှာထားတင်းသလိုဖြစ်သွားတာ တွေ့
သည်။ ကားဆရာ စားပွဲဝိုင်းမှာဝင်ထိုင်ပြီး စိုးစိုးဦးကို ခေါ်သည်။
စိုးစိုးဦးအနားမှာ သွားရပ်၏။ စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်
အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်တွေ စားပွဲပေါ်တင်ပေးတာ တွေ့သည်။
စားပွဲထိုးကောင်လေး လှည့်အထွက်မှာ စောစောက ကားဆရာ
က စိုးစိုးဦးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း စကားတွေပြောနေတာ
လှမ်းမြင်ရသည်။ စားပွဲပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း စိုးစိုးဦး

က ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေတာ ဘေးတိုက်မှမြင်နေရ၏။ ခဏ
အကြာမှာ စိုးစိုးဦး၏ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လက်ကို ကား
ဆရာက အုပ်ကိုင်လိုက်တာမြင်ပြီး ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား
သည်။ စိုးစိုးဦးလက်ကို ရုပ်လိုက်တာ တွေ့သည်။

မျက်လုံးတွေပြာပြီး ဒေါသစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့
လေပြီ။ ငါမရှိတဲ့ရက်တွေမှာ သူတို့ အနေအထိုင် ဘယ်လောက်
များ ပက်သက်လေမလဲတွေးရင်း ရှေ့မှစားလက်စ ထမင်းပန်း
ကန်ပြားကို လက်ဖြင့် တွန်းချပစ်လိုက်၏။

တံခံတလင်းပေါ် ပန်းကန်ပြားကျပြီး ကွဲသွားသံကြောင့်
တစ်ဆိုင်လုံး သူ့ဆီ အာရုံရောက်ကုန်သည်။ စိုးစိုးဦးက ချာခနဲ
လှည့်ပြီး သူ့ဆီထွက်လာတာ မြင်သည်။

သူ ထမင်းဆိုင်အပြင် ထွက်လာခဲ့၏။

‘ကျော်... ကျော်’

ဆိုင်ဝမှ စိုးစိုးဦး လှမ်းခေါ်သည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲ
မော်တော်ဆိုင်ကုယ်ကို ဝှူးခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

(၁၁)

ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ။ ပြောချင်သည့် စကားတို့က ရင်နှင့်မဆုံချင်။ စိတ်ထဲမှာဘာသာပြောရင်း ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရ၏။ အဆီပြန်နေသော ကားသမား၏ အရက်မျက်နှာ၊ စိုးစိုးဦး၏ အဖြူအညိုပါသောမျက်ဝန်း၊ ခြေတို့လက်တို့ ထိကပါးရိကပါးစကားတို့ကို မကြားဘဲနှင့် မှန်း၍ ကြည့်သည်။

လက်မှနာရီကို ခဏခဏကြည့်ရင်း ညဆိုင်ပိတ်ချိန်ကို စောင့်၏။ မောင်မောင်ဝင်းတို့၊ သန်းအောင်တို့နှင့် ညနေဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မတွေ့ဖြစ်အောင် အိမ်မှာပဲတမင် နေလိုက်သည်။ တွေ့လျှင် သည်အကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်တော့

မည်။ ငါတို့မပြောလားဆိုသည့်အကြည့်ကို သူ အခံရခက်မှာ အသေအချာ။ လမ်းခွဲဖို့၊ စွန့်လွှတ်ဖို့၊ ဖြတ်လိုက်ဖို့ တိုက်တွန်း စကားတွေကို အတွေးဖြင့် ကြားယောင်ကြည့်၏။

စွန့်ရက်မှာလား စဉ်းစားရင်းပင် ရင်၌ ချမ်းမြေ့သည်။

လမ်းခွဲမှာလား တွေးတောရင်းပင် ရင်၌နာကျင်သည်။

မလိုချင် မတပ်မက်တော့လျှင် အနာအကျင့်သက်သာ မှာ အသေအချာသိ၏။ အာရုံတို့မှ အတွယ်အငြိအားလုံးက အသစ် အသစ်နယ် တပ်မက်စရာတွေ ဖြစ်လာတော့သည်ပဲ။

စိုးစိုးဦးနှင့်ပတ်သက်သမျှ စွဲလမ်းကြီးစွာဖြစ်ရပြီဟု သူ ဝန်ခံရတော့မည်။

ဆိုင်ရှေ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်လိုက်သံက ခါတိုင်း နယ် ပုံမှန်မဟုတ်။

အသင့်စောင့်နေမည့် စိုးစိုးဦး ဆိုင်ထဲမှထွက်လာတော့ ဒေါသအထိုက်အလျောက် ပြေကာ ကျေနပ်ချင်သလိုလို ခါတိုင်းဆို သူ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ခဏစောင့်ရသည်။ စိုးစိုးဦးက စီမံစရာတွေ စီမံမှုကြားပြီးမှ ထွက်ရစမြဲ။ သည်နေ့ သူအလေ့

ကို တကူးတကစောင့်နေမှန်း သိသာအောင် ဆိုင်ဝမှာ ရပ်မျှော်နေတာ မြင်၏။

ခေတ်ရှေ့လွန်ခြင်း၊ ကလက်တက်တက်ဖြစ်ခြင်းအငွေ့ အရိပ်မသန်းရအောင် အဝတ်အစားအပြင်အဆင်ကို ဂရုစိုက်ထားဟန်တူသည်။ ညှိ၍စိုသော အသားအရေသည် ပျိုနုလတ်ဆတ်မှုကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေပြန်သည်ပဲ။ မတွဲလွန်းသော အောက်နှုတ်ခမ်းသည် နှုတ်ခမ်းနီနီပြေပြေဆိုးသဖြင့်စွဲမက်စရာ။

“စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

အနားရောက်တော့ လေသံပျော့ပျော့ စကားဆိုသည်။

ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ စိုးစိုးဦးက ထပ်မံပြောဘဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မောင်းထွက်ခဲ့၏။

ခါတိုင်းနယ် အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင် မဝင်တော့ဘဲ မြို့အထွက်မြစ်ကမ်းဆီ ဦးတည်သည်။ ရပ်နေကျနေရာမှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားခဲ့ရင်း သောင်ပြင်ဆီဆင်းသည်။ ဝင်လှလှ ရောက်သည် မြစ်ပြင်ပေါ်ကို ဖြာကျနေဆဲ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သမီးလှေကလေးတွေကို တွေ့နေရသေးသည်။ ထိုင်နေကျ သမီးပေဝေ ကုက္ကိုပင်ကြီးဆီ လျှောက်၏။ စကားတစ်လုံးမှ

မဆိုဖြစ်သေး။ လက်မောင်းရင်းကို တွဲမှီလျက် မျက်လွှာပင့်
အကြည့်မှာ အကြည့်မဆုံဘဲ ဖြစ်ရေထဲကို လှမ်း၍ ကြည့်နေမိ
ပြန်သည်။

အမွှေးနံ့သာထက် ထူးခြားသော မှတ်မိစွဲလမ်းနေသည့်
ကိုယ်သင်းနဲ့က ရင်ထဲရောက်လာ၏။

ထိုင်လိုက်တော့ သူ့နှုတ်ပေါ်မှာ လက်တင်ရင်း ကိုယ်ကို
မှီနဲ့လာသည်။

‘မကျေနပ်တာတွေပြောလေ ကျော်’

နဲ့သည်မဟုတ်သော်လည်း ချိုသောစကားဆို၏။ မျက်
နှာဆီအကြည့်ရောက်ပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းမလှုပ်ပါဘဲ မျက်လုံး
ဖြင့် အပြုံးဆင်ကာ မျက်နှာက ချို၏။

‘ကျော်...’

‘ဟင်...’

‘ပြောလေ’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

‘ကျော်... စိုးကို မကျေနပ်တာတွေ ပြောလေ’

‘မကျေနပ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ’

‘မကျေနပ်တာထက်ပိုနေလို့လား ကျော်’

စကားမပြန်မီဘဲ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

‘စိုး နေတာထိုင်တာ ကို မကြိုက်ဘူး’

‘အဲလို ကျော်ရင်ထဲမှာရှိတာကို စိုးက ပြောစေချင်
တာ၊ အဲဒီလိုပြောမှ စိုးက ရှင်းပြခွင့်ရမှာပေါ့၊ မနက်ကလို
ပန်းကန်ပြားခွဲလိုက်တာမျိုးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကျော်ရယ်၊
ကျော်ကို အထင်အမြင်သေးသွားမှာစိုးလို့ပါ’

‘စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ’

‘ကျော် အဲဒီလောက် ပေါက်ကွဲသွားလိမ့်မယ် မထင်
ဘူး၊ စိုး အရမ်းလန့်သွားတယ်’

‘ဟိုကားသမားက စိုးလက်ကိုကိုင်လိုက်တာ ကျော်
မြင်တယ်။ ပထမကတည်းက ပြီတီတီစကားတွေ ပြောနေ
တယ်ဆိုတာ မကြားပေမယ့် သိသာတယ်။ စိုးကလည်း ပြုံးပြုံး
ပြုံးနဲ့’

‘ကျော်ရယ်... စိုးကို နားလည်ပါ၊ စိုးအလုပ်က သူတို့
ကို မကျေနပ်ရင်လည်း ဟန်ဆောင်ပြီးပြနေရတဲ့အလုပ်ပဲလေ’

‘လွန်ပါတယ် စိုးရယ်’

‘စိုးကို ကျော် မယုံဘူးလား’

‘ယုံတာ မယုံတာအပထား၊ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ အဲဒီ

လိုပုံစံမျိုးတော့ မကြိုက်ဘူး စိုး'

လူတွေ ဘယ်လိုထင်ကြမယ်၊ အထင်အမြင်သေးကြ
မယ်ဆိုတာ စိုး နားလည်ပါတယ်။ စိုးက ရပ်ပြပြီး ဧည့်သည်
ကို ဆွဲဆောင်တယ်ဆိုတာလည်း စိုး မငြင်းချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
လူတွေပြောသလို စိုးက မပျက်စီးဘူး၊ အညှာမလွယ်ဘူးဆိုတာ
တော့ ကျော် ယုံစေချင်တယ်'

မနက်ကမြင်ကွင်းမျိုးကို တွေ့တဲ့သူက စိုးကို ပြော
ကြမှာပဲလေ၊ ဘာဆန်းလဲ'

ကားသမားတွေ၊ မူးလာတဲ့တချို့ဧည့်သည်တွေက ထိ
ကပါး ရိုက်ပါးပြောပြီး စိုးကို စကြည့်တာ၊ သွေးဆောင်ကြည့်
တာတွေရှိတယ်၊ စိုး မညာပါဘူး။ စိုးဘက်က လုံအောင်ထိန်း
ထိန်းသိမ်းသိမ်းနေပါတယ် ကျော်၊ တချို့က သူတို့အထင်နဲ့
သူတို့ စကား၊ ကားပြောလာတာ စိုး မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ
ကျော်'

စကားဖြတ်ပြီး မျက်နှာမော့ကြည့်ကာ အကြည့်ဆုံ
သည်။

ကျော်ကိုလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မဖောက်ပြားခဲ့
တာ စိုး သစ္စာဆို၊ ဆိုရင် ဆိုပြပါ့မယ်။ စိုးကိုတော့ တခြားလူတွေ

လို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ ကျော်ရယ်'

စိုးလက်ဖျားလေးတွေကို သူ့ဆုပ်ယူ ဖျစ်ညှစ်နေမိရင်း
သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ ချလိုက်မိပြန်ပြီပဲ။

နေသည် သူ၏နောက်ဆုံးအလင်းတန်းတို့ကို ရပ်သိမ်း
သွားလေပြီ။ မြစ်ရေပြင်ညှို့၍ အမှောင်ထုဆီက တဖြည်းဖြည်း
တည်နေပြီလေ။

မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့်လေက ကုက္ကိုရွက်
တချို့ကို ကြွေကျလာစေပြန်၏။

ဆံစကိုငုံနမ်းရင်း သမုဒယတမ်းချင်းက ရှည်ခဲ့ပြန်
ပြီလေ။

မကြာမီ အလင်းပျောက်တော့မှာပါလား။

(၁၂)

‘မင်း ရူးနေပြီလား၊ ဖိုးကျော်’

မောင်မောင်ဝင်းလေသံက မာသည်။ မောင်မောင်ဝင်း
မျက်နှာကို သူမကြည့်ဖြစ်။ ဆိုင်ပြင်ကိုငေးရင်း ဒေါသစကား
တို့ကို နားစွင့်ထားဆဲ။

‘စဉ်းစားဦး ဖိုးကျော်... မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူး’

သန်းအောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လေသံပျော့ပျော့
စကားဆိုသည်။

‘ငါတို့မှာ သူငယ်ချင်းဝတ္တရားရှိတယ်ကွ၊ သူငယ်ချင်း
ကောင်းပီသအောင် မဟုတ်တာဆို တားရမှာပဲ၊ ငါက ပိုပြီး
တာဝန်ရှိတယ်။ မင်း ဒီလောက် စိတ်နှမယ် ပျော့မယ်မထင်လို့’

အားမာန်သစ်စာပေ

ငါက အပျော်အပျက် လုပ်ပေးလိုက်မိတာ၊ အခုတော့ ငါ တရားခံဖြစ်နေပြီ

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ’

‘ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲကွာ၊ မင်း စိုးစိုးဦးကိုသာ ယူဖြစ် သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ငါတစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်မှာ၊ မင်းမိဘကလည်း ငါ့ကို သတ်ချင်မှာ’

‘မင်း လက်ထပ်မယ်ဆုံးဖြတ်တာတော့ မှားတယ် ဖိုး ကျော်၊ နောက်ဆုံးကွာ မင်း စိုးစိုးဦးကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သွားမိတယ် ပြော၊ ငါ လက်ခံသေးတယ်’

‘ချစ်လို့ လက်ထပ်မယ်ပြောတာပေါ့ သန်းအောင်’

‘ချစ်တာနဲ့ လက်ထပ်တာ တခြားစီပဲ ဖိုးကျော်’

‘မသိဘူး သန်းအောင်၊ ငါ လက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့ ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင်သေးတာတွေလည်း ပျောက် သွားနိုင်တယ်’

‘အရူးလား ဖိုးကျော်၊ မင်း အရူးစကားမပြောနဲ့၊ ပတ် ဝန်းကျင်က မင်းကို နွားလို့ ထပ်ပြီးပြောကြမှာ’

ရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

‘ဒါဆို ငါမေးမယ် မောင်မောင်ဝင်း၊ မင်းပြော...

တိတိကျကျပြော၊ အဲလိုပြောနိုင်ရင် ငါ ချက်ချင်းဖြတ်မယ်’

‘ဘာလဲ...

‘စိုးက ဘယ်သူနဲ့ တွဲခဲ့သလဲ၊ တွဲနေသလဲ၊ ဘယ်သူ့ နောက်ကို ဘယ်နေ့က လိုက်သွားဖူးလဲ၊ အဲဒီလူရှိရင် ငါနဲ့တွေ့ ပေး’

‘ဟာ... ဖိုးကျော်’

မောင်မောင်ဝင်းက နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်၏။

‘အဲဒီလို အတိအကျရှိရင်တောင်မှ ပတ်ဝန်းကျင်က အဲဒီလောက် အထင်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆို မင်းပြောချင်တာက စိုးက ကြေးစားဖြစ်နေပြီ’

‘ကြေးစားဆိုလည်း မထူးဆန်းလို့ ဘယ်သူမှ စကားထဲ ထည့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ စိုးစိုးဦးက သူ့မှာရှိတဲ့ရုပ်ရည်နဲ့ ယောက်ျားတွေ စွဲမက်အောင်လုပ်ပြီး ချူတာ မြူတာ၊ အခု မင်းကို အပိုင်ဖမ်းသလို ဖမ်းချင်တာ’

‘တော်ကွာ... မောင်မောင်ဝင်း၊ မင်းစကားက တော် တော်လွန်တယ်’

‘မင်းမကြိုက်လည်း ငါပြောရမှာပဲ၊ ငါ ဘယ်လောက် ပြောပြော စိုးစိုးဦးနဲ့တွေ့ရင် မင်း အရည်ပျော်သွားမယ်ဆိုတာ

လည်း ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာငါ့တာဝန် ဖိုးကျော်၊
မင်းကို တစ်ခုပြောမယ်။ မင်း စောစောကမေးတာ ပြန်ဖြေရရင်
ဘယ်သူကမှ မင်းလောက်မအတော့ ဖိုးဖိုးဦးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
အတည်တကျ သတင်းထွက်မခံဘူး ဖိုးကျော်၊ အားလုံးက
သက်ကြီးဝါရင့် အတွေ့အကြုံများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည့်ပဲ၊ မင်း
သာ...

‘ငါ့မိဘ အရှိန်အဝါ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မက်တာဆိုရင်
ငါ့ကို အိမ်က စွန့်ပစ်လိုက်မှာ အမွေဖြစ်မှာ သူ သိနေတာပဲ။
ငါလည်း ကြိုပြောထားတာပဲ။ ငါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရင်
သူ ဘာမှ လက်ခံစရာမရှိဘူး’

‘တစ်နေ့ မင်းမိဘစိတ်ပြေမှာဆိုတာ ကြိုတွက်ထားတာ
ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

သန်းအောင်က ဝင်ထောက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... ဖိုးကျော်၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
ငါကတော့ ဖျက်ရမှာပဲ။ ငါ ဖိုးဖိုးဦးကို သွားပြောမယ်၊ ဖျက်
မယ်၊ မရရင် မင်းမိဘတွေ သွားပြောရမယ်’

တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

‘လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဦး မောင်မောင်ဝင်းရာ၊ အခုဟာ

က မင်းတို့ကို တိုင်ပင်ကြည့်ရုံရှိသေးတာ ငါ တကယ်မလုပ်
ရဲသေးပါဘူး၊ စိတ်ကူးကို ပြောပြတာပါ။ ငါ့မှာ စုဆောင်းထား
တာလည်း ဘာမှ မရှိသေးပါဘူး။ ဘွဲ့လေးဘာလေးရမှ လုပ်
မလားတွေ့တာကို တိုင်ပင်ကြည့်တာပါကွာ။ မင်းလုပ်လိုက်မှ
ဖိုးက မပြန်တော့ဘူးဆို ငါ့နောက်လိုက်လာရင် ဒုက္ခရောက်
နေမယ်’

မောင်မောင်ဝင်း တကယ်လုပ်တော့မည်ဆိုတာ နား
လည်ရင်း သူ့ဘက်ကစကားကို လျှော့ပစ်လိုက်သည်။ ဖိုးဖိုးဦး
ကိုပြောပြော၊ သူ့မိဘတွေကိုပဲပြောပြော ပြဿနာ အကြီး
အကျယ်ဟု သူ သိနေသည်လေ။

‘မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ အခု မယူသေးဘူးဆို
တာ...’

‘ဪ... မင်းကလည်း ငါ့ကို မယုံပြန်ဘူး’

‘အင်း... နောက်မှဆိုရင်တော့ မင်းဘာသာ နားလည်
လာမှာပါ’

ဟု သန်းအောင်က ပြောသည်။

‘အေးလေ... ငါ မင်း အခြေအနေကြည့်မယ်၊ ခြေ
လှမ်းပျက်ရင်တော့ ငါက မရရအောင် ဖျက်ရမှာပဲ ဖိုးကျော်’

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

စိုးနှင့် သူ ဆုံဆည်းဖို့ကိစ္စ ဒီကောင်တွေကို တိုင်ပင်
လို့မရနိုင်ဆိုတာ သူ ကောင်းစွာနားလည်လိုက်နိုင်သည်ပဲ။

သည်နေ့က လမ်းခွဲသည်အထိ စိုးစိုးဦးအကြောင်း
မပြောဖြစ်အောင် သူ သတိထားနေလိုက်၏။

(၁၃)

နောက်နေ့တွေမှာ ကျော်မင်းသူက စိုးစိုးဦးအကြောင်းကို
ခါတိုင်းနယ် နှုတ်သွက်အာသွက်မပြောမိအောင် ထိန်းသည်။
စိုးစိုးနှင့်တွေ့စဉ်မှာလည်း-

‘ကိုယ်တို့ ခါတိုင်းလို ခဏခဏမတွေ့ဘဲ သိုသိုသိပ်
သိပ်နေရမယ် စိုး’

ဟု ပြောကာ အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြသည်။ ပြီး
တော့ ညနေတိုင်း မတွေ့ဖြစ်တော့ဘဲ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါနှစ်
ခါသာ တွေ့တော့၏။

သည်ညနေမှာလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန် အိမ်
မှာပင် စာဖတ်နေလိုက်၏။ စိုးစိုးဦးနှင့် မနက်ဖြန်မှတွေ့ဖို့ ချိန်
ထားခဲ့သည်လေ။

ကျော်မင်းသူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့ရသည်။ သည်နေ့ စောစောပြန်ရောက်နေသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ထင်မိ၏။

‘ဖေဖေ ဒီနေ့စောသားပဲ’

ဧည့်ခန်းအဖြစ် သူ့အမေးကို ဖေဖေက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။ သူ အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၏။ မေမေ အခန်းထဲရောက်လာသည်။

‘မင်းအဖေ မင်းကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်။ မေမေ့မေးလို့လည်း မရဘူး၊ စကားကို အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြော၊ မင်းအဖေက တရားထိုးဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်’

မေမေက တီးတိုးလာပြောသည်။ စိုးစိုးကိစ္စပဲဟု အတည်သိလိုက်၏။

မေမေက သူ့ကိုပြောပြီး အခန်းထဲကထွက်သည်။ ဖေဖေကို ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးဟုတွေးရင်း သူ အခန်းထဲ မှထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်၏။ သူ အနားရောက်စဉ် ဖေဖေက ထရပ်လိုက်ကာ-

‘ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ’

ဟု ပြောရင်း ရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

ဖေဖေစာကြည့်ခန်းထဲ သူ ဝင်လိုက်၏။ ဖေဖေက ရပ်စောင့်ရင်း အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်က လိုအပ်သည်ထက် ပိုများသဖြင့် တံခါးပိတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာ၏။

‘ထိုင်’

စားပွဲထိပ်မှာ ဖေဖေက ထိုင်ရင်း သူ့ကိုပြောသည်။ ဖေဖေနှင့်အနီးဆုံး ကုလားထိုင်မှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘မင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ဆို’

ဖေဖေမျက်နှာကို အကြည့်ရောက်၏။ ဖေဖေက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

အချိန်ကိုလေးစားလွန်းခြင်း၊ အလိမ်အညာစကားမဆိုခြင်းနှင့် တိကျပြတ်သားခြင်းသည် ဖေဖေ၏ ထူးခြားမှုများဟု ဖေဖေပတ်ဝန်းကျင်က အသိအမှတ်ပြုထားတာ သူ အသိဆုံး။

အချိန်ကိုလေးစားရန်နှင့် ကိုယ့်စကားကိုယ် တာဝန်ယူရန် နှစ်မျိုးကို စောင့်ထိန်းနိုင်လျှင်ပင်၊ ဘယ်အလုပ်လုပ်ဆဲပဲဆုံးရောက်နိုင်ကြောင်း ဖေဖေ ဆုံးမတတ်စမြဲ။

ဖေဖေကို သူ ညာပြောလို့မဖြစ်မှန်း သိသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

‘ထမင်းဆိုင်ကကောင်မလေး မဟုတ်လား၊ စိုးစိုးဦး ထမင်းဆိုင်က’

တအံ့တသြဖြစ်သွားရသည်မှာ အမှန်ပင်။ သည်မျှ အတိအကျ ဖေဖေသိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူက တွေးထားသည်။ မောင်မောင်ဝင်းတို့၊ သန်းအောင်တို့ ဖေဖေကို တိုင်လိုက်ပြီလား၊ ရုတ်တရက် အတွေးဝင်သည်။

‘ဖြေလေကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’

ဖေဖေ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲဟု သူ အလွန်သိချင် နေ၏။

‘ငါ့တပည့်တွေ၊ ငါ့အသိတွေ တော်တော်များများက အဲဒီထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်းစားတတ်ကြတယ်။ ဖေဖေလည်း အဲဒီထမင်းဆိုင်မှာ စားဖူးတာ သား သိတာပဲ။ အခု ဖေဖေကို နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်က သတိပေးစကား ပြောလာ ကြတယ်’

မောင်မောင်ဝင်းနှင့် သန်းအောင်တို့လက်ချက်မဟုတ်

တာတော့ သေချာသွားပြီလေ။

‘ဒီကလေးမလေးက ယောက်ျားကြိုက် ရပ်ရည်လေးဆို တော့’ မင်းကြိုက်တာ မဆန်းပါဘူး၊ ဖေဖေ အပြစ်မပြောပါဘူး၊ တော်တော်ကြာရင် မင်း အတည်အတန့် စွဲလမ်းသွားမှာစိုးပြီး ဖေဖေကို သတိပေးကြတာ။ ကောင်မလေးက လည်တော့ သူတို့က စိုးရိမ်ကြတယ်’

ပတ်ဝန်းကျင်က စိုးစိုးဦးကို ဘာလို့ ဒီလိုသတ်မှတ် ကြရတာတဲ့လဲ။ ရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ခံစားရပြန်သည်။

‘အဲဒီတော့ သား သူ့ကိုဖြတ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီထင်တယ်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ဖေဖေ ဘာမှအပြစ်မပြောချင်ပါဘူး’

မေမေကသာ ဒီလိုစကားမျိုးပြောပါက မေမေကို စိတ် ချမ်းသာအောင် သူ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ကတိပေးလိုက်မိမှာ မလွဲ။ ဖေဖေကိုတော့ စကားကို အလွယ်တကူ မပြောရဲပေ။ ပြော သည့်စကားအတိုင်း ဖြစ်မလာပါက အပြစ်ပိုကြီးသွားမှာ သိနေ သည်ပဲ။

‘ကြားရဲ့လား သား’

‘ခင်ဗျာ’

အတွေးမှာ မျောနေသောကြောင့် ဖေဖေစကားသံမှ

လန်သွား၏။

‘မင်း သူ့ကိုဖြတ်လိုက်တော့၊ အပျော်အပျက်ဆိုတာ ခဏပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကြာလာရင် အတည်ဖြစ်သွားတတ် တယ်’

‘ဖေဖေ’

‘တံတွေးမျိုးချရင်း အားတင်းကာပြောမည် ဆုံးဖြတ်ရင်း ခေါ်လိုက်၏။ သူ့အသံကြောင့် ဖေဖေက သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ ကြည့်သည်။

‘သား သူ့ကို အပျော်တွဲတာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ’
သည်စကားသည် စနက်တံကို လောင်စေသော မီးပွား ဟု သူ သိ၏။ ကြီးမားသော ပေါက်ကွဲမှုကိုဖြစ်စေနိုင်သော ခလုတ်ဟု သူ နားလည်၏။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကို အမှန်ကိုသာ ပြောမှဖြစ်မည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က အန္တရာယ်မှန်းသိလျက် ရှေ့တိုး ဖြစ်စေခဲ့သည်။

‘ဘာပြောတယ်ကွ’

မျက်နှာကို ငုံ့ထားလိုက်မိ၏။

‘သား... ပြန်ပြောပါဦး’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို အတည်တွဲတာပါ’

‘မင်း တကယ်ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ထိုင်ခုံနောက်ကို ခေါင်းမှိရင်း ကိုယ်ကိုလျှောလိုက်၏။
ဖေဖေမျက်နှာ အတည်အတင်းကြောင့် ရင်တွင်းကဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားမှန်း နားလည်သည်။

‘နေပါဦး... ဖေဖေ မေးမယ်’

ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီကောင်မလေးက ဘာဆိုတာ မင်းသိလား’

‘ထမင်းဆိုင်က ထမင်းရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပါ’

‘ဖေဖေ... အဲဒါကို သိချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သား သိပါတယ်၊ ဖေဖေမှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတဲ့စိတ် မရှိဘူး၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ဖေဖေက ဂုဏ်တစ်ခုလို့ မသတ်မှတ် ဘူး’

‘ဖေဖေ ဘာသိချင်တာလဲ’

‘ဒီကောင်မလေးက ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုင်းလုံးမလေး၊ လူတကာကို ချူတတ်မြူတတ်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ သတ်မှတ် ပြီး နာမည်ပျက်ရှိတာ သား တကယ်မသိဘူးလား’

သက်ပြင်းငွေငွေချမိသည်။

‘ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြတာပါ ဖေဖေ၊ သူ့အလုပ် အတွက် မျက်နှာချိုသွေးရတာ၊ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရတာ ကို ပုံကြီးချဲ့ပြောကြတဲ့စကားပါ’

‘မင်း ငယ်ပါသေးတယ် သားရယ်’

‘ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်ဝါနဲ့ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အတိအကျမရှိ ပါဘူး ဖေဖေ’

‘အတိအကျမရှိတာက လူတွေက မင်းလို ကြာကြာ အကပ်မခံလို့ပေါ့ သားရဲ့’

‘ကျွန်တော် သူစိတ်ကို သိပါတယ် ဖေဖေ၊ သူ အဲဒီ လောက် စိတ်မနိမ့်ပါဘူး’

‘တော်ပြီ သား၊ ဖေဖေ မင်းနဲ့ ပြိုင်မငြင်းချင်ဘူး’

ဖေဖေ ဒေါသထွက်သွားပြီ သိလိုက်၏။

‘ဖေဖေ ပြောမယ်၊ မင်းဟာ ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်အနေနဲ့ အပျော်ကြိုက်တယ် တွဲတယ်ဆိုရင် ဖေဖေ နားလည်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဖေဖေတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ ပြီး အခုဖြတ်လိုက်တော့၊ ဆက်တွဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ထမင်းဆိုင်က ဂုဏ်မရှိတဲ့မိန်းကလေးမို့ မင်းနဲ့’

မတူမတန်သဘောမျိုး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်လို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ဖေဖေတို့သိက္ခာကိုထိခိုက်နိုင်လို့ ပြောနေတာပဲ သား၊ မင်း သူ့ကို ဖြတ်ပါမယ်လို့ ဖေဖေကို ကတိပေးပါ။ မင်း စကား ခင်း တာဝန်ယူနိုင်မယ်လို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ဒီကိစ္စအားလုံး ခင်း မေမေကိုတောင် ဖေဖေ ဘာမှမပြောဘူး၊ မင်းနဲ့ ဖေဖေ ယောက်ျားချင်းပြောရင် ပြီးမယ်ထင်လို့ပဲ’

အတွေးထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်သည်။

ဖေဖေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ကတိပေးလို့မဖြစ်ဆိုတာ တော့ သေချာသည်။ စိုးစိုးဦးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြလိုက် လည်း မလွယ်တော့မှန်း သိ၏။ နှစ်ဖက်လုံးမှာက ပြစ်ရာ သက်သေအထောက်အထားက မရှိ။ စိုးစိုးဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ပြီး စိုးစိုးဦးကို ကြိုက်ဖူးသူတစ်ဦးထံမှ လုပ်ကြံပြောသော စကားမျိုးဖြစ်ပါကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ယုံသွားမှာ သေချာသည်ပဲ။

‘ပြောလေ သား’

မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

‘ကျွန်တော် ကတိမပေးပါရစေနဲ့ဦး ဖေဖေ’

ဘာကွ...

ကျွန်တော် ကတိမပေးချင်သေးဘူး

အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည့် စကားကို ရွေးပြီး
သူ ပြောလိုက်၏။

မင်းလည်း စာတွေပေတွေဖတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်း ကြား
ဖူး ဖတ်ဖူးမှာပါ။ အမှန်တရားဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း
သိနေ ယုံနေလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး သား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က
သိအောင် ယုံအောင်လည်း ပြရဲရတယ်၊ ပြနိုင်ရတယ်။ စိုးစိုးဦး
ဘာလဲဆိုတာ ကားသမားလောက မော်တော်စက်ဆရာတွေ
လောက၊ ပိုက်ဆံသုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင်သူတွေရဲ့ လောကမှာ မင်း
စုံစမ်းကြည့်ပါလား။

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့။ ရင်ထဲက အပူတွေ
ကို သက်ပြင်းအဖြစ် မူတ်ထုတ်နေမိဆဲ။

ဖေဖေ မင်းကို တစ်ပတ်အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်ပတ်
ကြာရင် မင်းဆီက ကတိ ဖေဖေလိုချင်တယ်၊ ဂ်... သွား
တော့ သား။

ထိုင်ရာမှထပြီး ဖေဖေစာကြည့်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့
သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသော မေမေကို မြင်သည်။

စကားဖောပြီး မေမေကိုတော့ ညာပြောရမှာပဲ တွေး
ဖြစ်သေး၏။

(၁၄)

‘ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ၊ မင်းအဖေ ပြောတာ၊ ငါ ပြော
တာနဲ့ တစ်သဘောတည်းပဲ’

ညနေရောက်တော့ မောင်မောင်ဝင်းတို့ကို ပြောပြ
သည်။ မောင်မောင်ဝင်းက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်၏။

‘မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

ဟု သန်းအောင်က မေးသည်။

ရင်ထဲရှိတာ ပြောလို့မဖြစ်ဟု တွေး၏။ ပြောလျှင်
လည်း မောင်မောင်ဝင်း သူ့ကို အတိုက်အခံပြောမှာက အသေ
အချာ။

‘ခံတော့ ခံစားရမှာပေါ့ကွာ’

အားမာန်သစ်စာပေ

မောင်မောင်ဝင်းက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ’

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

‘မင်းအဖေ ပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ ဆင်းရဲလို့ နိမ့်ကျလို့ သဘောမတူတာမဟုတ်ဘူး၊ နာမည်ပျက်လို့ သဘော မတူတာပဲ။ မင်း စိုးစိုးဦးကို ဖွင့်ပြောကြည့်ပါလား’

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ’

စိုးစိုးဦးကို သူ ထပ်တွေ့ဦးမည်ဆိုတာ အတပ်သိနေ သလိုမို့ အံ့သြသလိုတော့ ဖြစ်ရပြန်၏။

‘မင်းအိမ်က သဘောမတူဘူး။ မင်းကို အမွေဖြစ် မှာ၊ စွန့်ပစ်မှာ။ မင်းဆီက ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလေ။ မင်း မယုံကြည့်၊ သူ မင်းကို ခွာသွားမှာ သေချာတယ်’

မောင်မောင်ဝင်းစကားက သူ့ကို သတိပေးလိုက်သလို ပင်။ အဲဒီလိုပြောကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးသည်။ စိုး သူ့အပေါ်မှာ သဘောထားပြောင်းသွားမှာတဲ့လား။ စိုးက သူ့ကို စတင်စွန့် ခွာသွားမှာတဲ့လား။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဝေးကွာရခြင်း ဝေဒနာကို သူ ရင်

မဆိုင်ချင်တာကတော့ အမှန်။

‘စိုးစိုးဦးသည် သူ့အတွက် ပထမဆုံး ချစ်ဦးသူ။ အစစ အရာရာ ရင်ခုန်မှုအားလုံး စိုးစိုးဦးနှင့်မှ ကြုံခွင့်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ဖူး သည်ပဲ။

စွဲလမ်းမှုအားလုံး စိုးစိုးဦး၌တည်ငြိဟု သူက ထင်ခဲ့ သည်ပဲလေ။

(၁၅)

ရင်ခွင်မှာ မှီနဲ့ထိုင်စဉ်မှာပင် ထိုအထိအတွေကို စွန့်
လွှတ်နိုင်မှာတဲ့လားဟု တွေးဖြစ်ခဲ့သေး၏။

ကျော်... မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်နေလဲ

မောကြည့်အမေးကို ငုံ့ကြည့်မျက်နှာဆိုကာ ချက်ချင်း
စကားမထွက်။ သက်ပြင်း အလိုလိုချမိပြန်သည်။ ပခုံးစွန်းကို
ဆုပ်ထားသည့် လက်ဖြင့်ဖျစ်ညှစ်မိ၏။

ပြောလေ... ကျော်၊ စိုးအကြောင်း ဘာကြားပြန်ပြီ
လဲ

သူ ခေါင်းကို ခါသည်။

ကိုယ် စိုးကို ဖွင့်ပြောမှဖြစ်မှာ

အားမာန်သစ်စာပေ

‘ဘာလဲ ကျော်’

‘ကိုယ့်အိမ်က ကျော်နဲ့စိုးတို့ကိစ္စ သိသွားကြပြီ’

‘ဪ... ကျော် အဆူခံရမှာပေါ့နော်’

‘အဆူခံရမှာလောက် ကိုယ် မကြောက်ပါဘူး’

‘စိုးကို ဖြတ်ခိုင်းမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် စိုး’

‘စိုးက အစောကြီးကတည်းက မျှော်လင့်ထားပြီး သားပါ ကျော်၊ ကျော်အိမ်ကသိလို့ မဖြတ်ခိုင်းခင်မှာပဲ ကျော်က စိုးကို ထားခဲ့မှာလို့ တွေးခဲ့တာ၊ ကျော် မဖြတ်သေးတာ စိုး အံ့ဩနေတာ’

‘ဘာလို့ ကိုယ်က ဖြတ်ရမှာတဲ့လဲ’

‘စိုးက ထမင်းဆိုင်က မိန်းကလေးလေ’

‘ဘာဆိုလို့လဲ’

‘စိုး မသိဘူး၊ လူတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဆိုင် တယ်လို့ ထင်ထားကြတာပဲ’

‘ကျော်...’

‘ဟင်...’

‘စိုးကိုထားခဲ့ပါ ကျော်၊ ကျော်မိဘမှ မဟုတ်ဘူး၊

ဘယ်သူ့မိဘဖြစ်ဖြစ် စိုးနဲ့ သဘောတူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စိုး နားလည်ပါတယ်၊ စိုး ကျော်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်’

ရင်ထဲမှာ အတွေးက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတော့၏။ မောင် မောင်ဝင်းစကားသံတို့ကို နားမှာပြန်ကြားယောင်လာသည်။

‘မင်းဆီက ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိရင် မင်းကို သူ စခွာမှာပဲ’

ဆိုသည့် မောင်မောင်ဝင်းစကား မှန်နေပြီလား။

မိဘတွေက သဘောမတူမှန်း သိလိုက်လို့ သူ့ကို စွန့်ခွာ စေချင်ပြီတဲ့လား။

‘စိုး’

‘ပြော... ကျော်’

‘ကျော်... စိုးကို မခွဲနိုင်ဘူး စိုး၊ ဒါ အမှန်အတိုင်းပြော တာ၊ ချစ်တာတွေ ဘာတွေ ကျော် နားမလည်ဘူး၊ စိုးနဲ့ မခွဲ ချင်တာပဲ သိတယ်။ စိုးကို ကျော် မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး’

‘နောက်တော့ နေသားကျသွားမှာပေါ့ ကျော်ရယ်’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စိုး’

ပခုံးစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ဖြင့် မှီနဲ့နေသော စိုး ကိုယ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဘာလို့စိတ်ဆိုးတာလဲ ကျော်’

အံ့ဩရိပ်မျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်သေးသည်။ သူ့မျက်နှာ တင်းထန်နေမည်ကို အသိဆုံး။

‘ဘာလဲ... စိုးက ကျော်ဆီက ဘာပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှ မျှော်လင့်စရာမရှိလို့ အခုလို လမ်းခွဲစကား လွယ်လွယ်ပြောရတာလား’

‘ဟာ... ကျော်’

‘လူတွေက စိုးကို ပိုင်းလုံးလိုပြောကြတာ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ ယုံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး’

‘နေဦး ကျော်၊ နေဦး... စိုး ပြောတယ်’

သူ့အသံတွေက ဒေါသဖြင့် တုန်နေပြီ။

‘စိုး ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ ကျော်၊ စောစောက ပြောခဲ့တာတွေဟာ စိုး ရင်ထဲက စေတနာစကားတွေပါ။ ကျော် လွယ်လွယ်နဲ့ထားရက်အောင် ပြောခဲ့မိတာပါ။ စိုး ကျော်ကို ဘယ်ခွဲချင်မှာတဲ့လဲ။ အဲဒီလို မခွဲချင်တဲ့စကား ပြောရင်လည်း စိုးကို ဖမ်းတယ်လို့ ထင်ဦးမှာပဲလေ။ ဒီမှာ ကျော်... စိုးမေးတာကို သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေနော်’

‘အေး...’

‘စိုးဘဝထဲကို ကျော် ခုန်ဆင်းလာခဲ့ရလို့လား’

‘စိုးက စိန်ခေါ်ပါတယ် ကျော်၊ ကျော်မှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ ပါမလာပါစေနဲ့၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပဲ စိုးဆီကို လာခဲ့ပါ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ လက်ပတ်နာရီတောင် ချွတ်ထားခဲ့ပါ။ စိုး အချိန်မရွေး လက်ခံရဲတယ် ကျော်၊ အဲဒါ စိုးက ကျော်ကို ချစ်လို့ပါ။ ကျော်ကိုဖမ်းတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောမှာ သေချာတယ်။ ကျော်ကသာနားလည်ရင် စိုး အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပါပဲ’

‘ကို ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး စိုး’

စိုးစိုးဦးက ပြုံးသည်။ အရယ်ဖက်လှသည့်အပြုံး။

‘မရယ်နဲ့ စိုး၊ တကယ်ပြောတာ’

‘ကျော်ရယ်... ဘာမှမပူပါနဲ့၊ စိုးက ထမင်းမဝရုံ လောက်တော့ ပိုက်ဆံရှာတတ်ပါတယ်၊ ချမ်းသာကြီးပွားတဲ့ အထိတော့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျော် တကယ်တမ်းကျ သတ္တိမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား’

သူ သက်ပြင်းကိုချရင်း စိုး၏ပန်းစွန်းကိုဖက်ကာ နှုတ်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ကို စိုးကို မခွဲနိုင်ဘူး စိုးရယ်’

‘အတူတူပါပဲ ကျော်’

မော်တော်တွေ ရုပ်ထားရာ၌ ထွန်းထားသောမီးအလင်း
ကို သူတို့မမြင်နိုင်တော့။

အမှောင်က တစ်စစ သိပ်သည်းလာပြီပဲ။

နှလုံးသားချင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း တစ်ပေါင်းတစ်စည်း
တည်းဖြစ်ကာ အရာရာကို မေ့လျော့ထားနိုင်ကြပြီလေ။

(၁၆)

ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။
လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့မည်။
နာရီကြည့်ရင်း နာရီတောင် ယူမလာခဲ့ပါနဲ့ဟုပြောသော စိုးစိုး
ဦးစကား ပြန်ကြားယောင်သည်။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲ
မှာ အဝတ်ပိုနှစ်စုံ ပါလာသည်။ ခဏအကြာမှ စိုးစိုးဦး ရောက်
လာ၏။ လက်ထဲမှာ သားရေအိတ်တစ်လုံး ဆွဲလာသည်။

‘ရောက်တာ ကြာပြီလား ကျော်’

‘အခုလေးတင်ပဲ’

လမ်းဘေးမီးရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည့် စိုးစိုးဦး
မျက်နှာကို သူ ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။

‘ဆိုက်ကားခေါ်လိုက် ကျော်၊ ကားဂိတ်သွားရအောင်’
လမ်းမဆီ ခြေနှစ်လမ်း သုံးလှမ်းတိုးရင်း ဆိုက်ကား
မျှော်သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီမို့ လူသွားလူလာ ရှင်းစပြုပြီ။
ခဏကြာစောင့်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တားလိုရ၏။

ဆိုက်ကားဆရာကို အဝေးပြေးကားဂိတ်ပြောပြီး ငှား
လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားရှေ့မှ သူ ထိုင်ကာ စိုးစိုးဦး နောက်မှ
ထိုင်၏။ လေက မျက်နှာကိုတိုးသဖြင့် အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလာသည်။

‘ကျော်အိမ်က မရိပ်မိပါဘူးနော်’

စိုးစိုးဦးစကားသံက လေနှင့် အတူဝေ့၍ ပါလာ၏။

‘မသိဘူး စိုး’

‘ကျော်အဖေကို စိုး အရမ်းကြောက်တယ်’

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

ဖေဖေသိလျှင် ဒေါသပုန်ထနေတော့မှာတော့ အသေ

အချာ။

ကားဂိတ်ရောက် ဆိုက်ကားပေါ်မှအဆင်း ဆိုက်ကားခ
ရှင်းပြီးတော့ စိုးစိုးဦး ကားဂိတ်မှာ လက်မှတ်သွားဖြတ်သည်။

‘ကားက ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ထွက်မှာ’

‘ဆိုင်တစ်ဆိုင် သွားထိုင်မလား’

‘မထိုင်ဘူး ကျော်၊ တစ်ယောက်ယောက်တွေ့သွားမှာ
ကြောက်တယ်၊ ဒီကားနားမှောင်ရိပ်မှာပဲ နေရအောင်’

စိုးစိုးဦးပြောမှ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားပြီး ဖေဖေ
ဆီ ဖုန်းဆက်မှာ တွေးပူလာသည်။ အဲဒီလိုသာဖြစ်လျှင် သူ့ကို
ချက်ချင်းလိုက်လာ ခေါ်သွားမှာပဲဟု အတပ်သိနေပြီး စိုးရိမ်
မိပြန်၏။

‘ကားပေါ်တက်နေကြရအောင်’

ကားပေါ်တက်ခွင့်ပေးသည်နှင့် ကားပေါ်တက် နေရာ
ယူလိုက်သည်။ ကားမထွက်မချင်း စကားပြောရသည်မှာ စိတ်
က မဖြောင့်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေအဆက်အသွယ်တွေ
ဘယ်လောက်များတာ သူ အသိဆုံးမို့ တွေးပူနေဆဲ။

ကားထွက်တော့မှပဲ သက်ပြင်းဗျနိုင်တော့မည်။

‘အခုမှ စိတ်အေးသွားတယ်’

စိုးစိုးဦးလက်ဖျားတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ တီးတိုး
ပြော၏။

‘သိပ်ကြောက်နေလား ကျော်’

အမှန်တော့ သူကမေးရမည့်စကားဟု နားလည်သည်။
ဘာဖြစ်ဖြစ် လောကထဲမှာ ကိုယ်တိုင်လျှောက်လှမ်း ဖို့မှာတော့
စိုးစိုးဦးနယ် သူ့မှာ ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိ။ သူ့အတွက် စွန့်စား
ခန်းတစ်ခုနယ် ဖြစ်နေသည်က အမှန်။

‘စိုးက ကျော်ကို အထင်မသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အတွေ့
အကြုံအရ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုခံနိုင်ဖို့ စိုးတို့က အတွေ့အကြုံ ကျော်
ထက် ‘ရင့်တယ်လေ။ ကျော် ဆင်းရဲတာခံနိုင်ဖို့ အဓိကပါပဲ၊
နောက်ကျရင် အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သွားမှာ’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ စိုး’

‘စိုး အစ်မဝမ်းကွဲရှိတဲ့မြို့ကိုလေ’

သူ ဘာမှ ထပ်မမေးမိတော့။

ညွတ်ကျမှေးတင်လာသော စိုးစိုး၏ဦးခေါင်းကို ကျော်
က ပခုံးပေါ် လက်တင်ထားလိုက်သည်။

(၁၇)

မြို့ကလေးသည် ကားလမ်းဘေးမှာတင်ရှိ၏။ မနက်
ခြောက်နာရီလောက် မြို့ကလေးကို ရောက်သည်။ ကားပေါ်က
ဆင်းပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ကားဂိတ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် ပဲပလာတာ စားဖြစ်ကြသည်။

‘စိုး ရှင်းမယ် ကျော်’

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းဖို့ သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်
၍ စိုးစိုးဦးက ပြောပြီး အလျင်ထုတ်ရှင်းလိုက်၏။

‘ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းတော့ ပါပါတယ် စိုး’

‘အတူတူဖြစ်နေပြီပဲ ကျော်ရယ်၊ စိုး ပိုက်ဆံလည်း
ကျော်ပိုက်ဆံပဲပေါ့၊ နေမပူခင်မှာရောက်အောင် လျှောက်လိုက်
ကြစို့’

‘ဆက်လျှောက်ရဦးမှာလား’

စိုးနိုးနိုးက ပြုံးသည်။

‘နှစ်မိုင်လောက်ပဲကွာတာပါ ကျော်ရယ်၊ ဆိုက်ကား
ငှားရင်တော့ ရတယ်၊ ပိုက်ဆံအပိုမကုန်စေချင်လို့။ လမ်းက
မိုးတွင်းကလွဲရင် ကားမောင်းလို့ရပါတယ်’

ဆိုင်ကအထွက်မှာ စိုးစိုးဦးက ပြောသည်။

‘ပေး... စိုး’

‘ဟာ... နေပါစေ’

သူ စိုးစိုးဦးလက်မှ သားရေအိတ်ကိုတောင်းတော့ စိုးစိုး
ဦးက ငြင်းသည်။

‘ပေးပါ စိုး၊ စိုးအိတ်က လေးပုံရတယ်’

‘ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ နှစ်မိုင်ခန့်ကို လျှောက်ကြည့်စမ်း
ပါဦး ကျော်ရယ်၊ စိုးက ဒီခရီးကို ခဏခဏ လျှောက်နေကျ’

‘ဒါဆို ကိုယ့်အိတ်ကို စိုးယူ၊ စိုးအိတ်ကို ကိုယ့်ကိုပေး
ကိုယ့်အိတ်က ပေါ့တယ်။ ဘာမှမပါဘူး’

‘လုံချည်တွေပါတယ် ကျော်ရဲ့၊ ဘုန်းနိမ့်နေမှာပေါ့’

‘ကိုယ့်မိန်းမလုံချည်နဲ့ အမေ့လုံချည်ဆိုရင် ဘုန်းမနိမ့်
ပါဘူး စိုး’

‘ကဲ... စိုး မနိုင်မှ ပြောမယ်၊ ဟုတ်လား’

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညှာတာ ထောက်ထားစိတ်တို့၏
အရိုက်အခတ်ကြောင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ခံစားကြရသည်ပဲ။

မြို့အထွက် ကွင်းပြင်ကို ဝေ့ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေ
ကို တဝှေ့လိုက်ရသည်မှာ လန်းဆန်းသွေးသလို။

တာရီးသည် မြေနီဖြစ်လျက် ရျှံငုံ့မှမ်းတို့ဖြင့် မပြေ
မပြစ်။

‘ဟာ...’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ကျော်’

‘ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ စိုး၊ ကိုယ် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား
တယ်။ ဖိနပ်အဟောင်းကို မလဲဘဲစီးလာခဲ့မိတာ’

ပြောရင်းရပ်လျက် ဖိနပ်ကိုချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ဖိနပ်
ကို ကုန်းကောက်လိုက်၏။

‘ဘာလုပ်လို့လဲ ကျော်’

‘ပစ်လိုက်မယ်လေ’

‘မပစ်နဲ့၊ မပစ်နဲ့’

ပြောရင်း စိုးစိုးဦးက ဖိနပ်ကို သူ့လက်မှ လှမ်းယူသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ စိုး’

‘ဟိုရှေ့နားမှာ ဇရပ်ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီကျတော့ နားရင်း ကျော်ဖိနပ်ကို စီးလို့ရအောင် စိုး လုပ်ပေးမယ်။ လာ... ဆက်လျှောက်စို့’

‘အသစ်ဝယ်ရမှာပဲ စိုးရယ်’

‘မဝယ်ခင် စီးလို့ရတာပေါ့ ကျော်’

ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ စိုးစိုးဦးနှင့် ယှဉ်လျှောက်ရင်း စိုးစိုးဦးကို မိအောင် သူ မလျှောက်နိုင်တော့။ ထွက်ပြုကာစနေရောင်နုသည် သူ့အတွက်တော့ ပူလွန်းလှပြီ။

‘မောပြီလား ကျော်၊ ရှေ့နားရောက်ရင် နားရမှာပါ’

အဟဲ... ဟု ရယ်ပြုံးပြုံးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

လျှောက်နေကျလမ်းမဟုတ်တော့ ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပင်။

ဇရပ်ပေါ်သို့ ကျောပိုးအိတ်ပစ်ချလိုက်ကာ ခြေပစ်

လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း စိုးစိုးဦးက ရယ်သည်။

‘မရယ်နဲ့ စိုးရဲ့၊ လျှောက်နေကျမဟုတ်တော့ ပင်ပန်းတယ်၊ အခုမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးကို သတိရလာတယ်’

‘အစုပဲရှိသေးတယ် ကျော်၊ နောက်ထပ် ကျော် ရင်ဆိုင်ရမှာတွေက အများကြီးရှိသေးတယ်’

ပြောပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်သည်။ ပြီးတော့ အနားတိုးကပ်ကာ သူ့နဖူးမှချွေးစတို့ကို သုတ်ပေး၏။ စိုးစိုးဦး၏ အယုအယမှာ သူ နစ်မျောသွားမိပြန်သည်။

‘ခဏနားလိုက်၊ စိုး ဖိနပ်စီးရအောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်’

ပြောပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်စစ် ဆွဲဖွင့်ကာ ဟိုရှာသည်ရှာလုပ်သည်။ ခဏအကြာမှာ အပ်ချိတ်တစ်ခုကို ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

‘လက်နက်ကိရိယာအစုံပါပဲလား’

‘စိုးတို့က သင်းရဲသားဆိုတော့ လိုရမယ်ရ ဆောင်ထားရတယ် ကျော်ရဲ့၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဖိနပ်ပြတ်ချင်တာ သဘာဝပဲလား မသိဘူး’

ရယ်ကျဲကျဲပြောရင်း ကြိုးပြတ်သွားသော သူ့ဖိနပ်ကို
ကောက်ကိုင်သည်။

‘ခေါင်က ပြုတ်ထွက်သွားတာ၊ သဲကြိုးနဲ့ ခုံက
အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်’

ပြောနေရင်း အပ်ချိတ်ဖြင့် ဖိနပ်သဲကြိုးနှင့် ဖိနပ်ခုံကို
ဆက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖြင့်ဆွဲကြည့်၏။

‘ခိုင်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်စီးလို့တော့ ရပြီပေါ့၊
စီးကြည့်ပါဦး’

သူ့ရှေ့ချပေးသော ဖိနပ်ကို စီးကြည့်သည်။ နည်းနည်း
လေးကျပ်ပြီး တင်းသွားတာ သိ၏။

‘ရပါတယ်... တော်သေးတယ်၊ ဒီလမ်းကို ဖိနပ်မစီး
ဘဲ ဘယ်လိုလျှောက်ရမလဲ တွေးနေမိတာ’

‘စိုးကလည်း တွေးပြီးသားပါ’

‘ဘယ်လိုတွေးတာပဲ’

‘ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်လို့မရရင်တော့ စိုး ဖိနပ်ချွတ်
ပြီး ကျော်ကို စီးခိုင်းမလို့လေ။ စိုးက လျှောက်နေကျဆိုတော့
အရေးမကြီးဘူး။ ပြီးတော့ စိုးက ခြေထောက်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့
နည်းနည်းကျပ်ရင်ကျပ်မယ်၊ စီးလို့တော့ရမှာပဲလေ’

သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

‘ဘာပြုံးတာလဲ ကျော်’

‘ပြောရမလား’

‘ပြော...’

‘စိုးက လင်ရတာမဟုတ်ဘဲ ကလေးရတာ ဖြစ်နေ
မလားဘဲ’

သူ့စကားကြောင့် စိုးစိုးဦး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်
တော့သည်။

(၁၈)

စိုးစိုးဦး၏ အဒေါ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ရွာလယ်လောက်တွင် ရှိသည်။ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်ပြီး အတန်အသင့် ချောင်လည်ပုံရသော လယ်သမားများဖြစ်ကြောင်း စိုးစိုးဦးက ပြောပြ၏။

‘ခိုးလာတယ် မပြောဘူးနော် ကျော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခိုးပြေးကြတယ်ဆိုရင် ယောက်ျားလေးကသာ သူ့အသိ မိတ်ဆွေအိမ်ကို ခေါ်သွားတတ်ကြတာ၊ အခုလိုဆိုတော့ ကျော် ကို စိုးက ခိုးလာသလိုမျိုးဖြစ်နေပြီ။ တောရွာဇလေ့က မိန်း ကလေးသိက္ခာကို အရမ်းတန်ဖိုးထားတာ၊ စိုးရော စိုးအဒေါ်တွေ အမျိုးတွေပါ သိက္ခာကျစရာဖြစ်နေမယ်’

အားမာန်သစ်စာပေ

‘ဘယ်လိုပြောမလဲ စိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ လာလည်တာပါ ပြောရမှာလား’

သူက စိုးကိုကြည့်ရင်း အရယ်နှောကာ နောက်၏။

‘ကျော်ကလည်း... လက်ထပ်ပြီးပြီ၊ လာလည်တာလို့ပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ပြီးမှ စိုးနဲ့ ကျော် ဒီမြို့လေးပြန်လာပြီး တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြမယ်လေ’

‘စိုးသဘောပဲ’

ခြံဝန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် စိုးစိုးဦး အဒေါ်နှင့် သမီးက စိုးစိုးဦးကိုမြင်ပြီး ပြေးလာနှုတ်ဆက်သည်။

စိုးစိုးဦး အမေ မာကြောင်းသာကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဘေးမှာရပ်နေသော သူ့ကို မေးငေါ့ပြန်၏။

‘သမီးအမျိုးသား ဒေါ်လေး’

‘ဟယ်...မမစိုး ဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျတာလဲ’

‘ငါတို့ကိုတောင် ဖိတ်ဖော်မရဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး ဒေါ်လေး၊ သူတို့အိမ်က သဘောမတူလို့ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လိုက်ကြတာ၊ ဘာညှဉ်ခံပွဲမှ မလုပ်ရသေးဘူး’

‘လာ... လာ... အိမ်ပေါ်တက်၊ အိမ်ပေါ်ကျမှ ပြောကြရအောင်’

‘လာ...’

စိုးစိုးဦးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ခေါ်၏။

အိမ်ဘေးနားမှာရှိသော နွားတင်းကုပ်မှ နွားတွေဆီကို သူ အကြည့်ရောက်နေ၏။

သူ့အတွက်တော့ လောကသစ်တစ်ခုကို ရောက်နေသလိုပါပဲ။

‘မောပန်းလာတယ်... ရေချိုးကြ၊ ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့’

ရေချိုးဖို့ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

စိုးစိုးဦးနောက်မှ သူ လိုက်ခဲ့၏။

‘ဘယ်မှာ ရေချိုးရမှာလဲ စိုး’

‘ရေတွင်းမှာလေ...’

ရေတွင်းမှာ ရေချိုးသည့်အတွေ့အကြုံ သူ့မှာမရှိ။ ရေတွင်းနားရောက်တော့ သူ့ပခုံးကိုတွန့်လိုက်မိရင်း စိုးစိုးဦးကို

ကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ကျော်’

‘ဟို ရေပုံးကို ကြိုးတပ်ပြီးတော့ ရေကိုငင်လို့မရဘူး

လား’

‘ဒီစက်မောင်းတံနဲ့ ငင်တာက ပိုပြီး သက်သာတာပဲ
ကျော်။ စက်မောင်းတံရှိတဲ့ ရေတွင်းမှာ ဘယ်သူမှ ရေပုံးကြိုး
တပ် မငင်ဘူး’

‘ကျော် စက်မောင်းနဲ့ မငင်ဘူးလို့’

စိုးစိုးဦးက ပြုံးသည်။

‘စိုး ရေငင်ပေးမှာပေါ့၊ ကျော် မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ

ကြိုပြီး စိုး တွေးမိသားပဲ’

‘လူမြင်မကောင်းပါဘူး စိုးရယ်’

‘လူမြင်ကောင်းတာတွေ မကောင်းတာတွေ ဘေးမှာ
ထား၊ အခုလောလောဆယ် ရေချိုးပြီးဖို့က အရေးကြီးတယ်။
နောက်နေ့တွေဆို ကျော် တတ်သွားမှာပါ။ လုပ်နေကျမဟုတ်
တော့ ကြာမှာပေါ့။ ဒီနေ့ ဗိုက်ဆာနေပြီ... ကြာလို့မဖြစ်ဘူး၊
စိုး စကားနားထောင်’

ပြောရင်း စိုးစိုးဦးက ရေတွင်းမှ စက်မောင်းတံကို

ဆွဲယူလိုက်၏။

‘ဘေးကတော့ စိုးစိုးဦးက သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ရေတောင်
ငင်ချိုးပေးတယ် ပြောကြမှာပဲ’

သူ နောက်ပြောင်ပြော၏။

‘တကယ်မဟုတ်လို့လား ကျော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်’

အပျော်ရယ်သံလွင်လွင် ရေတွင်းနားမှာ ပျံ့သွား၏။

★ ★ ★

(၁၉)

‘စိုးစိုးဦးယောက်ျားက ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ သူဌေး
သား... ချောတော့ချောတယ်’

ဆိုသည့်သတင်းစကားက တစ်ရွာလုံးမှာ ပျံ့သည်။

‘ဟိုနေ့က စိုးစိုးဦးက အုန်းထမင်းချက်စားချင်တယ်ဆို
လို့ အုန်းသီးသွားပေးတာလေ၊ အုန်းသီးတောင် မခွဲတတ်လို့
စိုးစိုးဦးကိုယ်တိုင် ခွဲရတယ်တဲ့’

တစ်ရွာလုံး တစ်အိမ်တည်းဆိုသည့်စကား မှန်နေသလို
ပင်။ နှိမ့်ချဖြစ်တင်စကား မဟုတ်ဘဲ အထူးအဆန်းအဖြစ်နှင့်
ပြောကြ ဆိုကြပြန်၏။

အားမာန်သစ်စာပေ

စိုးနှင့် အတူတကွနေရသည့်ရက်များသည် သူ့အတွက် အပျော်ရက်များ၊ ကြည်နူးစရာနေ့များဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့အတွက် အရာရာ အဝင်ခွင့်ကျမရှိသလိုမို့ အနေရ အထိုင်ရခက်သည်ကတော့ အမှန်။

‘စိုးမရှိရင် စိုး ထမင်းဆိုင်လည်း ရောင်းအားကျသွားမှာပဲနော်’

‘သေချာတာပေါ့ ကျော်’

‘စိုး... ပြန်ချင်ပြီလား၊ ပြန်ကြရအောင်လေ’

‘ပြန်ချင်တာပေါ့၊ ပါပေမဲ့...’

စိုး ဆက်မပြောသောစကားတွေကို သူ ခံစားနားလည်နိုင်သည်။ အခုလောက်ဆို သူ့မိသားစုကတော့ ပျာယာခတ်နေပေတော့မည်။ ဖေဖေ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်နေမည်ကို သူ တွေးကြည့်လိုရသည်။ ဖေဖေနှင့်စာလျှင် မေမေက တော်လေဦးမည် ထင်သည်။ သူ့ဆီက ကတိပေးမည့်ရက်ကို ဖေဖေ စောင့်နေစဉ်မှာပင် သည့်နှယ်လုပ်သွားသော သူ့အပေါ် ဖေဖေ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်မည်မလွဲ။ ဖေဖေက စိတ်ကြီးပြီး တိကျပြတ်သားသူမို့ သူနှင့်စိုးကို ဖေဖေ ခွဲမည်ဟု သူ ကြိုတော့တွက်မိသည်။

‘ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်တော့ မြို့လေးသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးကြရအောင်၊ ပြီးရင် ပြန်ချင်ရင်လည်း ပြန်ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ရောက်တာ လေးရက်ရှိသွားပြီ၊ ဒီမှာ ပျော်နေတာနဲ့ မြို့မတက်ဖြစ်ဘူး’

‘ကိုယ် သတိရပါတယ် စိုး၊ စိုးက ညာပြောထားတော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မြို့ပြန်သွားရင်လည်း မကောင်းဘဲ နေမှာစိုးလို့’

‘အရှေ့ ခုနစ်အိမ် အနောက်ခုနစ်အိမ် အသိအမှတ်ပြုဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့၊ အခု ကျော်နဲ့ စိုးကို တစ်ရွာလုံးက အသိအမှတ်ပြုပြီးသားပဲ၊ ဟုတ်ဘူးလား’

ပန်းပေါ် ခေါင်းကိုင့်တင်လိုက်စဉ် သနပ်ခါးရေကျနံ့က ပျံ့ခနဲသင်းသည်။ စိုးပန်းကို သူဖက်မည်ဖြုတ်စဉ် စိုးက ခပ်ခွာခွာ ဖြစ်အောင် ရှောင်၏။

‘သတိထား ကျော်၊ ရွာမှာက ဒီလို ပူးပူးကပ်ကပ် နေတာထိုင်တာတွေကို အမြင်ရိုင်းတယ်’

စိုးစကားကို သူ သဘောပေါက်လိုက်ရင်း ကိုယ်ကို ပြန်မတ်သည်။

(၂၀)

‘မမစိုး... မမစိုး’

သူတို့နှစ်ဦး ရေချိုးနေရာ ရေတွင်းသို့ ဒေါ်လေး၏သမီး
လေး လိုက်လာရင်းခေါ်သည်။

‘ဘာလဲ ညီမလေး’

ဟု စိုးစိုးက လှမ်းမေးသည်။ ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ
အနားရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာ၏။

‘ရွာထိပ်မှာ ကားတစ်စီးရောက်နေတယ်တဲ့၊ မမစိုးတို့
နာမည်တွေမေးနေတာ ကြားတယ်ရဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်
လာပြောသွားတယ်’

‘ကားတစ်စီး ဟုတ်လား’

အားမာန်သစ်စာပေ

သူ ရှေ့နားတိုးပြီးရပ်ကာ မေးလိုက်၏။

‘ကျော်အိမ်ကကား ဖြစ်မှာပေါ့’

‘မေမေ လိုက်လာပြီထင်တယ်’

စိုးစိုးဦးမျက်နှာမှာ ကြေကွဲရိပ်သန်းတာ သူ တွေ့၏။

ဒေါ်လေးသမီးလေးက အိမ်ဆီ ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ကျော်ကို လာခေါ်တာပဲဖြစ်မယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ စိုး’

‘တွေ့လိုက်ကြတာပေါ့ ကျော်၊ လိုက်လာမှတော့ ရှောင်နေလို့လည်း မကောင်းပါဘူး၊ လာ... ကျော်၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အဝတ်အစားလေးဘာလေး လဲစောင့်နေရအောင်’

သူ သက်ပြင်းရှည်ကို ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိုးစိုးဦးနှင့်အတူ အိမ်ဆီလျှောက်လာ၏။

မေမေနှင့် အန်တီကို ရွာသားတစ်ဦးက လိုက်ပို့သည်။

စိုးစိုးဦးနှင့် သူ အိမ်အဝှမ်း ဆီးကြိုပြီး ခေါ်၏။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သင်ဖြူးဖျာခင်း၍ ထိုင်စေသည်။

‘မိုက်လိုက်တာ သားရယ်’

သူ့ကိုကြည့်ရင် တီးတိုးနှုတ်မှ အသံထွက်သည်။ ပြီးတော့ စီးကျလာသောမျက်ရည်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်တို့သည်။ မေမေသည် ဖေဖေနယ် ပျောက်ကွဲလွယ်သူမဟုတ်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သူမှန်း သူ သိသည်။ အခုလည်း မေမေချုပ်တည်းထားတာ သူရိပ်မိ၏။

‘ဒါ စိုးစိုးဦး မေမေ’

မေမေနှင့် စိုးစိုးဦးကို သူ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မေမေရော အန်တီပါ စိုးစိုးဦးကို ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်၏။

‘မင်းတို့အရွယ် ကလေးတွေပဲ ရှိကြသေးတယ်ကွယ်’ သူရော စိုးစိုးဦးပါ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

မေမေသည် စိုးစိုးဦးကို နှိမ်နှိမ်ချချ တင်တင်စီးစီး ပြောမည်မဟုတ်မှန်း သူ ကြိုသိနေ၏။

စိုးစိုးဦးဒေါ်လေး မီးဖိုခန်းက ထွက်အလာမှာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

‘ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်လာတာပါ၊ ဒီလိုပဲလွှတ်ထားလိုက်ရင် သူတို့ဘဝ မရေမရာဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ လူကြီးတွေက ထိန်းထိန်းမမ လုပ်ပေးမှဖြစ်မှာလေ’

‘မေမေက ပြောသည်။’

“မင်းအဖေအကြောင်းတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အရမ်းကို ဒေါသထွက်နေတယ်”

“စကားပြောကြဦး၊ နေ့လယ်စာအတွက် ကျွန်မ လုပ် လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေ... ကျွန်မတို့ အခုပဲပြန်ကြမှာ၊ ကားဆရာ ကိုတောင် ကားမှာပဲထားခဲ့တယ်။ ကဲ... သမီးနဲ့သား လုပ်၊ သိမ်းစရာလေးတွေ သိမ်းကြ”

တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦး ကြည့်မိကြသည်။

စိုးစိုးဦး ထရပ်တော့ သူပါရပ်ရင်း အဝတ်အစားတွေ ထည့်ဖို့ အိမ်အတွင်းခန်းကို ဝင်၏။

“ကျော်တို့ကို ခွဲမှာမဟုတ်ပါဘူး စိုး”

“ကံတရားပေါ့ ကျော်ရယ်၊ စိုးကတော့ ဘာကိုမှ ပုံပြီး မယုံရဲဘူး”

အဝတ်အစားတွေခေါက်ရင်း ပြောသည်။

မေမေက ဘာမှ ထွေထွေထူထူးမပြော။ ပြန်သိမ်းပြီး ပြန်လက်ထပ်ပေးမည့်သဘောမျိုးသာ ပြောသည်။ သဘောမတူ တာ၊ မကျေနပ်တာကို အရိပ်အငွေ့မပြ။ လက်ထပ်ကြဖို့ အရွယ် မရောက်သေးတာလို့သာ တဖွဖွ ပြောနေခဲ့သည်ပဲ။

ရွာထိပ် ကားနားအထိ စိုးစိုးဦး၏ဒေါ်လေးမိသားစုက လိုက်ပို့ကြသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ဖိနပ်ပြတ်စရာလည်း မရှိတော့။ လက်မှတ်သွားထိုးသည့်နေ့ကျမှ ဖိနပ်အသစ်ဝယ်စီးမည် စီစဉ် ထားသော်လည်း အခုတော့ စိုးစိုးဦး၏ တွယ်ချိတ်ဖြင့် တွယ်ပေး ထားသော ဖိနပ်အဟောင်းကလေးသာ စီးရပြန်သည်။

အမှတ်တရဖြင့် ဖိနပ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်၏။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့ထိုင်နားခဲ့သော ဇရပ်ကလေးကို ကျော် ဖြတ်ထားခဲ့ပြီပဲ။

အရာရာကို နောက်မှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတော့မှာလား

လေ။

(၂၁)

‘သမီး ခဏဆင်းခဲ့ဦးနော်၊ သူ့အဖေက အရမ်းဒေါသ
ကြီးတော့ သမီးကိုမြင်ရင် ပိုဒေါသထွက်နေမှာစိုးလို့၊ အန်တီ
အစစအဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ၊ စိတ်ချနော် သမီး’

ထမင်းဆိုင်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားရပ်ပြီး မေမေ
က စိုးစိုးဦးကို ပြော၏။ စိုးစိုးဦးက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်
သည်။

‘သားဆင်းကျန်ခဲ့မယ် မေမေ၊ ပြီးမှ သားတစ်ယောက်
တည်း ဖေဖေကို လာတွေ့ပါ့မယ်’

‘မဟုတ်ဘူး သား၊ မင်းအဖေကို အရင်တွေ့ပြီး
ဘောင်းပန်လိုက်၊ မင်းအဖေအကြောင်း မင်း အသိဆုံးပါ၊ သူ့

အားမာန်သစ်စာပေ

ရမ်းလိုက်ရင် မင်းတို့အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ ဒီကလေး
မလေး စီးပွားရေးတွေ ဘာတွေပါ ထိခိုက်သွားရင် မကောင်း
ဘူး’

‘လိုက်သွားပါကျော်၊ ကျော်က ကလေးမှမဟုတ်တော့
တာ’

စိုးစိုးဦးက ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။
စိုးစိုးဦး၏စကားကို သူ နားလည်သည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ကြေ
ကွဲရိပ်ကိုတော့ စိုးစိုးဦး ဖုံးဖိထားလို့မရ။

‘သွားမယ် ကျော်’

အိတ်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

‘ကျော် ပြန်လာခဲ့မယ် စိုး’

စကားဆုံးသည်နှင့် ကားက တစ်ရှိန်ထိုးထွက်၏။
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်စဉ် ကားအသွားအလာတို့ကွယ်သဖြင့်
စိုးစိုးဦးကို မတွေ့ရတော့။

(၂၂)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘယ်တုန်းကမှ သူ မျှော်လင့်
ထားမိသောအဖြစ်မျိုးကို ကြုံရတော့သည်။

ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာပါသော အခန်းတစ်ခုထဲမှာ
သူ့ကိုထည့်လိုက်ပြီး ဝံခါးကို အပြင်မှ သော့ခတ်လိုက်တော့
၏။ ဖေဖေကိုလည်းကောင်း၊ မေမေကိုလည်းကောင်း အော်ခေါ်
ခဲ့သော်လည်း ထူးသံမကြားရ။ ဖေဖေ စနစ်တကျ စီစဉ်ထားမှန်း
သိလိုက်သည်။

အခန်းထောင့်မှ ဗီဂျီတစ်လုံးထဲမှာ ပေါင်မုန့်၊ ယိုနှင့်
အားစရာ အခြောက်အခြမ်းအပြည့်။ ရေခဲသေတ္တာအပူလေးထဲမှာ
လည်း အသီးအနှံနှင့် ရေပုလင်းတွေ အလျှံပယ်။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးနယ် သူ့ကို လှောင်ပိတ်လိုက်ပြီဟု သူ နားလည်လိုက်၏။ မေမေအခြေအနေကိုလည်း သူ နားအလည်ဆုံး။ သည်ကိစ္စကို မေမေ ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်မည်မဟုတ်သော်လည်း ဖေဖေကိုကျော်လွန်ပြီး မေမေ ဘာမှ ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိနိုင်။

တစ်ပတ်လောက်အကြာ ဖေဖေ သူ့ကိုလာတွေ့တော့ ဖေဖေကို သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ အဖျားသွေး နည်းနည်းဝင်နေပြီ။

ခုကင်ပေါ်လဲလျောင်းနေသော သူ့ဘေးမှာ မေမေဝင်ထိုင်ရင်း မင်းဖေဖေကို ကတိပေးလိုက်ပါ သားရယ်ဟု ဖျောင်းဖျရင်း မျက်ရည်ကျ၏။ သူ တစ်ဖက်ကို စောင်းလှည့်လိုက်သည်။

‘လာ... သွားမယ်’

‘သား နေမကောင်းဘူး’

‘မသေနိုင်ပါဘူး... လာ’

မေမေ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားဟန်တူသည်။ ခဏအကြာမှာ အခန်းတံခါးပိတ်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အခန်းထဲဝင်လာတော့ သူ အဖျားတက်နေသလား မသိ။ ဘာမှ မမှတ်မိနိုင်တော့

အောင် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်ရင်း မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

‘သား... သား... သား... ဘယ်လိုနေလဲ’

မေမေက ပြေးဝင်လာရင်း သူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း မေးသည်။

‘ကျွန်မသားလေး သေတော့မယ်၊ ရှင် အဲဒီလောက်မရက်စက်ပါနဲ့၊ သားသေရင် ရှင်တရားခံပဲ၊ သားကိုသတ်တာ ရှင်ပဲ’

‘စိတ်မပူနဲ့၊ ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုဖို့ အားလုံး စီစဉ်ထားပြီ၊ ခဏကြာ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်’

ပြောပြီး ဖေဖေ အခန်းထဲက ထွက်သွားသည်။

(၂၃)

ဒေါ်စိုးစိုးဦးက စကားအရှည်ကြီးကို ပြောအပြီး အခန်း
နံရံကို ငေးကြည့်ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

ညှက်အော်သံများကို ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ မကြား
တစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

‘ဘာဆက်ဖြစ်သွားလဲ မေမေ’

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ သားရယ်၊ ကျော် မေမေဆီကို
ပြန်ရောက်မလာတော့ပါဘူး။ အစတော့ မေမေလည်း အရူးတစ်
ပိုင်းပေါ့။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ငိုက်ရှာစုံစမ်းပေးဖို့ အကူအညီ
တောင်းနဲ့။ ကျော် အိမ်ခန်းထဲက ထွက်မရတာ၊ နေမကောင်းပြီး
ရန်ကုန်ခေါ်သွားတာ၊ နေကောင်းတာနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လွှတ်လိုက်တာ’

အားမာန်သစ်စာပေ

တာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီက ပြန်ကြားခဲ့ရတယ်လေ။ သိပ်
မကြာခင်မှာပဲ သူ့မိဘတွေလည်း နယ်ပြောင်းသွားကြတော့
ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့’

ခဏကြာအောင် စကားသံ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
သည်။

‘မေမေလည်း စီးပွားရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားရင်းနဲ့
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားကိုမွေးလို့
လေးလလောက်အကြာမှာပဲ မေမေတို့လင်မယား စကားများပြီး
ကွဲခဲ့ကြတာလေ။ အဓိကကတော့ မေမေနဲ့ ကျော်တို့ကိစ္စအပေါ်
မှာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ မေမေအားနည်းချက်ဖြစ်ပြီး အပြစ်
ရှာခံရတော့တာပဲ’

ဒေါ်စိုးစိုးဦးမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း မင်းစိုးက သက်
ပြင်းချသည်။

‘သား’

‘ဗျာ...’

‘သား ဖက်ဆွတ်မိုးကို သိတယ် မဟုတ်လား’

‘နွေမကုန်ခင် ပထမဆုံးရွာတဲ့မိုး မဟုတ်လား မေမေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ တပေါင်းအကုန် တန်ခူးဆန်းစမှာ ရွာ

တတ်တယ်၊ ပထမဆုံးမိုးပေါ့၊ တောထဲ တောင်တဲက တောင်ကျ
ရေ နီကျံကျံတွေ စီးဆင်းလာတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီရေဟာ လူတွေ
ကို ရောဂါဖြစ်စေတယ်။ ဖျားတတ် နာတတ်တယ်လို့ဆိုတယ်’

‘မေမေ ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘မိုးရွာတိုင်း မိုးရာသီမဟုတ်ဘူး သား၊ အရွယ်ရောက်
စ၊ စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့အရွယ်မှာ အချစ်လို့ထင်ပေမယ့် တကယ့်
အချစ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ အဲဒီအရွယ်မှာဖြစ်တဲ့ အချစ်ဟာ
လူ့ဘဝကို ဒုက္ခပေးတတ်တာပဲ။ အခု သား မိုးနှင်းကို ခိုးပြေး
ပါပြီတဲ့၊ ဘာလုပ်ကိုင်ကျွေးမလဲ၊ ကိုယ့်ခြေပေါ်တောင် ကိုယ်
မရပ်နိုင်သေးဘဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတာဝန်ယူမလဲ။
အိမ်ထောင်ပြုတာဟာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မပြီးဘူး။ တာဝန်
ယူမှု၊ တာဝန်သိတတ်မှုဆိုတာ တွဲပါလာပြီလေ။ နောက်တော့
ကွဲကြပြကြနဲ့ မေမေနဲ့ ကျော်တို့လိုဘဝတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပဲ။
သား မိုးနှင်းကို တကယ်ချစ်ရင်၊ သနားရင်၊ မေမေလိုမဖြစ်စေ
ချင်ရင် သား သူ့ကို ခိုးဖို့ကိစ္စ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါကွယ်’

စကားအရှည်ကြီးပြောပြီးတော့ ဒေါ်စိုးစိုးဦးက မင်း
စိုးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ယုယစွာပွတ်သပ်သည်။

‘သား သဘောပေါက်ပြီ မေမေ၊ သား မသွားတော့

ဘူး။ မနက်မှပဲ မိုးနှင်းကို သား ရှင်းပြပြီး တောင်းပန်လိုက်
ပါမယ်။

သားနဲ့ မိုးနှင်းကို မေမေဖျက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
လောလောလတ်လတ်အရွယ်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့် အရွယ်
မဟုတ်လို့ အချိန်စောင့်ပြီး ပြင်ဆင်ဖို့သာပြောတာ။

သား နားလည်ပါတယ် မေမေ။

စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်စိုးစိုးဦး ထရပ်သည်။

အပြင်မှာ ငှက်ကလေးတွေအော်သံ စီစီညံနေလေပြီ။

★ ★ ★

(၁)

မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး လန့်နိုးလာ၏။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ခြောက်နာရီကျော်ပြီ။ မိုးနှင့်
ကို သတိတရဖြစ်သွားပြီး အိပ်ရာမှ လူးလဲထ၏။

အောက်ထပ်ကိုဆင်းတော့ မေမေက ထမင်းဆိုင်ကို
သွားဖို့ ကောင်မလေးတွေနှင့် စီစဉ်နေပြီ။

‘ကျွန်တော် မိုးနှင့်ဆီသွားလိုက်ဦးမယ် မေမေ’

‘အေး... အေး... နားလည်အောင်ပြောပြီး တောင်းယန်
လိုက်ပေါ့ သားရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ စက်ဘီးကို အဝေးပြေးကာ

ဒားမာန်သစ်စာပေ

ဂိတ်ဆီ ဦးတည်သည်။ သူ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး ကားဂိတ်မှာ မိုးနှင်း
 ထိုင်စောင့်နေလေမလား အတွေးရောက်၏။ ကားဂိတ်မှာမတွေ့မှ
 မိုးနှင်းအိမ်ဘက် သွားတော့မည် စဉ်းစားသည်။ ကားဂိတ်တစ်ခု
 လုံး အနံ့လည်ပတ်ရှာဖွေသော်လည်း မိုးနှင်းကိုမတွေ့။ မိုးနှင်း
 အိမ်ဘက်ကို သူ ဦးတည်လိုက်၏။ မိုးနှင်းအိမ်ကို မိုးနှင်း
 သူငယ်ချင်း ယမင်းနှင့်အတူ သူ နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးသည်။
 ယမင်းကဗွတ်လိုက်လို့ပါဟု လူကြီးတွေကို ညာပြောဖို့ စဉ်းစား
 သည်။

မိုးနှင်းတို့လမ်းဝင်ရန် လမ်းမကြီးမှ လမ်းသွယ်ကို ချိုး
 ကွေ့ချလိုက်၏။

‘ဟဲ့... မင်းစိုး’

အသံကြားလို့ စက်ဘီးရပ်ပြီးမှ လှည့်ကြည့်သည်။
 မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရပ်ရင်း သူ့ဆီ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်
 လာသော ယမင်းကိုတွေ့တော့ အံ့သြ၏။

‘မင်းစိုး... နင် ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘မိုးနှင်းအိမ်သွားမလို့၊ နင် ဘယ်ကလာတာလဲ’

‘ငါ မိုးနှင်းအိမ်က ပြန်လာတာ၊ အခုပဲ နင့်အိမ်သွား

မလို့’

‘မိုးနှင်းတွေ့လား’

‘နင့်ကို မိုးနှင်း ဘာမှမပြောဘူးလား’

‘ဘာကိုလဲ ယမင်း’

‘မိုးနှင်း ရန်ကုန်သွားပြီလေ’

‘ရန်ကုန်သွားပြီ... ဟုတ်လား၊ သေချာရဲ့လား’
 မင်းစိုးအသံက အံ့သြစွာနဲ့လှုပ်သံ ပါသွားသည်။

‘နင် တကယ်မသိဘူးလား’

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

‘ဒီမနက်အစောကြီး ငါ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ
 ရန်ကုန်ကားဂိတ်မှာ ငါ့ကို ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့စမ်းပါပြောလို့’

သူ ရောက်မလာသည့်အဆုံး မိုးနှင်းက ယမင်းဆီကို
 ဖုန်းဆက်တာဖြစ်မည် သိလိုက်၏။

‘ငါ ဟိုရောက်တော့ သူ့ကားက ထွက်တော့မယ်၊
 စကားမပြောဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို စာနှစ်စောင်ထုတ်ပေးတယ်၊ သူ
 အိမ်အတွက် တစ်စောင်၊ နင့်အတွက်တစ်စောင်’

စကားဆုံးတော့ သူ့အတွက်စာကို ယမင်းက လှမ်းပေး
 သည်။

သူ့ကိုစောင့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရေးဟန်

တူ၏။ စာရွက်ခေါက်ကိုဖြန့်ပြီး ဖတ်သည်။

မင်းစိုး

နင့်ကို မုန်းတယ်။

ဘယ်တော့မှ မတွေ့ချင်ဘူး။

စိုးနင်းဝေ

စာက တိုတိုပဲဖြစ်သည်။ ပြန်ခေါက်ပြီး စာရွက်ကို ကိုင်ကာ ယမင်းကို ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်။ ဒီအထိဖြစ်မည်ဟု သူ မတွက်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမည်၊ အိမ်ပြန်မည်။ သူတောင်းပန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောလျှင် လက်ခံ နားလည်မည်ပဲ တွေး၏။

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘သူ့ကို မဆက်သွယ်ဖို့ရေးတာ’

သူ မယုတ်မလွန် ပြော၏။

‘နင်နဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ စကားများလား’

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘သူ့အမေဆီရေးတဲ့စာလည်း တိုတိုလေးပဲ’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘သူ့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူဖို့၊ ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်းက အလုပ်လုပ်ဖို့ခေါ်လို့ သွားမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သူ့အမေကို ခွင့်တောင်းရင် တားမှာစိုးလို့ အသိမပေးတာဖြစ်ကြောင်း၊ အခြေအနေကောင်းမှ သူ အဆက်အသွယ်လုပ်မှာဖြစ်ကြောင်း ရေးထားတယ်၊ သူ့အမေလည်း နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘ရန်ကုန်က သူငယ်ချင်းဆိုတာ နင်သိလား ယမင်း’

‘ငါမသိဘူး မင်းစိုး၊ ပြောသံတော့ ကြားဖူးတယ်၊ သူနဲ့ ငယ်ငယ်ကသူငယ်ချင်း၊ အလယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်းထွက်သွားတာဆိုလားပဲ’

‘ငါလည်း မသိဘူး’

‘သူ့ညီမလေးကတော့ ပြောတယ်၊ အိမ်အတွက် သူ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတယ်တဲ့။ အိမ်ကလည်း စီးပွားရေးက အတော်ကျပ်ပုံရတယ် မင်းစိုး’

မင်းစိုးနှင့် သူ လက်ထပ်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်မှာ မရ၊ရတဲ့ အလုပ်ကို နှစ်ယောက်လုံးရှာလုပ်ချင်ကြောင်း၊ သူ့လုပ်စာထဲမှ ငွေနှင့် အိမ်ကို ပြန်ထောက်ပံ့ချင်ကြောင်း တိုင်ပင်ခဲ့သည်များကို ပြန်သတိရ၏။

မင်းစိုးအမေ ဒေါ်စိုးစိုးဦးထမင်းဆိုင်က ဟိုးအရင်က

နှယ် ရောင်းမကောင်းသော်လည်း အခြေအနေက သိပ်မဆိုး
လှသေး။

‘ရန်ကုန်က သူ့သူငယ်ချင်းလိပ်စာ သိချင်တယ်
ယမင်း၊ ငါ လိုက်သွားလို့ရတာပေါ့’

‘လောလောဆယ်တော့ ဘယ်လိုမှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်
ဘူး မင်းစိုး၊ သူ သူ့အမေဆီ စာရေးဆက်သွယ်မှ ငါ လိပ်စာ
တောင်းပေးမယ်’

သူနှင့် မိုးနှမ်းတို့ ရန်ကုန်ကိုထွက်ပြေးပြီး လက်ထပ်ကြ
မည် စီစဉ်သည့်ကိစ္စတို့ ယမင်း မသိလိုက်မှာ သေချာသည်ပဲ။

‘ငါသွားမယ် မင်းစိုး’

‘အေးဟာ... အကြောင်းထူးရင် ငါ့ပြောပါဦး။ နင့်ဆီ
လည်း စာတွေဘာတွေ ရေးချင်ရေးမှာပေါ့’

‘စိတ်ချ မင်းစိုး၊ ငါ သွားမယ်’

နှုတ်ဆက်ပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားရာကို ယမင်း
လျှောက်သည်။ သူ စက်ဘီးကိုနင်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့၏။

(J)

ည အမေ့ကို မင်းစိုးကပြန်ပြောပြတော့ အမေ့မျက်နှာ
ညှိုးကျသွားတာ သိသာသည်။

‘အမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်’

စကားဆုံးတော့ အမေ မျက်ရည်လည်လာ၏။

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ လိပ်စာသိရင်
သာ သားလိုက်သွားချင်တယ်’

‘သွားရမှာပေါ့ သားရယ်။ အမေ တစ်ခုလိုသွားတယ်
ပြောဖို့တော့ သတိရသား’

‘ဘာလဲ အမေ’

‘မနက်အစောကြီး ကားဂိတ်ကို သားသွားပြီး မိုးနှမ်း’

ကို တွေ့ဖို့ ပြောဖို့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုတွေ့လိုက်ရင် သားစိတ်
မထိန်းနိုင်ဘဲ ထွက်သွားကြမှာကို စိုးရိမ်ပြီး မပြောဖြစ်တာ’

‘သားကတော့ မိုးနှင်း အဲဒီလိုထွက်သွားမယ်ကို မထင်
မိတာ အမေ။ သား မလာရင် စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပြန်မှာပဲ ထင်
ထားတာ။ ပြီးတော့ သွားတွေ့လိုက်ရင်လည်း အမေပြောသလို
ပဲ အိမ်မပြန်တော့ဘူးဘာညာ ဇွတ်အတင်းပြောမှာစိုးပြီး မသွား
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ’

အမေ့ထံမှ သက်ပြင်းရှည်ချသံကို ကြားရသည်။

‘သူ့သူငယ်ချင်း ရန်ကုန်ကဆိုတာ သားသိလား’

‘မသိဘူး မေမေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းဆက်
မတက်ဘဲ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေကြတယ်တော့ ကြားမိ
တယ်’

‘စိတ်သိပ်မပူပါနဲ့ သားရယ်။ သူ့အမေဆီတော့ သူ
အဆက်အသွယ်လုပ်မှာပေါ့’

အမေက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဟန်တူသည်။ သူ့တုန်း
က သူ့ချစ်သူ၏အဖေကခွဲလို့ လွဲခဲ့ရသလို အခု သူက သူ့သား
အချစ်ကို ခွဲလိုက်သလိုဖြစ်လေမလား။ စဉ်းစားဖြစ်ဟန်တူ၏။

(၃)

မေမေ...

သမီးအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။

သမီး သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ အဆောင်မှာနေပြီး အလုပ်ရှာ
နေပါတယ်။

အဆင်ပြေပါတော့မယ်။

အလုပ်ရလို့ အဆင်ပြေရင် သမီးပိုက်ဆံပို့ပေးပါမယ်။

မိုးနှင်းဝေ

ယမင်းနှင့်ဆုံတော့ ယမင်းက မိုးနှင်းဆီကစာ သူ့အမေ
ဆီရောက်ကြောင်း ပြောသည်။

‘လိပ်စာမပါဘူး မင်းစိုး၊ လိပ်စာပါရင်တော့ ငါ ကူးခဲ့မလို့’

‘ဘာလို့ လိပ်စာထည့်မပေးတာလဲ မသိဘူးနော် ယမင်း’

‘ငါလည်း စဉ်းစားတာပဲ မင်းစိုး၊ သူ့ဆီကို ဘယ်သူမှ မဆက်သွယ်စေချင်လို့ဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ သူ့အမေကလည်း အဲဒါ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စာရောက်လာတော့ စိတ်တော့ နည်းနည်းအေးသွားတာပေါ့ဟယ်’

‘ငါ့ကို မသိစေချင်တာ အဓိကကျမယ်’

နှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူသွားတဲ့နေ့က ရေးတဲ့စာထဲမှာ ငါ့ကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ဘူး အပြတ်ရေးထားတာ’

ယမင်းကို သူ ပြောလိုက်တော့ ယမင်းက အံ့သြသလို မျက်နှာပြောင်းသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံအကြား အိမ်ရှေ့ထွက်သည်။ ယမင်းကိုတွေ့တော့ မိုးနှင်းနှင့်ပတ်သက်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ

ထူးလို့ ရောက်လာကြောင်း နားလည်သည်။ အခုဆို မိုးနှင်းရန်ကုန်ထွက်သွားသည်မှာ ခြောက်လပြည့်တော့မည်။ သူ့ကို တကယ်ပဲ စိတ်နာသွားပြီဟု သိလိုက်၏။

‘မင်းစိုး... မိုးနှင်းဆီကစာ ရောက်လာတယ်တဲ့’

သူ့အနားရောက်တော့ ယမင်းက ပြောသည်။

‘လိပ်စာပါပြီလား ယမင်း’

မျှော်လင့်ကြီးစွာ သူ မေး၏။

‘လိပ်စာတော့မပါဘူး မင်းစိုး၊ သူ့အလုပ်ဝင်တာ သုံးလလောက်ရှိပြီတဲ့၊ ပိုက်ဆံလည်း ပို့လိုက်တယ်တဲ့’

သက်ပြင်းချမိ၏။

‘လိပ်စာမပါတော့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်ဘူး ယမင်းရယ်’

‘အေးဟယ်... ဘာလို့ လိပ်စာထည့်မပေးတာလဲ၊ ငါလည်း နားမလည်ချင်ဘူး၊ ကဲ... ငါ သွားမယ်ဟာ၊ ထူးရင် လာပြောမယ်’

နှုတ်ဆက်ပြီး ယမင်း သူ့အိမ်ရှေ့မှထွက်သွားတာ ငေးနေမိပြန်သည်။

(၄)

မင်း ရန်ကုန်သွားဖို့ကောင်းတယ် သား

တစ်ည မေမေက ပြောသည်။ သူ ခွင့်တောင်းလျှင်
သာ မေမေခွင့်ပြုမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော်လည်း ယခုလို
တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလုပ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။

မေမေတို့စာရင် သူက နှိမ်းပါးတယ်လေ၊ သူမိသား
စု နှိမ်းပါးလို့ မေမေတို့က သဘောမတူတာ ရှောင်တာဖြစ်မယ်
လို့ ထင်သွားမှာ စိုးရတယ်

မေမေက သူတုန်းက ခံစားချက်ဖြင့် စာနာပြီးပြောနေ
ကြောင်း နားလည်သည်။

သူ့ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကြားမှာညပ်ထားသော မိုးနှင်းခရီး

၁၅၀

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ပေးခဲ့သည့် စာကလေးကို မေမေအား သူ ထုတ်ပြလိုက်၏။
မေမေစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးပြီး စောစောက သူ မပြမိခဲ့။

မေမေက စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်တူသည်။

‘သူ မင်းကို စိတ်နာသွားတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ် တွေ့အောင်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်း
တော့ ရှင်းပြသင့်တာပေါ့။ မင်း အလုပ်အကိုင်ရှာ၊ စာပေးစာယူ
တက်ပေါ့၊ အလုပ်အကိုင်ရှိပြီဆိုရင် မိုးနှင်းကလည်း အလုပ်နဲ့
ဆိုတော့ လက်ထပ်ချင်လည်း လက်ထပ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ခြေပေါ်
ကိုယ် ရပ်လို့တော့ရလောက်မှာပေါ့’

‘မေမေ’

မေမေက သူမျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်၏။

‘မိုးနှင်းလိပ်စာ သားမှ မသိတာ၊ ရှာလို့တော့ လွယ်
မယ်မထင်ဘူး’

‘ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေတာနဲ့စာရင်တော့ သား ရန်ကုန်
မှာ သတင်းလေးဘာလေးစုံစမ်းရင် ပိုကောင်းမယ်။ ပြီးတော့
သားအလုပ် လုပ်ဖို့လည်း အလုပ်ရှာရင်းပေါ့၊ မေမေစုဆောင်း
ထားတဲ့ ငွေလေးနည်းနည်းပါးပါးရှိတယ် ယူသွားပေါ့၊ မေမေ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၁၅၁

ကို ဘာမှမပူနဲ့၊ မေမေက ထမင်းဆိုင်နဲ့ အသားကျနေပြီပဲ’
မေမေက သူတားလို့ မင်းစိုးနှင့် မိုးနှင်း ကွဲသွားရပြီ
ဟု စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

‘သား ဒီရက်အတွင်း ရန်ကုန်သွားမယ် မေမေ’

မေမေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့အခန်းတွင်းမှ ထွက်
သွား၏။

(၅)

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တစ်ပတ်
လောက် သူ နေရသေးသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူတို့မြို့မှ
ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးရှိ၍ မေမေနှင့် ရင်းသဖြင့် စာရေးပေးလိုက်တော့
အဆင်ပြေ၏။ သည်တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ အဆောင်ရအောင်
ရှာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မေမေပေးလိုက်သည့် ငွေကလေး
ကရှိနေသဖြင့် အစစအရာရာတော့ သိပ်ပြီးဒုက္ခမရောက်။

နောက်ဆုံး သူ အဆောင်တစ်ခုရသည်။ အဆောင်
နေရင်းမှ အလုပ်ရဖို့ ရှာရပြန်သည်။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊
မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ရန်ကုန်မှာနေလိုရအောင် ရရာအလုပ်
လုပ်ရမည်ဟု နားလည်ပြန်သည်။ သူရောက်ပြီး တစ်လနီးပါး

အကြာမှာတော့ စီးကရက်ကုမ္ပဏီအသစ်တစ်ခုမှ အရောင်းဖြင့် တင်ရေးအလုပ်ကို ရလိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များကို လှည့်လည်သွားရင်း စီးကရက်တံဆိပ်အသစ်ကို ကြော်ငြာရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။

သူ အလုပ်မရခင်က အဆောင်မှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် အတည်ချုပ်စက်ရုံသုံးရုံလောက်ကို အလုပ်ရှာရင်း ရောက်သည်။ အလုပ်မှာ လူမလိုသေး ပြော၏။ သူက သည်စက်ရုံတွေမှာ မြို့နာမည်ပြောပြီး မိုးနှင်းဝေဆိုတာရှိလားဟု စက်ရုံက အလုပ်သမလေးတွေဆီမှာ စုံစမ်းသည်။ သူ ရောက်သည့်စက်ရုံတိုင်းက သူတို့ မကြားဖူး၊ သူတို့မသိလို့လားတော့မသိဟု ဆိုသည်။

သူနှင့်တစ်ခန်းတည်း အဆောင်မှာနေသော ဇေယျာဆိုသော သူငယ်ချင်းကို သူနှင့် မိုးနှင်းအကြောင်းပြောပြပြီး မိုးနှင်းဓာတ်ပုံကို သူပြသည်။ တကယ်လို့တွေ့လျှင် သူ့ကိုပြောဖို့ သတင်းပေးဖို့ အကူအညီတောင်းသည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သည်လောက်ရှာရုံဖွေရုံနှင့်တော့ ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့ဖို့မလွယ်ကြောင်း သူ နားလည်ရင်း စိတ်လျော့ချင်လာပြီ။

သူ့အခြေအနေအားလုံးကိုတော့ ယမင်းဆီကို စာရေးလိုက်၏။ သူ့အဆောင်လိပ်စာကိုပေးရင်း အကြောင်းထူးရှိလျှင် စာရေးရန် မှာလိုက်သည်။

(၆)

မင်းစိုး...

နင့်စာရောက်ပြီး နောက်ရက်မှာပဲ မိုးနှင့်ညီမလေး
ဆောင်းနှင့်ဝေနေ့ လမ်းမှာဆုံတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တည်းက မိုးနှင့် အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာ
တယ်ပြောတယ်။ ညရထားနဲ့ ညကြီးရောက်လာပြီးတော့ မနက်
အစောကြီးကားနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်သွားတယ် ပြောတယ်။

ပိုက်ဆံလည်း တော်တော်လေးပါလာပြီး ပေးသွား
တယ်တဲ့။ သူ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက တော်တော်ကောင်း
တယ်ပြောတယ်။ သူ့ဌေးကလည်း သဘောကောင်းတယ်လို့
ပြောတယ်။ သူတို့မိသားစု ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်လာတာ ငါတို့
ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့။

ဒားဟန်သစ်စာပေ

သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတာ တစ်ခုကတော့ မိုးနှင်းဟာ
ငါတို့သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းအားလုံးကို အဆက်အသွယ်
ဖြတ်သွားတာပဲ။ နှင့်ကိုတင်မကဘူး၊ ငါတို့ကိုလည်း သူ
အဆက်အသွယ်လုပ်ချင်ဟန် မတူဘူး။

သူညီမလေး ဆောင်းနှင်းက ရှိတော့ ငါ လှည့်ပတ်
မေးရင်း အဲဒီသဘောတွေ ငါ နားလည်လိုက်တယ်။

သူ့အမေက သူနေတဲ့အဆောင်လိပ်စာ သိလိမ့်မယ်ထင်
တယ်၊ ဘယ်သူမှ မပေးရဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ်
မလုပ်ချင်ဘူးလို့ မိုးနှင်းက ပိတ်ထားပုံရတယ်။

သူ့အမေနဲ့ ညီမလေးကိုတောင် သူ့အဆောင်ကို စာ
လည်းမထည့်နဲ့၊ အဆက်အသွယ်လည်းမလုပ်နဲ့လို့ မှာတယ်တဲ့။
သူ နှစ်လတစ်ခေါက် သုံးလတစ်ခေါက် အခုလို ညရထားနဲ့
ပြန်လာမယ်ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒီလို ညရထားနဲ့ပြန်လာ မနက်
အစောကြီး ထပြန်ဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း တွေ့စရာမလို
တော့ဘူးလေ။

ငါတော့ အရမ်းအံ့သြတာပဲ။

မိုးနှင်းဟာ ဘာလို့ ဒီလောက်စိတ်နှာသွားရတာတဲ့လဲ။
ထားပါတော့ဟာ၊ နှင့်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူချင်းမို့ နှင့်ကို စိတ်

နာတယ်ဆို နားလည်လို့ရသေးတယ်။

အပေါင်းအသင်းတွေကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်တာ
ငါတော့ နားမလည်ချင်ဘူး။

ကံမကုန်လို့ နှင့်တို့ချင်း ပြန်တွေ့ကြရင်တော့ ငါက
အဲဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ မိုးနှင်းကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ။

နှင့်လည်း အစစအအဆင်ပြေပါစေဟယ်။ ငါလည်း
နှင့်တို့လို စာပေးစာယူပဲတက်မယ်၊ ဒေး မတက်တော့ဘူး ဆုံး
ဖြတ်လိုက်တယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။

နှင့်အမေရဲ့မွေးနေ့မို့ ထမင်းဆိုင်မှာ လာသမျှလူတွေကို
နေ့လယ်စာ ဒါနပြုတဲ့နေ့က ငါရောက်သွားသေးတယ်ဟ။

နှင့်အမေနဲ့ နှင့်တို့၊ မိုးနှင်းတို့အကြောင်းတောင် ပြော
ဖြစ်သေးတယ်။

နှင့်အားရင် စာရေးပါဦး။

ယမင်း

သား...

သားစာရတယ်။

သား အလုပ်ရသွားပြီဆိုတော့ မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်။

ဘယ်အလုပ်မဆို အလေးထား တန်ဖိုးထားပြီး ကြိုးစားလုပ်ရင် တစ်နေ့ တိုးတက်မှာပါ။

မေမေ့ရဲ့ လေးဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့ကို အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးဖြစ်တယ်။ သားကို သတိရလိုက်တာ။

နေ့လယ်ကျတော့ အဲဒီနေ့လယ်စာ ဆိုင်ကိုလာစားတဲ့ လူတွေအားလုံး မေမေမွေးနေ့အဖြစ် ထမင်းကျွေးဖြစ်တယ်သား။

မင်းသူငယ်ချင်း ယမင်းနဲ့ သူသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းလာစားတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ်။

သားနဲ့ မိုးနှင်းအကြောင်းကို ယမင်းနဲ့ စကားပြောဖြစ် သေးတယ်။ ယမင်းပြောပြလို့ မိုးနှင်း အိမ်ခဏပြန်လာတယ်ဆို တာလည်း သိရတယ်။ ကလေးမလေးက မင်းကိုတော့ အတော် စိတ်နှာသွားပုံပါပဲ။ ပြန်တွေ့ရင်တောင်မှ မင်းကံမကောင်းနိုင် တော့ဘူးလို့ မေမေတော့ထင်တယ်။

ယမင်းကလည်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲနော်။ မင်းကို လည်း အတော်လေးသံယောဇဉ်ရှိပုံပါပဲ။

သားကို သတိရပေမယ့် အလုပ်ဝင်စ သိပ်မကြာသေး တော့ ခွင့်တွေဘာတွေယူပြီး ပြန်မလာနဲ့ဦးပေါ့။ မေမေအတွက် စိတ်ပူစရာ မလိုဘူးလေ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။

သား အားရင်တော့ စာရေးဦးပေါ့။

သားရဲ့ မေမေ

ယမင်းဆီကစာနှင့် မေမေဆီကစာ တစ်နေ့တည်းမှာ ရောက်လာခဲ့သည်။

မေမေစာဖတ်ရင်း ပြုံးမိသေး၏။

မေမေက ယမင်းနှင့်လည်း သူ့သားကို သဘောတူပုံ ရနေပြန်သည်ပဲ။

မိုးနှင်းနှင့် ဘယ်လိုမှ မဆုံပြန်လျှင်တော့ ယမင်းနှင့် ဖြစ်စေချင်သည့် မေမေသဘောကို မေမေစာထဲမှာ သူ သိခွင့် ရလိုက်သည်ပဲ။

မိုးနှင်းဝေကို သတိတရရှိခဲ့ရပြန်ပြီလေ။

(၇)

အခုလို မြီယမင်းဆွေနှင့် သူ စာအပြန်အလှန် ရေးနေကြတာ မိုးနှင်းသာသိပါက သဝန်တိုလိုဆုံးတော့မည်မဟုတ်။ သူနှင့်မိုးနှင်းက ယမင်းထက်နှမ်းပါးကြသူတွေမို့ အစစအရာရာ ယမင်းကသာ ငွေကြေးအကုန်အကျခံတတ်သည်။ ယမင်းနှင့် မိုးနှင်းက အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေမို့ တတွဲတွဲရှိသော်ငြား သူနှင့်ပတ်သက်၍ကား မိုးနှင်းက ယမင်းအပေါ်မှာ သံသယစိတ်ရှိတာ သူ အသိဆုံး။

တစ်ခါတစ်ခါ ယမင်းမပါဘဲ မိုးနှင်းနှင့်တွေ့တိုင်း ယမင်း မပါဘူးလားဟု သူ မေးသည်ကိုပင် မိုးနှင်းက အထင်အမြင် လွဲတတ်သေးသည်။

အားမာန်သစ်စာပေ

‘ဘာလို့ ယမင်းကိုမေးတာလဲ၊ ယမင်းကိုတွေ့ချင်ရင်
ယမင်းဆီသွားပါလား’

သည့်နှယ် အငေါ်တူးတတ်စမြဲ။

ယမင်းကတော့ အစစအရာရာ သူတို့နှစ်ဦးကို ကူညီ
လေ့ရှိသည်။

‘ယမင်းကနော်... ကိုကို ကြိုက်နေတာ၊ မိုးနှင်းက
သူ့သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်မို့နော်’

‘မိုးနှင်းကလည်းကွာ၊ ယမင်းပြန်ကြားရင် အားနာစရာ
ကြီး၊ သူက ကိုတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အရမ်းခင်တာပါ’

‘ကို ဘာသိလို့လဲ၊ မိုးနှင်းက ယမင်းအကြည့်တွေကို
သိတာပေါ့။ မိန်းမချင်းသိတယ် ကို’

မိုးနှင်းပြောခဲ့သည်များကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း ယမင်း
၏ သံယောဇဉ်အရိပ်အငွေ့တို့ကို သူ သတိထားလာမိပြန်
သည်ပဲ။

(ဂ)

သားရေ...

ယမင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ မေမေကတော့ တော်
တော်ကို တရင်းတနှီးလေး ဖြစ်နေကြပြီကွဲ့။

မေမေဆိုင်ရှေ့က သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြတ်သွား
တာတွေရင် မေမေက လှမ်းခေါ်နှုတ်ဆက်။ သူက အားနာလို့
လား မသိဘူး ဆိုင်ထဲဝင်လာ၊ မေမေက ထမင်းအတင်းကျွေး
နဲ့ စကားတွေလည်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။

ဟိုးတစ်နေ့ကတော့ သူတို့အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားကြလို့
ဆိုပြီး မေမေဆိုင်ကို သူ ရောက်လာပြီး မြန်မာမုန့်တွေ ပေးသွား
တယ်။ သားဆီက စာမလာတာလည်း ကြာပြီလို့ ပြောတယ်။

မိုးနှင်းသတင်းရော ကြားသေးလား။

သားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တော့ မိုးနှင်းကို
အိမ်လေး ပြုပြင်လိုက်တယ် ကြားရတယ်။ ဒီသတင်းကို ယမင်း
ကိုတောင် မေမေ ပြောပြဖြစ်သေးတယ်။

သူလည်း မိုးနှင်းအိမ်ကို အရင်လို ခဏခဏ မရောက်
ဘူးတဲ့။ သူ ရောက်ရောက်လာတာကို မိုးနှင်းညီမလေးက သိပ်
ကြိုက်ဟန်မတူလို့ မသွားတော့တာပြောတယ် သားရယ်။

သည်တစ်ခါတော့ မေမေစာထဲမှာ မိုးနှင်းအကြောင်း
ထက် ဗြဟ္မစင်ဆွေ၏အကြောင်းတွေက ပိုများလာတာ သတိ
ထားမိပြန်သည်ပဲ။

(၉)

သီတင်းကျွတ်ပိတ်ရက်မှာတော့ ခွင့်နှစ်ရက်ယူပြီး
မေမေ့ကို ကန်တော့ဖို့ သူ ပြန်သည်။ သူ့ကိုတွေ့ရတော့ မေမေ
က ဝမ်းသာအံ့သြပြီး ပျော်နေပုံရ၏။

‘ယမင်း ပျော်မှာပဲ၊ သား သွားတွေ့လိုက်ပါဦး’

မေမေက ယမင်းကို အမှတ်တရပြောသည်။ အဲသည်
နေ့က မေမေ ထမင်းဆိုင်ခဏသွား စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်
ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ သားနှင့်အတူနေရအောင်ဟု ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ယမင်းကို ခဏသွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်’
ပြောကာ ယမင်းအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့၏။

ယမင်းကို အိမ်မှာ အခန့်သင့်ပင်တွေ့သည်။

‘ဟင်... မင်းစိုး’

သူ့ကိုအိမ်ပေါက်ဝမှာမြင်ခိုက် ယမင်းက အံ့သြဝမ်းသာ
စွာ ပြေးလာသည်။

‘နင် ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ’

‘ညက ရထားနဲ့’

‘မိုးနှင်းနဲ့ အတူတူလား’

‘ဟာ... နင်ကလည်း’

‘နောက်တာပါဟာ၊ မိုးနှင်းက ညရထားနဲ့ အိမ်ပြန်လာ
တတ်တယ်ပြောလို့’

‘သတင်းအစအနတောင်မရပါဘူးဟာ၊ သူ ငါ့ကို
လည်း မေ့လောက်ပါပြီ’

‘မင်းစိုး... ငါတို့ သူ့အိမ်သွားကြည့်ရအောင်၊ နင်
မတွေ့ပေမယ့် သူလည်း အိမ်ပြန်လာချင်လာမှာပေါ့’

‘ငါတော့ မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့ ဘာလဲ’

‘တွေ့လည်း ငါ့ကို စိမ်းနေတော့မှာပါ’

‘အထင်နဲ့ ရမ်းမပြောပါနဲ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့လေ...’

လေသံနှိမ်ပြီး စကားကိုရပ်၏။ ဆက်ပြောသင့် မပြော

သင့်ချင့်ချိန်နေဟန်။

‘ပြောလေ...’

‘ငါ သူတို့အိမ်မရောက်တာ ကြာပြီဟာ။ ငါရောက်ပြီး
လိပ်စာတွေဘာတွေမေးတာကို သူ့ညီမလေးက သိပ်ကြိုက်ပုံ
မရဘူး၊ သူ့အမေကလည်း ဟိုးအရင်ကလို မဖော်ရွေတော့တာ
အမှန်ပဲ။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် သူ့ညီမလေးက ငါ့ကို ဘယ်လို
ပြောလဲ သိလား’

‘ပြောပါဦး’

‘မမယမင်းက ခဏခဏလာပြီး လိပ်စာမေးနေတော့
မကြီးနှင်းမိုးနောက်လိုက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ချင်လို့လား၊
သူတို့အလုပ်က လူတိုင်းမခန့်ဘူးတဲ့။ သမီးတောင် မကြီးက
ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဟာ’

‘နင်တို့အိမ်အခြေအနေ သိသားနဲ့ အဲဒီလိုပဲ ပြောလား’

‘ထားပါတော့ဟာ၊ ငါက စိတ်ထဲမထားပါဘူး။ ငါ
လာလာနေတာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာတော့ နားလည်သွားတာပေါ့’

‘လာဟာ... ငါရောက်တုန်း သွားကြည့်ရအောင်’

‘ငါပါလာတာတွေရင် နင့်ကို တစ်မျိုးထင်ဦးမှာနော်၊
ငါ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ငါ အသိဆုံး’

၁၇၀

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

‘ထင်ချင်တာထင်ဟာ။ ဒီလိုလုပ်မယ်... ငါ့စက်ဘီး
ထားခဲ့မယ်။ နှင့်ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားရအောင်၊ အပြန်မှ ငါဝင်ယူ
မယ်’

‘တွေ့နေရင် နင့်ကို တကယ် အထင်လွဲနေမှာနော်
မင်းစိုး’

‘လာပါ... ရပါတယ်’

‘နင် တော်တော်သတ္တိကောင်းလာပါလား’

ပြောရင်း ယမင်းက သူ့ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်ထုတ်
သည်။ ယမင်းဆိုင်ကယ်နှင့် မိုးနှင်းဝေတို့အိမ်ဘက် ထွက်လာ
ခဲ့၏။

(၁၀)

မိုးနှင်းဝေတို့ အိမ်ရှေ့အရောက် အိမ်ကလေးကို ကြည့်
ပြီး သူ အံ့သြသွားသည်။ အရင်ကနှယ် ယိုင်တိယိုင်နဲ့ မဟုတ်။
ပိတ်ပိတ်ဆို့ဆို့ သေသေသပ်သပ်ကလေးဖြစ်နေတာ ကြည့်ရင်း
ဝမ်းသာရပြန်သည်။

သူတို့အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ မိုးနှင်းညီမလေး ဆောင်း
နှင်း အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်။

‘ဟာ... မကြီးယမင်း၊ ဒီတစ်ခါ နှစ်ယောက်ပါလား’

ဆောင်းနှင်းစကားကြောင့် ယမင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်
သွားတာ သူ သတိထားဖြစ်သည်။ ရှက်သွေးဖျန်းသွားသော
မျက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်ရင်း-

‘ဒေါ်လေးရောဂါလား ဆောင်းနှင်း၊ မိုးနှင်းများ ပြန်လာသလားလို့’

‘မေမေရှိတယ် မကြီး ထိုင်၊ မကြီးမိုးနှင်းကတော့ ပြန်မလာဘူး၊ သူတို့ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တယ်ပြောတယ်’

သူနှင့် ယမင်းတို့ ခပ်ခွာခွာထိုင်လိုက်၏။ ခဏအကြာမှာ မိုးနှင်း၏မေမေ ထွက်လာပြီး သူတို့အနား လာထိုင်သည်။

‘ဒေါ်လေး... ကျွန်တော် မင်းစိုးပါ၊ မှတ်မိလား’

မိုးနှင်းသူငယ်ချင်းလေ။

‘ဪ... မှတ်မိပြီ၊ အိမ်လာလည်ဖူးတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ တစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ဒေါ်လေး၊ မိုးနှင်းလည်း ရန်ကုန်မှာဆို’

‘ဟုတ်တယ်ကွဲ့’

‘သူ ဒီပြန်လာသေးလား’

‘အင်း... လာတော့လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သိပ်ရှုပ်တယ်ပြောတယ်။ ညရောက်လာ မနက်ပြန်သွားကတိုက်ကရိုက်ပဲ။ ယမင်းကို မေးကြည့်ပါလား၊ သူနဲ့တောင်

တစ်ခါမှ မဆုံရသေးဘူး’

‘ဘယ်မှာလုပ်တာလဲ ဒေါ်လေး’

‘ဒေါ်လေးလည်း မပြောတတ်ဘူးကွဲ့၊ ဝင်ငွေတော့ ကောင်းပါတယ်၊ သူလုပ်စာနဲ့ပဲ ဒေါ်လေးတို့ အခု ချောင်ချောင်လည်လည်လေးဖြစ်လာတာ’

‘မကြီးမိုးနှင်းအလုပ်က အတည်တကျမရှိဘူး ပြောတယ်။ သူတို့ကုမ္ပဏီက လုပ်ငန်းပေါင်းစုံလုပ်တော့ သူက သူဌေးလူယုံလိုဖြစ်နေတော့ ဟိုပါဒီပါတဲ့၊ ပြီးတော့ အလုပ်ထဲ ဧည့်သည်လာတွေ့တာတွေဘာတွေလည်း မကြိုက်လို့ လက်ခံမတွေ့ရဘူး ပြောတယ်’

‘နေတော့ရော ဆောင်းနှင်း’

‘နေတာလည်း သူဌေးပေးထားတဲ့အဆောင်မှာ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ညီမလေးတို့၊ မေမေတို့ကိုတောင် လိုက်မလာစေချင်ဘူး ပြောတယ်’

ဒီမိအသုံးအဆောင်လေးတွေကအစ ယခင်နှင့်တော့ အတော်လေး ခြားနားသွားတာ သတိထားဖြစ်၏။

‘ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ် ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေးများ မှာစရာပေးလိုက်စရာ ရှိမလားလို့ လာခဲ့တာပါ’

‘အေးပါကွယ်... ဘာမှမရှိပါဘူး၊ သူကလည်း တစ်
လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါတော့ ရောက်လာတတ်တာပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့သွားမယ်နော်’

‘သွားမယ်ဒေါ်လေး၊ သွားမယ် ဆောင်းနှင်း’

နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

(၁၁)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးနှင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစား
စရာတွေ ရင်ထဲအပြည့်ပါလာသည်။ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်
မည်စိုးပြီး မေမေ့ကိုတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်။

မနက်ဖြန် မနက်စောစောပြန်ရတော့မည်မို့ ညမှာ
မေမေနှင့်အတူ စကားများစွာ ပြောဖြစ်ကြသည်။

‘သားရယ်... မိုးနှင်းကိုမတွေ့တော့လို့ သား တစ်
ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မယ် စဉ်းစားရင် ယမင်းကို
ထည့်စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ယမင်းက ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံတဲ့
သားသမီးမို့ မေမေပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကလေးမလေး
က မေမေတို့ သားတို့ကို နားလည်ပုံရတယ်။ မောက်မောက်မှာ

၁၇၆

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

မာမရှိဘူး။ သားအပေါ်မှာလည်း သံယောဇဉ်ရှိတာ မေမေသိတယ်’

မေမေစကားကို ပြုံး၍နားထောင်ရင်း သူ့အလေးအနက် စဉ်းစားသည်။ မေမေစကားပြတ်တော့မှ -

‘မေမေ...’

သူ ခေါ်သည်။

မေမေက သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ‘သူ့စကားကို နားစွင့်နေပုံရ၏။’

‘သား... မိုးနှင်းကို တကယ်ချစ်တာ မေမေ’

မေမေက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

‘မေမေ သားစိတ်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုးနှင်းကိုမှ မတွေ့တော့တာ’

‘ကျွန်တော့်ဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့သဘောကို ကျွန်တော် သိချင်သေးတယ် မေမေ။ ယမင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် လက်ထပ်သင့်တဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်’

‘အေးကွယ်... မေမေကတော့ သား သဘောပါပဲ’

အားမာန်သစ်စာပေ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၁၇၇

မနက်အစောကြီး ထရမှာမို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း သူ အိပ်မပျော်။ မနက်ရောက်တော့ မေမေပါ အိပ်ရာကထပြီး ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့သည်။

‘ဟာ... ယမင်း’

ကားဂိတ်ကိုကြိုရောက်နေသော ယမင်းကိုတွေ့ပြီး သူ့ရော မေမေပါ အံ့သြကြသည်။

‘လမ်းမှာ စားသွားဖို့’

အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေနှင့် ရေသန့်ဘူးပါသော အိတ်ကလေးကို လှမ်းပေး၏။

‘ယမင်းရာ... ဒုက္ခရှာလို့’

ယမင်းက ပြုံးနေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ရသည်ပဲ။

ကားထွက်တော့ မေမေရော ယမင်းပါ လက်ပြရင်း ရပ်နေကြသည်။

သူတို့မျက်ဝန်းထဲမှ စကားတွေကို သူ ကြားနေရသလိုပင်။

အားမာန်သစ်စာပေ

(၁)

သူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည့် ညရှစ်နာရီကျော်ကျော်
ကိုးနာရီထိုးခါနီးမှာ အဆောင်ကို ဇေယျာ ရောက်လာ၏။

‘ဟာ... မင်းစိုး၊ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ’

‘နေ့လယ်ကပဲ ဇေယျာ’

ဇေယျာက သူ့လွယ်အိတ်ကလေးကို ခုတင်ပေါ်တင်
လိုက်ပြီး အဝတ်အစား မလဲသေးဘဲ သူ့ခုတင်ပေါ် ရောက်လာ
ထိုင်၏။

‘မင်းကို မျှော်နေတာ မင်းစိုး’

‘ငါ ဒီနေ့မှ ပြန်ရောက်မယ် ပြောခဲ့သားပဲ’

မင်းစိုးက ပိတ်ရက်နှင့်ခံလျက် ခွင့်ယူခဲ့သည်မို့ မဆွဲက

နှင့် သည်နေ့ အလုပ်မဆင်းဖြစ်။ ဇေယျာက ခွင့်မယူဘဲကျန်ခဲ့သူ။

‘မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့က အထူးအဆန်းတွေ့လို့ မင်းကို ပြောချင်လွန်းလို့’

‘ဘာလဲ ဇေယျာ’

‘မင်း ဘာထင်လဲ’

‘မသိဘူးလေ’

ဇေယျာက ဒီလိုပဲ စကားကိုတိုက်ရိုက်မပြောဘဲ ဝေဝိုက်နေတတ်သူမှန်း သူ နားလည်၏။

‘ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်းကလည်း’

‘မင်းအတွေ့ချင်ဆုံးအရာကို ငါတွေ့ခဲ့ပြီး မင်းစိုး’

‘ဘာ...’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ မင်း အတွေ့ချင်ဆုံးလေ’

‘မိုးနှင်းလား’

‘ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်း မိုးနှင်းကို ငါ တွေ့ခဲ့

ပြီ’

‘မနောက်ပါနဲ့ ဇေယျာ’

‘ဘာလို့နောက်ရမှာလဲ၊ တကယ်ပြောတာကွ’

‘ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

စိတ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်မှာ အမှန်။

‘နေပါဦး... မင်းက ဘယ်လိုသိလဲ’

‘မင်း စားပွဲပေါ်ကဓာတ်ပုံကို မြင်နေကျပဲကွာ’

မျက်မှောင်ကြုပ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ ဇေယျာပြောတာ

ဖြစ်နိုင်တာပဲဟု တွေး၏။

‘ပြောစမ်းပါကွာ၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ’

★ ★ ★

နီယွန်မီးက ဆိုင်နာမည်ပတ်လည်မှာ တရိပ်ရိပ် ပြေးသည်။ အနီနှင့် အစိမ်းရောင်သည် တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်လျက်လင်းလက်၏။

သူတို့ကုမ္ပဏီကား ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ခေါင်းဆောင်က ကားရှေ့ခန်းမှ အလျင်ဆင်းကာ ဆိုင်မန်နေဂျာကို သွားတွေ့သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆီပြန်လာကာ အောက်ဆင်းရန် အချက်ပြ၏။ ဟိုးအရင်ကလည်း သည်ဆိုင်ကို နှစ်ခါသုံးခါတော့ဝင်ဖူးသည်။ သည်တုန်းက နည်းနည်းစော၏။ အခုညတော့ စတိတ်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုသည့် အစီအစဉ်တွေ စနေပြီပဲ။ ရှုခို

၁၈၄

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

နာရီကျော်ပြီ။ သည်ဆိုင်ပြီးလျှင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ သူတို့အလုပ်
သိမ်းရတော့မည်။

စီးကရက်ဘူးလေးတွေ၊ မီးခြစ်ကလေးတွေကိုင်ရင်း
ဆိုင်တွင်းဝင်၏။

မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး အချိုသာဆုံးထားကာ စားခွဲ
ဝိုင်းတွေဆီ ချဉ်းကပ်ရသည်။

ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ရင်း-

‘အစ်ကို... စီးကရက်ကလေးကြော်ငြာပါရစေ၊ နမူနာ
သောက်ကြည့်စေချင်ပါတယ်’

ပြောပြီး စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်ကိုယူပြီး ကမ်း
သည်။ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဖူး ပြောသူ၊ ဒီစီးကရက်မျိုး
မသောက်ဘူးဟု ပြောသူများကိုလည်း အပြုံးမပျက်ဘဲ ဟုတ်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ပြောကာ ခွာရသည်။ စိတ်ဝင်တစား တစ်
လိပ်သောက်ပါက တစ်ဘူးကို ဘယ်လောက်၊ တစ်ဘူးဝယ်လျှင်
မီးခြစ်ပါ လက်ဆောင်ပေးတဲ့အကြောင်း ရွန်းရွန်းဝေအောင်
ကြော်ငြာစကား ပြောရတော့သည်ပဲ။

စတိတ်ရှိုးစပြီဆိုတော့ စကားပြောရတာက အခက်
အခဲရှိသည်။ ဆူညံသည့် ဂီတသံတွေကြားမှာ စကားကိုအော်

ဖက်ဆွတ်မိုး

၁၈၅

ပြီး ပြောနေရတော့ ပင်ပန်းသည်။

တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ချဉ်းကပ်သွားရင်း စတိတ်ခုံနှင့်
အနီးဆုံးဝိုင်းကိုအရောက် စတိတ်စင်ပေါ် အကြည့်ပို့လိုက်မိ၏။

သူ့မျက်လုံးသူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်
ပဲ။ သေချာအောင် သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ တူတာ၊
ဆင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ပဲအတွေးဖြင့် သူ ထပ်ကြည့်မိသော်
လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မုချဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်နေပြန်
သည်။

သူက စီးကရက်ကြော်ငြာရန် ဝိုင်းဆီမသွားတော့ပဲ
ပြန်လှည့်သည်။ သူ့အနားရောက်လာသော စားပွဲထိုးဝိတ်တာ
လေးကိုမြင်တော့-

‘အစ်ကို... ခဏ’

ဟု သူခေါ်ရင်း အနားရောက်အောင်သွား၏။

‘အစ်ကို... အဲဒီသီချင်းဆိုနေတဲ့ အဆိုတော်နာမည်
မသိရဘူးလားဗျာ၊ ကျွန်တော့်အသိနဲ့ တူလို့ပါ’

‘မိုး’

‘ဗျာ...’

‘မိုး’

‘မိုးတစ်လုံးတည်းပဲလား၊ မိုးနှင်း မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဒီဆိုင်မှာတော့ ‘မိုး’ပဲဗျ၊ အရင်ဆိုင်တွေမှာတော့ မသိ
ဘူး၊ သူတို့မှာမည်တွေက တစ်ဆိုင်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်တတ်
တာပဲ’

ပြောရင်း ထွက်သွားသည်။

သူဆိုင်ထဲက ထွက်ခါနီးမှာ အဆိုတော်က စတိတ်နဲ့
ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိသေး၏။

အရပ်သွယ်သွယ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊
ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် အဆိုတော် မိုး။

သူကတော့ မိုးနှင်းမှ မိုးနှင်းအစစ်ဟု သေချာပေါက်
တွေးသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူမြင်နေကျပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်း။

‘သေချာရဲ့လား ဇေယျာရယ်’

ဇေယျာစကားအဆုံးမှာ မင်းစိုးက တအံ့တဩ မေး
သည်။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးတွေးသော်လည်း အတိအကျတော့ သူ

မဆိုရဲပြန်။

‘ငါကတော့ သေချာတယ်ထင်တာပဲ၊ ဟုတ်မဟုတ်
မင်း သွားကြည့်ပေါ့’

‘မနက်ဖြန် အဲဒီဆိုင်ရှိလား’

‘မရှိလည်း လွယ်ပါတယ်၊ အဲဒီသွားဖို့ ကိုကိုကြီးကို
ဖွင့်ပြောကွာ၊ ကိုကိုကြီး လုပ်ပေးမှာပါ’

ကိုကိုကြီးက သူတို့ အရောင်းမြှင့်တင်ရေးခေါင်း
ဆောင်။

‘သူဆိုတဲ့အချိန်နဲ့လည်း တိုက်ဆိုင်ဦးမှကွ’

‘ဒါတော့ ကံပဲပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မနေ့က
ငါမေးတဲ့ ဝိတ်တာတွေပြီး အကူအညီတောင်းမေးရင်တော့ သိ
မလားဘဲ’

‘ရပ်ကိုမြင်ရမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပဲကွာ’

‘အေးကွာ... ငါတို့ဘဝကလည်း ဆိုးတယ်၊ ဒီဆိုင်
မှာဝင်ပြီးကြည့်ရင် ရနိုင်သားနဲ့’

‘အေး... ဒီလိုလုပ်မယ် ဇေယျာ၊ အဲဒီဆိုင်သွားမယ်၊
ငါတို့ ပြန်တဲ့အထိ သူ့အလှည့်မကျသေးရင် ပြန်မလိုက်တော့
ဘဲ မင်းနဲ့ ငါ ကျန်ခဲ့မယ်’

‘ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘မင်းက ဘီယာတစ်ခွက် နှစ်ခွက်သောက်ကွာ၊ ငါက ထမင်းကြော်စားမယ်၊ ငါက အိမ်ကပြန်ရောက်စဆိုတော့ ငါ ဒီလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါတယ်’

‘နေဦးကွ မင်းမိုး၊ အဲဒီလောက်ရင်းပြီးမှ မဟုတ်ရင် ကော’

‘ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ အဲဒီလိုလုပ်မှရမယ့် ကိစ္စပဲဟာ’

‘ငါကတော့ သေချာထင်တာပဲကွ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးတောက်တောက်’

‘မင်းပြောတဲ့အတိုင်းကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပုံတွေက အများကြီးရှိနိုင်တာ’

‘နာမည် ‘မိုး’ ဆိုတာကရော’

‘အေး... ငါကလည်း အဲဒီတိုက်ဆိုင်မှုကို စိတ်ဝင်စားတာ’

‘ဘာဖြစ်ဖြစ် သွားကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ’

အဲဒီညက အိပ်မပျော်။ တွေ့ရတော့မည် ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားရသော်လည်း မဟုတ်ပါစေနဲ့ဟု အထပ်ထပ်ဆုတောင်း

ခံပြန်သည်။ သည်လိုဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေသည့် ကောင်မလေးတွေအကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေပြောပြလို့ တစ်စွန်းတစ်စသိထားသည်မို့ သည်အလုပ်မျိုး မိုးနှင်းဝေကို မတွေ့ချင်မိ။

မိုးနှင်းဝေတို့ အိမ်ပြင်တာ၊ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိလာတာတွေတွေ့ရင်း သည်အလုပ်မှာ ဝင်ငွေကောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်ပဲတွေ့တော့ ရင်ထဲက ပူလောင်လာသည်။

မိုးနှင်းဝေ၏ ဇွတ်တရွတ်စရိုက်ကို သိထားသူမို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟုတော့ သူ တထစ်ချမယ့်ရဲ။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလောင်ရပြန်၏။

(၂)

သူတို့ဆိုင်ရုံရောက်တော့ ခါတိုင်းလိုပင် ရှစ်နာရီ
ဝန်းကျင်။ ဟိုတစ်နေ့ကနှယ် နောက်ဆုံးမှဝင်ပေးဖို့ ကိုကိုကြီး
ကို သူတို့နှစ်ယောက်က ဇွတ်အတင်းပြောခဲ့ရသည်ပဲ။

‘ဟာ... ဟိုမှာ’

‘ဘာလဲကွ’

‘ဟိုနေ့က ငါတွေတဲ့ ဝိတ်တာ၊ ငါသွားမေးကြည့်
မယ်’

ဇေယျာကမေးငေါ့ပြရင်း သူတွေ့ခဲ့မေးခဲ့သည့် ဝိတ်တာ
ဆီလျှောက်သွား၏။ မင်းစိုးက ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းနားကပ်ပြီး အလုပ်
လုပ်သည်။ ခဏအကြာမှ ဇေယျာရောက်လာ၏။ မင်းစိုးက

အားမာန်သစ်စာပေ

သည့် ဝိုင်းကလည်း သူတို့စီးကရက်ကို စိတ်မဝင်စား။ ဇေယျာ
ရောက်လာတော့ မင်းစိုးက ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ဝိုင်းမှ
ခွာသည်။

‘ဘာတဲ့လဲ’

တီးဝိုင်းမှ ဆူညံသံများနှင့်မို့ မနည်းအော်ပြောရ၏။

‘သူ့အလှည့်က ငါတို့ မလာခင်လေးကပဲ ပြီးသွား
တယ်တဲ့၊ နောက်အလှည့်ရောက်ဖို့ လိုသေးတယ်ပြောတယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ငါပြောတဲ့အတိုင်း စောင့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ လာ...
အလုပ်လုပ်ကြဦးစို့’

ပြောပြီး လူခွဲကာ စားပွဲဝိုင်းတွေ ဝင်ရပြန်၏။

ပြန်တော့မည်ဟု ကားနားမှာ လူစုတော့-

‘ကိုကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မလိုက်တော့
ဘူး၊ လိုင်းကားနဲ့ပဲ ပြန်တော့မယ်’

ဟု ဇေယျာက ပြောသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် အခုတစ်လော ခြေရှုပ်နေတယ်
နော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရာ၊ သူငယ်ချင်းတွေစရာရှိ

လို့ပါ’

ဟု မင်းစိုးက ပြော၏။

သူတို့ ကားအထွက်မှာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

လွတ်နေသည်စားပွဲမှာ သူတို့နှစ်ဦး ဝင်ထိုင်သည်။

လာနေကျနေရာမဟုတ်သဖြင့် ခပ်ကြောင်ကြောင်နိုင်နေသလို၊
ခဏကြာတော့ ဝိတ်တာလေး သူတို့စားပွဲ ရောက်လာ၏။

‘ဟာ... အတော်ပဲ’

‘ခင်ဗျား မပြန်ရသေးဘူးလား’

‘တမင်ကျန်ရစ်တာ အစ်ကို၊ ဗိုက်ဆာလို့’

သူမေးနေကျ ဝိတ်တာလေး ရောက်လာသဖြင့် အဆင်

ပြေသွားသလို။

‘စည်ဘီယာတစ်ခွက်နဲ့ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲဗျာ’

‘ဘာသားလဲ’

‘ကြိုက်တာသာလုပ်ဗျာ’

ဝိတ်တာလေးထွက်သွားတော့ စတိတ်ခုံအပေါ်အကြည့်

ရောက်၏။

ဟုတ်ပါစေ ဆုတောင်းရမှာလား...

မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆု တောင်းရမှာလား...

၁၉၄

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

မင်းစိုးရင်ထဲမှာ ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်တော့။

ရင်ခုန်မြန်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တီးဝိုင်းမှ ဒရမ်ရိုက်သံက နှလုံးသားကို ပိုပြီး အခုန်မြန်

စေပါလား။

(၃)

သူတို့မှာထားသည့် ဘီယာတစ်ခွက်နှင့် ထမင်းကြော်
ကို ဝိတ်တာလေးက လာချပေးသည်။

‘အစ်ကို... ခဏလေး၊ မေးချင်လို့ အစ်ကိုရာ’

ဇေယျာက ဝိတ်တာလေးကို ပြောလိုက်၏။

‘သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မင်းစိုးတဲ့၊ သူနဲ့သိတဲ့
မိုး ဟုတ် မဟုတ်သိချင်လို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတာ’

‘သူ့အလှည့်ကျရင် ပန်းကုံးစွပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ လာထိုင်
ရင် စကားပြောလိုရတာပဲ။ ဒါတောင် ဒီနေ့ သူ့ဘိုင်ရောက်နေ
တယ်။ ကြာကြာတော့ ထိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘နေပါဦးဗျ၊ ဘိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ’

၁၉၆

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

မင်းစိုးက နားမလည်သဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘သူဖောက်သည်လေဗျာ၊ သူ့ ‘ဦး’ပေါ့၊ သူ့ကို ပန်း
ကုံးပုံမှန်စွပ်ပေးနေတဲ့ ‘ဦး’ပေါ့’

‘ဪ...’

‘ပန်းကုံးက ဘယ်လောက်လဲ’

‘သုံးထောင်အနည်းဆုံးပဲ၊ ငါးထောင်တန်ဆို လာထိုင်
စကားပြောပေးတယ်။ စွပ်ကြည့်ဗျာလား၊ ‘မိုး’က ဒီဆိုင်မှာ
နာမည်ကြီးပဲ၊ စကားပြောကြည့်... ငြိသွားလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီလောက် ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံမသုံးနိုင်ပါဘူးဗျာ၊
တကယ်လို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဟုတ်နေရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ကို ခင်ဗျား ကူညီပါလားဗျာ’

မင်းစိုးက ပြောတော့-

‘ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’

‘ကျွန်တော် စာရေးပြီး သူ့လိပ်စာ တောင်းကြည့်ချင်
တယ်၊ ခင်ဗျားကူညီနိုင်ရင်...’

‘ဒီလောက်တော့ ရပါတယ်ဗျာ၊ လုပ်ပေးရမှာပေါ့’

ပြောပြီး ဝိတ်တာလေးက ထွက်သွားသည်။

‘ငါ မစားချင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းပဲ စားလိုက်တော့’

ဖက်ဆွတ်မိုး

၁၉၇

တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်းစားပြီး ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို မင်းစိုး
က ဇေယျာရှေ့ တိုးပေးသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

မင်းစိုးက ခေါင်းခါပြသည်။

ထိုစဉ် စတိတ်ခုံပေါ်မှ သီချင်းဆုံးသွားပြီး အဆိုတော်
ဆင်းသွားပြီ။ လက်ခုပ်သံတွေမစခင်မှာပင် -

‘အခုဆက်လက်ဖျော်ဖြေရန် အလှည့်ကျတဲ့ တေးသံ
ရှင်က မိုး ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟေ့ကောင်... လာပြီ’

ဇေယျာက ကြေငြာသံအဆုံးမှာ ဖန်ခွက်ချရင်း မင်းစိုး
ကိုပြော၏။ မင်းစိုးက ခေါင်းညိတ်ပြကာ စတိတ်ခုံဆီ အကြည့်
စူးစိုက်၏။ တီးဝိုင်းမှ ဂီတသံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်လာပြီ။

★ ★ ★

သူတို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ စတိတ်ခုံရှိနေသည်မို့
မဝေးလှသော်လည်း အကြည့်ကို လိုသည်ထက် စူးစိုက်ထား
မိသလို၊ လူမထွက်လာသေးခင်မှာ အသံကို စကြားရ၏။ ခဏ
ကြာမှ မိုက်ခရိုဖုန်းကိုင်ပြီးထွက်လာသည့် အဆိုတော်ကိုသူတို့

နှစ်ဦး စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေမိပြန်၏။

‘ကယ်လိုလဲ မင်းစိုး’

‘သေချာတာပေါ့ကွာ၊ မိုးနှင်းပဲ’

သူ့အသံမှာ ကြေကွဲသံပါနေမည်မှာ အသေအချာ။

ဆိုနေသည့်အသံကို သူ မကြား။ အခါတပါးက မိုးနှင်း

၏စကားသံတို့က သူ့အကြားအာရုံမှာ ပဲ့တင်ထပ်သည်။ မိတ်ကပ်တွေ ခြယ်သထားသည့် မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဟိုစဉ်က မိုးနှင်းဝေ၏ သနပ်ခါးရေကြိုးလူးထားသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။

‘တကယ်သေချာပြီနော်’

‘သေချာတယ် ဇေယျာ’

တစ်ဝိုင်းကျော်လောက်မှာ ရပ်နေသည့် စားပွဲထိုးလေးကိုကြည့်ရင်း-

‘ငါ ဝိတ်တာခေါ်လိုက်မယ်၊ မင်း စာရေးလေကွာ’

ဟု ပြော၏။

အလုပ်ကိစ္စ စာရင်းမှတ်ရန် စာရွက်လွှတ်တွေ သူ့မှာ ပါသည်။ သူက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး ဘောလ်ပင်နှင့် ချရေးလိုက်၏။

မိုးနှင်း...

တွေ့ပြီး စကားတွေပြောစရာရှိလို့ အဆောင်လိပ်စာလိုချင်တယ်။

မင်းစိုး

သူ စာရေးပြီး ခေါင်းပြန်အမောမှာပဲ ပန်းကုံးတွေ အထွေးလိုက် မိုးနှင်းကိုယ်ပေါ်မှာ မြင်ရသည်။

သက်ပြင်းကို အလိုလိုချမိလျက်သား။ သူ့ဆိုင်ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပြန်ပြီး ကြားယောင်လိုက်၏။

ဇေယျာက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဝိတ်တာလေးရောက်လာသည်။

‘ဒီစာရွက်ကလေးကို သူ ဆင်းလာရင် ပေးပေးပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ဘောလ်ရှင်းတော့မယ်’

‘မြန်လှချည်လား’

ဝိတ်တာလေးကို ပြုံးကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘သူ ဆင်းဆင်းချင်း သွားပေးမှဗျ၊ ပြီးရင် သူက သူ နေ့သည်ဆီ သွားထိုင်တော့မှာ’

ပြောရင်း ဝိတ်တာလေး ထွက်သွားပြီ။

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ပြန်တွေ့ရင် အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးပြောင်းသွားမှာပေါ့၊ အခုဟာက သူ့ အလုပ်ရှင်ပဲဟာ၊ အလုပ်သဘောဆက်ဆံရတာ ဖြစ်မှာပါ’

‘သူ အိမ်ကို ပိုက်ဆံတွေ ဒီလောက်ပေးပြီဆိုကတည်းက သီချင်းဆိုတာလား၊ ကာရာအိုကေမှာ လုပ်တာလား၊ ငါ တွေးမိတယ်။ မထင်ရက်ဘူးကွာ၊ ဒီလိုထင်ရမှာ အားနာနေမိတာ’

‘သူ့အကြောင်းလည်း ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ တွေ့ရင် ရှင်းသွားမှာပေါ့’

ခဏအကြာ ဝိတ်တာလေးရောက်လာ၏။

‘ဘာတဲ့လဲ’

ဝိတ်တာလေးက ဘာမှမပြောရသေးခင် မင်းစိုးက စိတ်လောပြီး လှမ်းမေးသည်။

‘သူ တအံ့တဩတော့ ဖြစ်သွားတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်မခင်ဘူးလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဝမ်းသာအားရ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားစာဖတ်ကြည့်ပြီး ခဏ ဝိုင်နေတယ်၊ ပြီးတော့ စကားပြောစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

လိပ်စာရေးပေးလိုက်မယ်လေလို့ပြောပြီး ရေးပေးလိုက်တယ်’

ဝိတ်တာလေး၏ စကားတို့သည် အဆိပ်လူးသည့် မြားအစင်းများစွာအဖြစ် နှလုံးသားမှာ စူးနစ်ဝင်သည်။

လှမ်းပေးသည့် စာရွက်ကလေးက သူရေးပေးသည့် စာရွက်ကလေး။ အဲဒီစာရွက်ကလေးနောက်ကျောမှာ လိပ်စာတစ်ခုကို တွေ့၏။

လိပ်စာပါသည့် စာရွက်ကလေးကို အင်္ကျီအိတ်မှာ ထည့်ရင်း ယူလာသည့်ဘေလ်ကို ကြည့်သည်။

‘မင်းစိုး... ဟိုမှာ’

ဇေယျာမေးငေါ့ပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ ဝိတ်တာလေး တစ်ဦးနှင့်အတူထွက်လာသော မိုးနှင်းကို တွေ့၏။ ဝိတ်တာက ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ စားပွဲတစ်လုံးဆီ သွားသည်။ မိုးနှင်းက နောက်မှ လိုက်၏။ စားပွဲရောက်တော့ ဝိတ်တာက ခုံကိုဆွဲ၍ ထိုင်ရန် အသင့်ပြင်ပေးစဉ် မိုးနှင်းက လူတစ်ဦးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာ တွေ့၏။

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောနေသော မိုးနှင်းကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့် သူ မြင်ရတိုင်း ရင်တွင်းမှာ ပူလောင်ပြီ။

‘အဲဒါ သူ့ ‘ဘိုင်’လေ’

ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ယူရင်း သူတို့စားပွဲမှ ဝိတ်တာ
လေးက ပြောလိုက်၏။

‘ပြန်မယ်’

ဝိတ်တာလေးကို နှုတ်ဆက်ရင်း စားပွဲမှထကာ ဆိုင်
ပြင်ထွက်ခဲ့၏။

အလိုလို မွန်းကျပ်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်လိုက်သည်။

(၄)

ခွင့်ယူပြီး မိုးနှင်းအဆောင်ကို မင်းစိုး သွား၏။
အဆောင်လုပ်ထားသော သစ်သားအိမ်ကြီးရှေ့မှာ မြေကွက်လပ်
ရှိ၍ ပိတောက်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ပိတောက်ရိပ်မှာ ထိုင်ခဲ့
တန်းလျားတစ်လုံးချထားတာ တွေ့ရ၏။

‘မိုးနှင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

အဆောင်ထဲဝင်လာသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကို
သူ ပြောလိုက်တော့ သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။

‘ဒီမှာ မိုးနှင်း မရှိဘူး’

ရုတ်တရက် သူ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

‘မိုး... မိုးတော့ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မိုးကို ပြောတာ’
မိုးနှင်းက နာမည်ရင်းကိုတောင် မေ့လျော့ထားခဲ့ပြီလား
ဟု တွေးဖြစ်ပြန်သည်။

‘ခဏလေး... ကျွန်မ ပြောလိုက်မယ်’
အိမ်ကြီးထဲကို ဝင်သွား၏။ ထိုင်ခုံနားမှာမထိုင်ဘဲရပ်ပြီး
စောင့်သည်။

ခဏအကြာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသော မိုးနှင်းကိုတွေ့၏။
မခြယ်မသရသေးသောမျက်နှာ၌ ရိတ်ပြီး ပြုပြင်ထားသော
မျက်ခုံးကို သတိထားဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ စူးရှ
တောက်ပဆဲ။ သူမနှစ်ခြိုက်သည့် သန့်ပခါးရေကျဲနှင့်ပိတောက်
ပန်းကိုတော့ သတိတရရှိဟန် မတူတော့ပါ။ စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ
အနားရောက်လာပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။

‘ကိစ္စရှိလို့လား မင်းစိုး’
အကြည့်ဆုံထားရင်း မေးလိုက်၏။ မိုးနှင်း စကားသံ
သည် ရင်ထဲကို သံပူရည်လောင်းချလိုက်သလို။

‘စိမ်းလိုက်တာ မိုးနှင်းရယ်’

နှုတ်ခမ်းသည် တွန့်ရုံပြုံး၏။

‘ကဲ...လား...ဒီမှာထိုင်၊ နင် ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ’

စကား၌ သံယောဇဉ် အရိပ်အငွေ့မရှိ။ ပကတိသူစိမ်း
တွေနှယ် မိုးနှင်း သူ့ကို ဆက်ဆံနေလေပြီ။

ခုံတန်းရှည်မှာ အတူယှဉ်ပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၏။

‘နင် ဘာပြောမလဲပြော မင်းစိုး၊ ငါ့မှာ နင်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ နင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ငါ လက်ခံတွေ့တာ။ လိပ်စာက ငါမပေးလည်း ငါတို့
အဆောင်ကို ဝိတ်တာတစ်ယောက်ယောက်မေးရင် သိမှာပဲလေ၊
ဒါကြောင့် ညက လိပ်စာပေးတာ’

‘ကိုကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေလား မိုးနှင်း’

သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။

‘နင့်ကို စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူး မင်းစိုး၊ စိတ်နာ
တာ၊ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ခဏပဲ ပျောက်သွားတယ်။ စိတ်နာ
တယ်ဆိုတာက ဘယ်တော့မှမပျောက်ဘူး’

‘ကို ရှင်းပြမယ် မိုးနှင်း’

‘မင်းစိုး’

စကားဖြတ်ပြီး သူ အကြည့်ဆုံသည်။

‘နင်နဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းပဲ၊ ငါ့ကို ဟိုတုန်းကလို ကိုတွေ
ဘာတွေ မပြောနဲ့’

ရှက်သလို ခံစားလိုက်ရပြန်သည်ပဲ။ လည်ချောင်းကို တစ်ချက်ရှင်းပြီး ထိုနေ့မနက်က မလာဖြစ်သည့်ကိစ္စကို သူ အတိုချုပ်ရှင်းပြလိုက်၏။

‘ဒီမှာ မင်းစိုး... စကားမတည်တဲ့လူ၊ သတ္တိနည်းတဲ့ လူကို ငါ မုန်းတယ်’

‘ငါ စကားပျက်တာ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်ကို ကားဂိတ်လာတွေ့ပြီး အကျိုး အကြောင်း မပြောမိခဲ့တဲ့အတွက် ငါ နောင်တရခဲ့ပါတယ်’

မင်းစိုးက သတိထားပြီး နင် ငါ အသုံးအနှုန်းဖြင့် ပြောသည်။

‘မိုးနှင်း’

ပိတောက်ပင်ဆီ ငေးကြည့်စူးစိုက်ထားသော အကြည့် ကို မလွှဲ။

‘ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်’

သရော်ပြုံးနှင့် သူမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

‘ငါ့ကို အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့ မင်းစိုး၊ ယောက်ျားတွေ ပါးစပ်က ချစ်တယ်ပြောရင် ငါ အော်ပြီး ရယ်ချင်တယ်။ ယောက်ျားတွေဆီက အချစ်လည်းမလိုချင်ဘူး၊ ဘာမှမလိုချင်

ဘူး၊ ငါလိုချင်တာ ပန်းကုံးပဲ’

‘ဘာ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို ပန်းကုံးများများချနိုင်တဲ့သူဟာ ငါ့ဘေးမှာရှိနေမယ့် ငါ့အဖော်ပဲ’

‘နင့်စိတ်က တော်တော်ပျက်စီးသွားပြီ မိုးနှင်း’

အသံထွက်အောင် ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

‘ငွေထက်အရေးကြီးတာ ဘာရှိလဲ မင်းစိုး၊ ငါက အရမ်းနွမ်းပါးတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်အမေသိပြီး နင့်ကို ဖျက် တယ်၊ နင် ရှောင်ခဲ့တယ်’

‘မေမေက သူ့ကို အဲဒီလိုအထင်ခံရမှာစိုးတယ် မိုးနှင်း၊ သူတုန်းက အဲဒီလိုအစွပ်စွဲခံထားရလို့ သူ့မှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုး မရှိတာ အမှန်ပဲ’

‘ငါ မယုံဘူး မင်းစိုး၊ ငါ နင်တို့ကို စိတ်နာတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေမရရအောင်ရှာမယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ’

‘နင်တို့အိမ်ကို နင် ထောက်ပံ့လို့ ချောင်လည်နေတာ သိတယ်။ ငါ့အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်ရှာတဲ့ငွေက နင့်အကျင့်သိက္ခာ၊ နင့်နာမည်ကိုရင်းပြီး ရှာထားရတာ၊ နင် တွေးမိလား’

သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်နေသော မိုးနှင်း
မျက်နှာကို သူ ငေး၏။

‘ငါ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး’

‘ရေစုန်မမျောပါနဲ့ မိုးနှင်း’

‘ငါ့အမေနဲ့ ငါ့ညီမလေးဟာ ငါ့အတွက် အရေးကြီး
ဆုံးပဲ၊ ငါ့ညီမလေး ငါ့လိုပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလို့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ရဲ့ သစ္စာဖောက်မှု မခံရစေချင်ဘူး’

‘နင် ငါ့ကို အထင်လွဲနေတာ’

‘ဒါပဲမဟုတ်လား၊ နင် ပြောစရာမရှိရင် ပြန်တော့’

‘မိုးနှင်း’

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်။

‘နင် ဒီအလုပ်ကထွက်၊ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်’

အကြည့်က သူ့မျက်နှာဆီ ရောက်သည်။

‘အဲဒါတွေ ငါ မကြားချင်ဘူး မင်းစိုး၊ ငါ ဘယ်သူမှ
လက်မထပ်ဘူး၊ နင် ယမင်းကို လက်ထပ်သင့်တယ်’

‘ဘာ...’

‘နင့်ကို ယမင်း ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပဲ
နင့်ကို စပြီး စိတ်ဝင်စားတာ ယမင်း၊ သူက သိုသိပ်လွန်းလို့’

‘တော်တော့ မိုးနှင်း၊ ငါ နင့်ကိုပဲချစ်တာ’

‘လာပြန်ပြီလား ဒီစကား၊ နေပါဦး... ငါ ဒီဆိုင်မယ်
ရှိတယ်ဆိုတာ နင့်ကို ယမင်းပြောလိုက်လို့ သိတာမဟုတ်လား။
နင့်ကိုပြောပြမယ်ဆိုတာ ငါ တွက်ပြီးသား’

‘ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိုးနှင်း၊ ယမင်းက နင့်အတွက်
စိတ်ပူနေတာ၊ နင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သူ ဘယ်လိုသိမှာ
လဲ’

‘မင်းစိုး... ငါ့ကို မညာနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲမှာတုန်း
က ယမင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုပေါက် ငါတို့ဆိုင် ရောက်လာ
တယ်၊ ငါနဲ့ တွေ့သွားတယ်။ ငါ တွက်ပြီးသား၊ ငါ့အကြောင်း
တစ်မြို့လုံးပျံ့ပြန့်ဆိုတာ၊ ကိုပေါက်က ယမင်းကို မပြောဘဲနေ
မလား’

‘ယမင်း ငါ့ကိုမပြောတာ အမှန်ပဲ မိုးနှင်း’

ယမင်းသည် မိုးနှင်း၏သိက္ခာကို ကာကွယ်သည့်အနေ
ဖြင့် သူ့ကိုမပြောဘဲနေတာဖြစ်မည်ဟု ချက်ချင်း သိလိုက်
သည်ပဲ။

‘ပြန်တော့ မင်းစိုး၊ ငါ့ဧည့်သည် လာတော့မယ်’

‘ဘာ...’

‘နင် နောက်လည်း ငါ့ကို လာမတွေ့နဲ့တော့၊ လာရင်လည်း ငါအတွေ့ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို ဆက်နှောင့်ယှက်နေရင် ငါ ဆိုင်ပြောင်းမယ်၊ အဆောင်ပြောင်းမယ်။ ဒါတွေက ငါ့ကိုလောကမှာ အလွယ်လေးရယ်’

မင်းစိုးက သက်ပြင်းကို ချသည်။

‘ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး မိုးနှင်းရယ်၊ ငါ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်’

‘တော်တော့ဟာ... မင်းစိုး၊ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံဘူး၊ နေပါဦး... မင်းစိုး၊ ငါ နင့်ကို တစ်ခုမေးမယ်။ နင် ငါ့ကိုလက်ထပ်ရင် အခု ငါရတဲ့ဝင်ငွေ ရှာပေးနိုင်မှာမို့လား’

ခနဲတဲ့တဲ့စကား၊ နှုတ်ခမ်းများမှာ သရော်ပြုံး။

‘တော်တော့ မိုးနှင်း၊ နင်...’

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ထရပ်လိုက်၏။ သူ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေမည်လား မသိ။ မိုးနှင်းက ရပ်ရင်း သူ့ဆံပင်ရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သပ်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

ထိုစဉ် အဆောင်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံ၊ ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံ ကြားသည်။ မိုးနှင်းက အဆောင်ရှေ့ အကြည့်ပို့ရင်း-

‘သွားတော့... ငါ့ဧည့်သည်လာပြီ’

အဆောင်ခန်းထဲဝင်လာသော အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်၊ ကာကီရောင်ရှပ်လက်ရှည်အနက်နှင့် ဆံပင်ကို သေသပ်စွာပြီးထားသော မိုးနှင်းဧည့်သည်မှာ လူကုံထံတစ်ဦးဟု မြင်ရုံနှင့် သိသာစေ၏။

‘မင်းစိုး... ဒါ ငါ့ဦးပဲ၊ ဦး... သူက မင်းစိုးတဲ့၊ မိုးရဲ့သူငယ်ချင်း’

သံသယကင်းစေရန် ရည်ရွယ်လေသလားမသိ။ သူခြေလှမ်းပြင်စဉ်မှာပဲ မိုးနှင်းနှုတ်မှ အသံထွက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေး၏။

‘တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဦး’

‘စကားပြောရအောင် နေပါဦးလား’

‘ကျွန်တော် ကိစ္စလေးရှိလို့ပါ... သွားပါဦးမယ်၊ သွားမယ် မိုးနှင်း’

နှုတ်ဆက်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။ သူ့အဆောင်တံခါးဝအရောက် မိုး နာမည်ရင်းက မိုးနှင်းလားဟု မေးသံကိုမကြားလိုက်ရ၏။

တကယ်တော့ မိုးသည် မိုးနှင်းနှင့် လုံးဝ ခြားနားသွား
ပြီပဲဆိုတာ မင်းစိုး နားလည်လိုက်ပြီလေ။

(၅)

အဆောင်ရောက်တော့ ဇေယျာကို အခြေအနေအားလုံး
မင်းစိုးက ပြောပြလိုက်၏။

‘မင်းကို သူ တကယ်လက်ထပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး
မင်းစိုး၊ သူတို့ရှာနိုင်တဲ့ ငွေအပေါ်မှာ သူတို့ သာယာသွားပြီ၊
မင်း သူ့ကို လက်ထပ်ပြီး သူ့ဝင်ငွေမျိုး ရှာပေးမလားမေးတာ
တကယ်မေးတာ။ မင်း ဘယ်လိုမှလည်း ရှာမပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီး
တော့ သူတို့က ငွေကို လွယ်လွယ်ရှာ၊ လွယ်လွယ်ရ၊ လွယ်လွယ်
သုံးတဲ့အကျင့်ကိုလည်း ဘယ်လိုမှ မဖျောက်နိုင်တော့ဘူးလေ။
သူတို့ကို ယောက်ျားတွေက အထင်သေးတယ်။ အတည်တကျ
လက်ထပ်ယူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မယုံကြည်တော့
တဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်မျိုးကလည်း စွဲသွားပြီ’

‘သူဦးဆုံးတာနဲ့ကရော’

‘တစ်စုံတစ်ရာ အပေးအယူတော့ ရှိမယ်လေကွာ။
အများဆုံး ကိပ်ပေးသဘောမျိုးပေါ့။ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးထားတယ်။
လာနေချင်တဲ့အခါ နေမယ်၊ ဒါမျိုးပေါ့။ ဒီအခြေအနေမရောက်
ရင်လည်း လိုတာဝယ်ပေးထောက်ပံ့မယ်၊ အတူတူသွားကြလာ
ကြမယ်၊ ဒီလောက်အခွင့်အရေးတော့ ပေးရမှာပဲ၊ နေပါဦး...
မင်းက အဲဒါတွေရော ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့လား’

မင်းစိုးထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရ၏။

‘ပြီးခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်လို့ရပေမယ့် နောက်ပိုင်းဆက်
ဖြစ်လာရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက အာမခံမှာလဲ၊ ငါ ကြားဖူး
သမျှ အဲဒီလိုကောင်မလေးတွေ လက်ထပ်ပြီးရင် ခဏပဲ၊ သူတို့
မူလအလုပ်ထဲ ပြန်ရောက်သွားကြတာပဲတဲ့လေ။ ငွေကြေးကို
အရင်လိုသုံးချင်တော့ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာဘူး၊ ဒီတော့
သူ့ရှာတတ်တဲ့နည်းနဲ့ ငွေပြန်ရှာချင်တယ်၊ ဒါပဲ’

‘အေးကွာ... ငါ မိုးနှင်းအတွက် အရမ်းခံစားရတယ်၊
ငါနဲ့ လက်မထပ်တာ ထပ်တာထက် သူ ဒီအလုပ်မှာ ကြည်နူး
နေတာ ငါ ယူကျုံးမရဖြစ်မိတယ် ဇေယျာ’

ပြောအပြီး လေပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

(၆)

နောက်နေ့ညနေမှာ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ယမင်း
ထံမှ စာရောက်နေတာ တွေ့သည်။

မင်းစိုး...

အရေးကြီးတာပဲ ရေးတော့မယ်။

နင့်အမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး။ အခုတစ်လော
အရမ်းချူချာတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့ဆေးရုံကြီးသွားချင်တယ်ဆိုလို့
ငါ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ အားလုံးစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးတဲ့အခါ နင့်
အမေမှာ အသည်းကင်ဆာ ရှိနေပြီတဲ့။

ငါလည်း မနည်းဟန်ဆောင်ထားရတယ်။ သူ့ကိုတော့

၂၁၆

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

မပြောဘဲ ဖုံးထားတာပေါ့။ ငါ ဘယ်သူမှ မပြောသေးဘူး၊
နင့်ကိုပဲ ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောတာ။

အခြေနေသုံးသပ်ပြီး ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဆုံး
ဖြတ်ပေါ့ဟာ။

ထမင်းဆိုင်တော့ မသွားတာကြာပြီ။

ငါတတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ
မှာပါ။

ဒါပဲဟာ

ယမင်း

စာဖတ်အပြီးမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သည်။

အသည်းကင်ဆာဖြစ်ပြီဆိုမှတော့ ကြာကြာခံမည်
မဟုတ်မှန်း နားလည်သည်ပဲ။

အလုပ်ထွက်ပြီး အမေ့အနားပြန်နေရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

(၇)

စီးတီးမတ်ကအထွက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ခပ်ကြာကြာ
ကြည့်နေဖြစ်၏။

‘ဟေ့ကောင်... ဖိုးကျော်’

‘ဟာ... မောင်မောင်ဝင်း’

‘ကြည့်စမ်း၊ မင်းက နုလို့ အရင်ကလိုပဲ’

‘လာကွာ... စကားပြောရအောင်’

ကုန်တိုက်မှာရှိသော ကော်ဖီဆိုင်မှာပင် သူတို့နှစ်
ယောက်ထိုင်ဖြစ်သည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’

‘ငါက မြို့မှာပါပဲ ကုန်သည်ပေါ့ကွာ၊ ဟိုကပစ္စည်း’

ဒီသယ်၊ သည်ကပစ္စည်းဟိုပို့ပေါ့။ မင်းကွာ နေနိုင်တယ်၊ မြို့ကို တစ်ခါမှ ပြန်မလာဘူး’

‘သန်းအောင်ရော’

‘ဒီကောင်က အထက်မှာ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ်။

ဒီကောင်လည်း ပြန်မလာဘူးကွ၊ နေပါဦး... မင်းအကြောင်း ပြောပါဦး’

အတိတ်မှ ကြေကွဲစရာများက မျက်နှာကို အရိပ်ထင် သည့်နှယ် မျက်နှာညှိုးသွား၏။

‘တိုတိုပြောရရင်တော့ကွာ၊ ငါ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဖေဖေက နိုင်ငံခြားပို့တာပဲ၊ ဟိုမှာ ဖေဖေညီရှိတယ်လေ။ ငါ ငြင်းမှာစိုးတော့ ရောဂါတစ်ခုခုအတွက် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ဆို ညာပြောတာပေါ့။ တကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းဆက်တက်၊ ဟိုမှာပဲအိမ်ထောင်ကျ အလုပ်လုပ်’

‘မြန်မာပဲလား’

‘မြန်မာပါပဲ၊ အိမ်ကပေးစားတာ’

‘အခု ဒီမှာလား’

‘ဟိုမှာ ဆုံးသွားတယ်၊ သားသမီး မကျန်ခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေ ရော မေမေပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားပြန်တော့ ငါလည်း

နိုင်ငံခြားမပြန်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီမှာ ကုမ္ပဏီနဲ့ အလုပ်လုပ်နေလိုက် တယ်ကွာ။ ဒါပါပဲ... ခပ်ပျော်ပျော် ခပ်အေးအေးပဲ၊ နေပါဦး၊ စိုးအကြောင်း ပြောပါဦး မောင်မောင်ဝင်း’

စိုးစိုးဦး၏ပုံရိပ်က အာရုံမှာ ထင်လာသည်။ သူ့အပေါ် ဘယ်မျှ စိတ်နာနေမည်ကို သူ မတွေးရဲ။

‘မင်းမြို့က ထွက်သွားစ ငါတို့ဆီ သူရောက်လာတယ်။ အရူးတစ်ပိုင်းပေါ့၊ မင်းကို ရှာပေးဖို့ပြောတယ်။ ငါတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲ... မင်းမျှော်ရင်းနဲ့ပဲ သူ အိမ် ထောင်ကျသွားတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးတော့ အိမ် ထောင်နဲ့ ကွဲသွားတယ်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး’

‘ကွဲသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ငါတို့ကိစ္စသိသွားလို့လား’
ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ-

‘သိရုံဘယ်ကမလဲကွ၊ ခွေးတဲ့ကလေးက မင်းကလေး ဖြစ်နေတာသိပြီး ကွဲသွားတော့တာ’

‘ဘယ်လို... မောင်မောင်ဝင်း’

သူနား သူ မယုံချင်။ ထပ်မေးပြီး အာရုံစူးစိုက် နား ထောင်သည်။

‘စိုးစိုးဦးမွေးတာက မင်းကလေးလေ’

‘သံသယဖြစ်တာ မဟုတ်လား’

‘မင်းကလည်းကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ခြောက်လမပြည့်ခင် မွေးတာ၊ မင်းကလေးမဟုတ်လို့ ဘယ်သူကလေးဖြစ်မှာလဲ၊ စိုးစိုးဦးကည်း ဝန်ခံတယ်၊ အဲဒီတော့ ယောက်ျားက ကွာခိုင်းပြီး သွက်သွားတော့တာပေါ့’

‘မင်း ကလေးကို သိလား’

‘ငယ်ငယ်ကတော့ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေတာပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ မင်း၊ သားဆိုတော့ သူ့ကို သိတာပေါ့၊ သူကတော့ ငါ့ကို ဘယ်သိပါ့မလဲ။ စိုးစိုးဦးကလည်း ကလေးကိုတော့ပြောထားဟန်မတူဘူး၊ ငါတို့အတွင်းသိတွေလောက်ပဲ သိကြတာ’ သူ စကားဆက်မပြောနိုင်အောင် ငိုငိုကျသွားတော့သည်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိနေပါလား။ မောင်မောင်ဝင်းနှင့် ပြန်လိုက်သွားပါက သူ့သားကို သူမြင်ခွင့်တော့ ရနိုင်သည်ပဲ တွေးသည်။

‘မောင်မောင် ညနေအားလား’

‘အားတယ်’

‘ငါ လာခေါ်မယ်ကွာ၊ မင်းရှိမယ့်နေရာကို ပြော၊ အခု ငါ အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတာရှိတယ်၊ သွားရအောင်’ ဦးမောင်မောင်ဝင်းက သူ့ရှိမည့်နေရာကို ပြောလိုက်၏။

အားမာန်သစ်စာပေ

(ဂ)

မင်းစိုးတို့ကားက သည်ညတော့ ခပ်စောစောလေး ဆိုင်ရှေ့ရောက်သည်။ ခုနစ်နာရီသာသာ စတိတ်ပေါ်က အစီအစဉ်တွေ မစသေး။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်တွင်းဝင်ရန် စောင့်သည်။ ကိုကိုကြီး ဆိုင်ထဲကမန်နေဂျာဆီသွားပြီး ခွင့်တောင်းနေတုန်း။

ဦးကျော်မင်းသူကားက သူတို့ကားဘေးမှာယှဉ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

‘ဟာ... မိုးကျော်’

ကားစက်သတ်လိုက်စဉ် မောင်မောင်ဝင်းက အလန်တကြား ခေါ်သည်။

အားမာန်သစ်စာပေ

‘ဘာလဲကွ’

‘ဟိုမှာ... ဟိုမှာ’

‘ဘာလဲ’

‘ဟိုရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်နေတဲ့ကောင်လေးကို ကြည့်’

ကျော်မင်းသူက မောင်မောင်ဝင်းပြရာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ သေသေချာချာကြည့်တော့ မင်းစိုးမှန်း သိလိုက်၏။ မိုး အဆောင်မှာ သူနှင့်ဆုံခဲ့သည့်ကောင်လေးပဲ။ မိုး သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေး။

‘မင်းစိုး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသိလဲ၊ အဲဒါ မင်း၊ သားလေ’

‘ဘာကွ...’

‘အဲဒါ မင်း၊ သားလေ၊ မင်းစိုး... ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည် မင်းစိုး၊ အဲဒါ စိုးစိုးဦးသား’

‘မင်း မဆင်းနဲ့ဦး မောင်မောင်ဝင်း၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်မယ်’

စကားဆုံးတော့ ကားဟံခါးဖွင့်ပြီး ဦးကျော်မင်းသူ ဆင်းသွားသည်။

‘မောင်မင်းစိုး’

‘ဟာ... ဦး’

မင်းစိုးကလည်း ချက်ချင်းမှတ်မိဟန်တူသည်။ သူ့ကို တွေ့တော့ ချက်ချင်းမျက်နှာညှိုးကျသွားသလို။

‘ဦး... မိုးနှင်းဆီလာတာလား’

‘ဆိုပါတော့ကွာ... အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ မင်း ဘယ်ဇာတိလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး’

‘ဦးသူငယ်ချင်းနဲ့ မျက်နှာပေါက်က အရမ်းဆင်နေလို့ မင်းစိုးက သူ့မြို့နာမည်ကို ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆို မင်းအမေက ဒေါ်စိုးစိုးဦးလား’

‘ဟုတ်တယ် ဦး၊ ဟုတ်တယ်... ဦးက မေမေသူငယ်

ချင်းလား’

ဦးကျော်မင်းသူက ခေါင်းကိုညိတ်ပြသည်။

‘မင်း ဦးတို့နဲ့ လာထိုင်ပြီး တစ်ခုခုစားပါလား’

‘ကျေးဇူးပါပဲ ဦး၊ ကျွန်တော် အလုပ်တာဝန်ရှိသေးလို့

ပါ’

ဦးကျော်မင်းသူက လိပ်စာကတ်ကို ထုတ်ပြပြီးပေး

၂၂၄

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

လိုက်၏။

‘မင်း ဦးကို လာတွေ့ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ထိုစဉ် ကိုကိုကြီး ရောက်လာပြီး သူတို့ကို ဆိုင်ထဲဝင်ဖို့
ပြောသည်။နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းစိုး ထွက်သွား၏။ မင်းစိုးကို ငေး
ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို ချမိပြန်သည်။

မင်းစိုးဟာ သူ့သားပါလား။

ဘုရား... ဘုရား... မင်းစိုးက မိုးကို လက်ထပ်မည်
ဟုပြောခဲ့တာ မိုး သူ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

မင်းစိုးက မိုးကို လက်ထပ်မှာတဲ့လား။

သူ့သားက မိုးကို လက်ထပ်မှာတဲ့လား။

★ ★ ★

(၉)

အဲဒီညက မင်းစိုးတို့အဖွဲ့ ဆိုင်မှပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာ
ခင်မှာ ဦးကျော်မင်းသူတို့ နှစ်ဦးလည်း ဆိုင်ပြောင်းသည်။
မိုးကိုလည်းမတွေ့တော့ဘဲ မနက်ဖြန်စောစောလေး သူ့အဆောင်
လာခဲ့မည်ဟု ဝိတ်တာလေးနှင့်တစ်ဆင့် မှာလိုက်၏။‘စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရတဲ့ဆိုင် သွားရ
အောင်ကွာ’

သူတို့ကန်တော်ကြီးထဲကဆိုင်ကို ရောက်လာကြသည်။

စားပွဲတွေက တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး ဝေးကွာပြီး အေး
အေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ရ၏။ စင်တင်ဂီတ မရှိ။ သီချင်း
တောင်မှ ဖွင့်မထားသဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်။

‘ဖေဖေဆုံးသာသွားရော၊ ဖေဖေကို ငါ စကားမပြော
ဖြစ်ခဲ့ဘူး မောင်မောင်ဝင်း။ ငါနဲ့ စိုးတို့အချစ်ကို ဖေ... ခွဲခဲ့တာ။
ငါ့ကို စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖေဖေ ပုံသွင်းခဲ့တာ။ ဖေဖေ ဟာ
အာဏာရှင်ဆန်တယ်၊ သူ ဖြစ်ချင်တာပဲ သူ ဇွတ်လုပ်ခဲ့ တယ်။
အဲဒီလို နားလည်ပြီး ဖေဖေကို ငါ မကျေနပ်ခဲ့ဘူး’

ဝိစကီဖန်ခွက်ထဲမှ ရေခဲတုံးကလေးတွေကို စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

‘ဖေဖေက စိုးနဲ့ငါ့ကို ဘာကြောင့်ခွဲခဲ့တယ်ထင်လဲ
မောင်မောင်ဝင်း’

‘အခြေအနေချင်းမှ မတူတာကွာ’

‘နိုး... နိုး... အဲဒါ အဓိကမဟုတ်ဘူးကွ၊ မေမေက
သဘောမတူတာဆိုရင် မင်းပြောတဲ့အချက် ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို...’

‘စိုးဟာ ထမင်းဆိုင်က ကလက်တက်တက် မိန်း
ကလေး၊ သူ့အထင်မှာ ယောက်ျားတကာနဲ့ ပရောပရီနေတယ်။
မလွတ်မကင်းရှိမယ်၊ အဲဒီလိုတွေးပြီး ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ငါ့သား
လက်မထပ်စေရဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကအဓိကပဲ မောင်မောင်ဝင်း’

‘အင်း...’

မောင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်က သူတို့ပွေ့ချင်ပွေ့မယ်၊ ရှုပ်ချင်
ရှုပ်မယ်၊ သူတို့လက်ထပ်တဲ့ မိန်းကလေးကတော့ ခြောက်ပစ်
ကင်း သဲလဲစင် ရှိစေချင်တယ်၊ ဒါ ယောက်ျားတိုင်း...’

‘မှန်တယ်လေ’

‘အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ ဖအေတွေဟာ သူတို့သားကိုလည်း
ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်မိန်းကလေးပဲ လက်ထပ်စေချင်တယ်၊
ကျန်တဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်တွေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတယ်’

‘မင်း ဘာလို့ အဲဒါတွေ ရှင်းပြနေတာလဲ’

‘မောင်မောင်ဝင်း၊ ငါ ဒီည ဖေဖေကို နားလည်သွား
ပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား’

မောင်မောင်ဝင်းက ခေါင်းယမ်းပြ၏။

‘ငါ့မှာလည်း အဲဒီစိတ်ရှိတာ ငါသိလိုက်ရလို့ပဲ။ ငါ
မင်းစိုးကို မိုးနဲ့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး’

‘ဘာကွ...’

‘အေး... မင်းနားရှုပ်သွားပြီ ထင်တယ်၊ ဒီလိုကွ’
မိုးဆိုသည့် သိချင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးကို သူ
ဆိုင်မှာ ဆုံခဲ့ပုံ၊ အပျင်းပြေဆို ခေါ်ထိုင်ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွား

ကြပုံ၊ သနားပြီး မိုးကို သူက ထောက်ပံ့ခဲ့ပုံ၊ မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မင်းစိုးနှင့် မိုး၏အဆောင်မှာဆုံခဲ့ပုံ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်၏။

‘ဒါဆို ဒီကောင်မလေးကလည်း ငါတို့မြို့ကပဲပေါ့၊ ငါတို့က လူကြီးဆိုတော့ ကလေးတွေကို မသိတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းစိုးကိုတောင် မင်းသားမို့ သတိထားဖြစ်တာပဲ၊ ဆက်ပါဦး... ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ’

‘ငါနဲ့ဆုံတဲ့နေ့က မိုးက ငါ့ကို ပြောပြတယ်။ မင်းစိုးက သူ့ကို အတင်းလက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတယ်ပေါ့။ သူ ငြင်းလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီတုန်းက ငါကတောင် မိုးကို ပြောမိသေးတယ်။ အတည်တကျ လက်ထပ်မယ့်သူရှိတုန်း မိုး လက်ထပ်သင့်တယ်လို့လေ။ အဲဒီအလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ကလေးမလေးတွေကို အတည်တကျ လက်ထပ်မယ့်သူ အရှားသားကလား’

‘နေပါဦး... မင်းနဲ့ ငါ သူငယ်ချင်းချင်းဆိုတော့ မေးရဦးမယ်၊ မင်းကရော...’

‘ငါကတော့ အပျော်အပျက်ပါ။ တကယ်ပြောတာကိုယ့်အတွက် စိတ်အပန်းဖြေတဲ့သဘောပါပဲ။ အဲဒီနေ့ကပဲ ငါနောက် မိုးကို မတွေ့ဖို့၊ ရှောင်ပေးဖို့ တွေးမိသေးတယ်။ အခု

တော့...

စကားကို ရပ်ရင်း ရှေ့မှစက်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။

‘ငါ ဒီလို စဉ်းစားမိတယ် မောင်မောင်ဝင်း’

‘ပြောပါဦး’

‘ဖေဖေတုန်းက ခွဲဖို့ တစ်နည်းပဲ စဉ်းစားပြီး မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ စိုးနဲ့ငါ့ကို ခွဲခဲ့တယ်။ အခု ငါ့အလှည့်မှာ ငါက ဖေဖေတုန်းကလိုမဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်ကလှည့်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ချင်တယ်’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘အခြေအနေက စိုးနဲ့ ငါနဲ့ အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတာ။ မိုးက ခေါင်းညိတ်ရင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ၊ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်လည်း အဓိကကတော့ မိုး ဒီအလုပ် မလုပ်မှဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ မိုးကို ငါ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ပြောင်းထားလိုက်မယ်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်နိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီလို လုပ်လိုက်လို့ သူတို့ချင်း ဝေးချင်ဝေးသွားနိုင်တယ်။ ဝေးမသွားရင်လည်း အရင်အလုပ်က ထွက်ပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်’

၂၃၀

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

“ဝေးသွားရင်တော့ မင်းကို မင်းစိုးက အထင်လွဲသွား
မယ်”

“ဒီလောက်တော့ ငါ ရင်းရမှာပေါ့၊ သူနဲ့ ငါ အေးအေး
ဆေးဆေး တွေ့ချင်တယ်ကွာ”

“ငါပြောမယ် ဖိုးကျော်၊ မင်း သူ့ကိုပြောလို့ သူ လက်ခံ
မယ် မထင်ဘူး၊ သူ့အမေကပြောမှ သူ လက်ခံမယ် ငါထင်
တယ်”

“အေး... ငါလည်း ဒီလိုပဲ တွေးမိတယ်”

“အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်ကွာ”

ဝီစကီပုလင်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

(၁၀)

အလုပ်ထွက်ဖို့ကိစ္စတွေ ဘာတွေစီစဉ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်
သည်။ မိုးနှင်းကို သတိတရဖြစ်သော်လည်း တမင်မတွေ့ဖြစ်
အောင် နေလိုက်၏။

အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီမို့ မပြန်ခင် မိုးနှင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖို့
တော့သင့်သည် တွေးသည်။

သည်လိုနှင့် မိုးနှင်းအဆောင်ကို မင်းစိုး ရောက်သွား
၏။

“မိုးနဲ့ ခဏတွေ့ချင်လို့ပါ”

သူ မိုးကိုခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။

“ဟဲ့... မိုးတဲ့ဟေ့... မိုးသူငယ်ချင်း နီလာ၊ လာပါ

၂၃၂

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ဦး... ဒီမှာ လာတွေ့ပါဦး

သူ ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးက အိမ်ထဲကြည့်ရင်း လှမ်းအော်သည်။ မင်းစိုးက နားမလည်။ ခဏလေးကြာတော့ အဆောင်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်၏။

‘မိုး ဧည့်သည်လား’

‘ကျွန်တော် မင်းစိုးပါ မိုးနှင်း... အဲ ... မိုး သူငယ်ချင်းပါ’

‘မိုး ဒီမှာမရှိတော့ဘူးရှင်’

‘အဆောင်ပြောင်းသွားတာလား’

‘အမှန်ပြောရရင်တော့ မိုးက အဆောင်ပြောင်းသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝပြောင်းသွားတာ’

‘ခင်ဗျာ...’

‘ဒီလိုရှင်... သူ့ ‘ဘိုင်’ သူဧည့်သည် ဦးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဦးက ချက်ချင်းစီစဉ်လိုက်တာ၊ တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ဝယ်ပေးပြီး အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လုပ်ပေးတယ်တဲ့။ ဘယ်မှာဆိုတာတော့ ပြောမသွားဘူး’

နစ်ခါမျှ ဆုံဖူးလိုက်သည့် မိုးနှင်း၏ ဦးကို အမြင်အာရုံ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၂၃၃

မှာ ပေါ်လာ၏။

သူနှင့် မိုးနှင်းကို စိတ်မချလို့ အခုလို အလျင်စလို စီစဉ်လိုက်တာ သူ နားလည်သည်။

အလုပ်ထွက်တော့မည်မို့ မလိုအပ်တော့တာရယ်၊ မိုးနှင်းနှင့်ပတ်သက်လို့ အမြင်မကြည်တာရယ်ကြောင့် ပေးလိုက်သည့် လိပ်စာကတ်ကိုတောင် သူ မကြည့်ဘဲ ကားပေါ်က ပစ်ချခဲ့သည်ပဲ။

အခုတော့ မိုးနှင်းနှင့် သူ ပြတ်ပြတ်သားသား ဝေးခဲ့ကြပြီပဲလေ။

နောက်နေ့မှာတော့ မင်းစိုး ရန်ကုန်မှ အပြီးပြန်ခဲ့သည်။

(၁၁)

ဆရာဝန်ကြီးက သုံးလဟု ခန့်မှန်းပေးသော်လည်း
မေမေ့အခြေအနေက မကောင်းတော့ပေ။ ဆရာဝန်ဆီရောက်
တော့ အခြေအနေက ဆိုးနေပြီပဲ။

သူ ပြန်ရောက်သွားတော့ ယမင်းကလည်း ဝမ်းသာ
သည်။ မေမေကတော့ မျက်ရည်လည်နေ၏။

‘မေမေ့ကြောင့် သားဘဝတက်လမ်း ပိတ်သလို ဖြစ်
မလား’ဟု လေသံသဲ့သဲ့နှင့် မေး၏။

သူလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်က အခြေအနေမကောင်းကြောင်း
သူ ရှင်းပြကာ မေမေ့ကို နှစ်သိမ့်ရသည်။

ထမင်းဆိုင်ကို မေမေ လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ပြီမို့

ဖက်ဆွတ်မိုး

၂၃၅

ထမင်းဆိုင်ကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်ရပြီ။

ယမင်းကတော့ အချိန်ပြည့်နီးပါး မင်းစိုးအိမ်မှာ ရှိနေ
တတ်၏။

‘မိုးနှင်းအကြောင်း ဘာကြားသေးလဲ သား’

ဟု မေမေမေးတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားတယ် ကြား
တယ် မေမေဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ဖြေပြန်၏။

အပြန် ယမင်းကို လိုက်ပို့တော့-

‘နင် မိုးနှင်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတာ တကယ်
ပြောတာလား’

‘ငါ ဘာလို့ညာရမှာလဲ’

‘ဘယ်လိုသိလဲ’

‘ထားပါတော့ဟာ... သေချာပါတယ်၊ သူဌေးတစ်
ယောက်နဲ့ နေပါဦး... ယမင်း၊ မိုးနှင်း အဲဒီအလုပ်လုပ်နေတာ
နင်သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ...’

‘စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတာ’

‘အင်း...’

‘နင် ဘာလို့ ငါ့ကို မပြောရတာလဲ၊ နင့်ကို ကိုပေါက်

ပြောတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... နင် ဘယ်လိုသိလဲ’

‘ငါမေးတာ ဖြေပါဦး’

‘အဲဒီအလုပ်က မကောင်းဘူးတဲ့၊ ကိုပေါက်တို့ ပြောတယ်၊ သူက အိမ်လည်း ပိုက်ဆံတွေ များများပို့တယ်။ အဲဒီအလုပ်လည်း လုပ်တယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးထင်စရာပဲတဲ့။ ငါက သူ မကောင်းကြောင်း နင်ကို မပြောချင်လို့ မပြောတာ မင်းစိုး’

‘နင်က သူငယ်ချင်းအပေါ် တော်တော်သစ္စာရှိတယ်နော်၊ ယမင်း...’

ယမင်းက ပြုံးနေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ သူက နင်နဲ့ငါ့ကို အထင်လွဲနေတယ်’

‘ဘာ...’

အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသလိုပင်။ ထိုနေ့က ယမင်းက ဆိုင်ကယ်မပါခဲ့တော့ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်ဆိုပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်ပဲ။

‘နင် ရှင်းမပြဘူးလား’

မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

‘ယမင်း’

သူ့အမေးကို မဖြေဘဲခေါ်တော့ ယမင်းက ခေါင်းမောကြည့်သည်။

‘ငါ နင်ကို လက်ထပ်ပါရစေ’

‘မင်းစိုး... နင် ငါ့ကို နောက်နေတာလား’

‘နောက်စရာလား ယမင်းရာ’

‘ဒါဆို ငါ့ကို အစားထိုးတာပေါ့’

‘အဲဒီလိုထင်စရာဖြစ်မယ်လို့ ငါ တွေးမိတယ် ယမင်း၊

ငါ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ငါ အလေးအနက် ထပ်ပြောပါရစေ၊

ငါ နင်ကို လက်ထပ်ပါရစေ’

ခဏငြိမ်နေသည်။

‘ငါ့ကို ပြန်မပြောတော့ဘူးလား’

‘အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါ မလိုချင်ဘူး

မင်းစိုး’

ပြောပြီး ခေါင်းကိုငုံသည်။ ယမင်းတို့အိမ်ကို လှမ်းမြင်

နေရပြီပဲ။

‘ယမင်း’

အိမ်ခြံဝအရောက်မှာ သူ ခေါ်လိုက်ရင်း ရပ်၏။ သူနှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ယမင်းက ရပ်သည်။

‘ငါ မေမေပြောတာသတိရလို့၊ အဲဒီစကားကို နင့်ကို ပြောပြမယ်၊ မေမေက ပြောတယ်၊ ပထမဆုံးရွာတဲ့ မိုးကို ဖက်ဆွတ်မိုးလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ အဲဒီမိုးဟာ လူတွေကို ဖျားတတ် နာတတ်စေတဲ့ တောင်ကျရေနီကျကျတွေ ဖြစ်စေသတဲ့။ အဲဒီမိုး ဟာ မိုးတွင်းရောက်လို့ရွာတဲ့ ရာသီမိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘နင် ဘာပြောချင်တာလဲ’

‘ငါ မိုးနှင်းကိုချစ်တာ ဖက်ဆွတ်မိုးဖြစ်မှာပါ ယမင်း’

‘စကားတတ်တိုင်း...’

‘အခု ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်’

‘ဘာ...’

‘အဲဒါ ရာသီမိုးပါ ယမင်းရယ်၊ ငါသွားတော့မယ်နော်’
ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်ရောက်အောင် လျှောက်
လာခဲ့တော့သည်။

(၁၂)

ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် မေမေ့ကို
ယမင်းက ဆန်ပြုတ်တိုက်နေတာ တွေ့သည်။

မင်းစိုးက မေမေ့အတွက် ကုန်နေသော ဆေးတွေဝယ်
ပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ ဆေးတွေကိုတော့ ခုတင်ဘေးက စားပွဲ
ပေါ်တင်ပြီး သူ အောက်ကပ်ဆင်းလာသည်။

ယမင်းက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ဆေးရန် အောက်ထပ်
ရောက်လာပြီး ပန်းကန်ဆေးကာ မီးဖိုထဲမှ ထွက်သည်။

‘ဒီနေ့ ဒေါ်ဒေါ် ဆန်ပြုတ်ကလေး ဝင်သားပဲ’

‘ဟု ယမင်းကပြောသည်။’

‘ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ လန်းသလိုပဲ’

၂၄၀

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ယမင်းက အိမ်ရှေ့ခြံထဲဆင်းတော့ သူ နောက်က
လိုက်သွား၏။

‘ယမင်း’

‘ဘာလဲ မင်းစိုး’

‘နင် ငါ့ကို ဘာမှပြန်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလား’

‘ဘာကိုလဲ’

‘နင် သိသားနဲ့ဟာ၊ ဟိုနေ့က ငါ ပြောတာ’

‘ဪ... ငါ နင်ကိုပြမလို့၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ယူလာ
တယ်’

‘နင် စကားလွဲပြန်ပြီ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အရမ်းကြိုက်လို့ မဂ္ဂဇင်းထဲက ကူး
ထားတာ၊ အဲဒီကဗျာထဲမှာ ငါ့ခံစားချက်တွေ ရှိတယ်’

‘နင် ကူးထားတာကကြာပြီ မဟုတ်လား’

‘ကြာပြီလေ... နင်နဲ့ မိုးနှင်းတောင် ရည်းစားမဖြစ်
သေးဘူး ထင်တယ်’

‘ဟာ... ငါက ဟိုနေ့က ငါပြောတဲ့စကားနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ ခံစားမှုကို လိုချင်တာ’

‘ငါ့ခံစားချက်က ဒီအတိုင်းပဲ’

အားမာန်သစ်စာပေ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၂၄၁

‘ဒါဆို သွားယူမှာ’

ယမင်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ ပြန်ဆင်းလာ
တော့ ဒေါ့ဒေါ့ အိပ်ပျော်နေတယ်ဟု ပြောရင်း ပိုက်ဆံအိတ်
ကို ဖွင့်၏။ ပြီးတော့ စာရွက်ခေါက်ကလေး ထုတ်ယူပြီး လှမ်း
ပေးသည်။

မင်းစိုးက ဖြန့်ပြီး ဖတ်လိုက်၏။

ခူး

ယုတ်မည်

ရပ်ပြည်ယု

အမှတ်တရတွေ

ပြတ်ပါရစေတော့ . . .

ယုတ်မည်

ရပ်ပြည်ယု

အမှတ်တရတွေ

ပြတ်ပါရစေတော့ . . .

အားမာန်သစ်စာပေ

၂၄၂

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ဖြစ်မည် . . . ဖြစ်မည်နဲ့

ရစ်ခြည်သမျှလည်းမပြ

ဝင့်လည်သမျှလည်းမကျ

အနုပညာလည်းမပေ

မတွေ့လည်းစိမ်းပိုမလွယ်

တကွယ်မက်မက် . . .

အဖယ်သက်တဲသူ . . .

ရင်ထဲစူးနေ . . .

ဂူတော့မတတ်သူမိတယ် . . .

★ ★ ★

ကဗျာမဆုံးခင်မှာ မင်းစိုးက ယမင်းကို ကြည့်သည်။
ယမင်းက ခေါင်းကိုငုံပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်
နေတာတွေ့၏။

★ ★ ★

အားမာန်သစ်စာပေ

(၁၃)

ထိုနေ့ကလည်း မေမေ သက်တောင့်သက်သာရှိသ
ဖြင့်-

‘မေမေသူငယ်ချင်းကို ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့
တယ်’ဟု စကားစဖြစ်သည်။

‘မေမေသူငယ်ချင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မေမေ ထမင်းဆိုင်
မှာ စားရင်းသောက်ရင်း ခင်သွားကြတဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်မယ်’

‘မဟုတ်ဘူးထင်တယ်-မေမေ၊ သူက ငယ်သူငယ်ချင်း
ပုံစံပြောတာ’

‘ဘယ်သူပါလိမ့်၊ မေမေကို ပုံစံပြောပြစမ်း’

‘ကျွန်တော်ကလည်း သူ့လိပ်စာကတ်ပြားဖျောက်ပစ်

အားမာန်သစ်စာပေ

၂၄၄

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

လိုက်တော့ နာမည်မသိတော့ဘူး

ပြီးတော့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို မေမေအား ပြောပြလိုက်
သည်။ သူ့စကား နားထောင်ရင်း မေမေမျက်နှာ အပြောင်းအလဲ
ကို သူ တွေ့နေရ၏။

‘နာတံချွန်ချွန်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးတောက်
တောက်’

‘ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဟုတ်တယ်’

‘ဪ...’

မေမေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင်
ပေါ်မှာ နောက်မှီရင်း မျက်စိမှိတ်သည်။
သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရ၏။

★ ★ ★

အားမာန်သစ်စာပေ

(၁၄)

‘မေမေ... ဦးမောင်မောင်ဝင်း ရောက်နေပါတယ်’
မေမေ မျက်လုံးဖွင့်သည်။

‘မစိုး... နေမကောင်းဘူးတော့ကြားတယ်၊ အလုပ်များ’

ပြီး အခုမှ ရောက်ရတယ်’

ယုမင်းက ကော်ဖီပန်းကန် လာချပေး၏။

‘သား သူငယ်ချင်းလား’

‘ချွေးမလောင်းလေးလေ၊ မျက်စိမှိတ်မသွားခင်မှာ
လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တာ၊ ညကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို
ပြောရသေးတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အောက်မှာရှိတယ် မေမေ’

အားမာန်သစ်စာပေ

ပြောပြီး ယမင်းနှင့် မင်းစိုးက အောက်ထပ်ဆင်းခဲ့၏။
ဦးမောင်မောင်ဝင်းက ဒေါ်စိုးစိုးဦးကို ဖိုးကျော်နှင့် သူ
တွေ့ခဲ့ပုံ ပြောပြလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဖိုးကျော်ပြောသမျှအားလုံးကို ပြောပြလိုက်
၏။ မင်းစိုးနှင့် ဖိုးကျော် ဆုံကြပုံကိုပြောတော့ ဒေါ်စိုးစိုးဦး
စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။

‘ဖိုးကျော်ကတော့ သူ့သားဆိုတာ သိသွားပြီ။ မောင်
မင်းစိုးက မသိသေးဘူး မစိုး၊ အဲဒါ မစိုး ပါးစပ်က ရှင်းပြပြီး
ပြောမှ မောင်မင်းစိုး လက်ခံမယ်၊ ယုံမယ်ထင်တယ်။ မစိုး
ပြောပြဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ ထင်တယ်’

‘အမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ကျွန်မရောဂါ ကျွန်မ သိတာ
ပေါ့၊ သိပ်ကြာကြာမခံဘူးထင်တယ်။ ကလေးတွေ အားငယ်မှာ
စိုးလို့သာ ဖွင့်မပြောတာ။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ သူ့အဖေနဲ့သား
ပြန်ဆုံတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ကျော်အနေနဲ့ လိုလိုလားလားမရှိ
မှာကိုသာ စိုးရိမ်တာ’

‘ဟာ... အဲဒါတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ မစိုး’
ဖိုးကျော်က မင်းစိုး မိုးနှင်းနှင့်လက်ထပ်မှာ စိုးရိမ်တာ
ကအစ ဖိုးကျော်စီစဉ်ပုံကို ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

‘မောင်မင်းစိုး အခု ဒီကလေးမလေးနဲ့ လက်ထပ်
တော့မှာသိရင်လည်း ဖိုးကျော် အရမ်းဝမ်းသာမှာ၊ သူ့တာဝန်ယူ
စီစဉ်ပေးမှာ သေချာတယ် မစိုး’

‘ကလေးမလေးတွေဘက်က အရမ်းနားလည်မှုရှိတာ’
‘ဒါဆို ကျွန်တော် ဖိုးကျော် ခေါ်လိုက်မယ်’
‘လွယ်လို့လား’
‘သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရှိနေတာပဲ’
မင်းစိုးနှင့် ယမင်း အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ စကားပြတ်
သွားကြသည်။

(၁၅)

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားတော့ မင်းစိုးနှင့် ယမင်းတို့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့်တွေကို အိမ်ထဲက လှမ်းမြင်ရ၏။

‘ဟာ... ယမင်း... ဟို အရပ်မြင့်မြင့် ချောချောက အဲဒါ... အဲဒါ မိုးနှင်းယောက်ျား’

‘မိုးနှင်းယောက်ျား... ဟုတ်လား မင်းစိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မေမေသူငယ်ချင်းဆိုတာ’

‘စကားတီးတိုးပြောရင်း အိမ်ပေါက်ဝ ထွက်ကြသည်။’

ပြီးတော့ မေမေရှိရာ အပေါ်ထပ်ခေါ်သွား၏။

‘မောင်မင်းစိုး... ပြန်တာတောင် ဦးဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူး’

အားမာန်သစ်စာပေ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၂၄၉

‘ကျွန်တော်လည်း မေမေအတွက် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ကတိုက်ကရိုက် ပြန်ခဲ့လို့ပါ ဦး’

အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားမှာ ပြောဖြစ်သည်။

မေမေက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ခါတိုင်းလို ထိုင်ရင်း အပေါ်ထပ်တက်လာသူတွေကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘မစိုး... ဖိုးကျော် ပါလာတယ်’

ဦးမောင်မောင်ဝင်းက ပြောရင်း မေမေဘေးမှာ နှစ်ယောက်ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ မင်းစိုးနှင့် ယမင်းက အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းပြီး မီးဖိုချောင်မှာ ကော်ဖီဖျော်၏။

‘စိုး... နေရတာ သက်သာရဲ့လား’

အကြာကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ ဦးကျော်မင်းသူ အသံထွက်လာ၏။

‘အခုတော့ နေသာသလိုပဲ ကျော်၊ ဒါပေမဲ့ စိုး ရောဂါက မရတော့ပါဘူး၊ ကျော်အကြောင်းတွေ မောင်မောင်ဝင်း ပြောပြလို့ အားလုံးသိရပြီ။’ စိုး ကျော်ကို အားလုံးခွင့်လွှတ်ပါတယ်’

စကားပြောရင်း ကျလာသောမျက်ရည်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် သုတ်၏။

အားမာန်သစ်စာပေ

၂၅၀

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

‘စိုး... ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ အခု ကျော် တစ်ယောက်
လုံး ရှိပြီပဲ၊ သားလေးတာဝန်လည်း ကျော် ယူမယ်’

‘အဆင်တော့သင့်ပါတယ် ကျော်၊ သားလေးကို အခုန
ကလေးမလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ကိစ္စ စိုးက ရင်လေးနေတာ၊
သားလေးမျက်နှာငယ်မှာ စိုးတာ’

‘မောင်မင်းစိုးက လက်ထပ်တော့မှာလား’

‘ဟုတ်တယ် ကျော်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ စိုးရယ်၊ စိုး ဘာမှမပူနဲ့ ကျော်
မပြန်ခင် အားလုံးစီစဉ်ပေးသွားမယ်။ အင်း... မောင်မင်းစိုး
ကိုတော့...’

‘စိုးပြောမယ် ကျော်၊ စိုးလည်း မသေခင် အဲဒီကိစ္စ
ပြောပြချင်နေတာ’

ယမင်းနှင့် မင်းစိုးတို့ အပေါ်တက်လာပြီး ကော်ဖီ
ပန်းကန်တွေ ချပေးသည်။

‘သမီးနဲ့ သား ထိုင်ကြပါဦး’

ဒေါ်စိုးစိုးဦးကပြောတော့ ဦးမောင်မောင်ဝင်းတို့ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

‘မေမေ... သားပြောတဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ မေမေ

ဖက်ဆွတ်မိုး

၂၅၁

သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီဦးပဲ မေမေ’

‘အင်း... အင်း... သားပြောကတည်းက မေမေသိ
ပါတယ်’

စကားပြတ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြ
သည်။

‘သား’

‘မေမေ’

‘မေမေ သားကို တစ်သက်လုံး ဖုံးထားတဲ့ကိစ္စ ပြော
ချင်တယ်၊ မေမေ မသေခင် ပြောလိုက်ရလို့ သေလည်း အသေ
ဖြောင့်မှာပါ’

‘ပြောပါ မေမေ’

‘အဲဒီဧည့်သည်နာမည်က ဦးကျော်မင်းသူတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒါ သားအဖေအရင်းပဲ သား’

‘ဗျာ...’

မေမေစကားကို မင်းစိုးက ရုတ်တရက် နားလည်ဟန်

မတူ။

‘လိုရင်းပြောရရင်တော့ ကျော်နဲ့ မေမေတို့ ခိုးပြေးကြ

တယ်၊ ကျော်ဖေဖေက အတင်းခွဲတယ်။ မေမေမှာ ကိုယ်ဝန်ပါ
လာတယ်။ အရှက်ကို ကာကွယ်ချင်လို့ ကောက်ကာငင်ကာ
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတယ်။ သားက သူကလေးမဟုတ်မှန်းသိ
တော့ မေမေတို့လင်မယား ကွဲခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါပဲ သား’

မင်းစိုးက မျက်မှောင်ကြွပ်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။
သူ့အတွေးမှာ မိုးနှင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မကြည်လင်သေး။

‘အခု သူ ရန်ကုန်မပြန်ခင်မှာ သားနဲ့ သမီးတို့ လက်
ထပ်ဖို့ကိစ္စလည်း သူ အားလုံး စီစဉ်ပေးသွားမယ်တဲ့၊ မေမေ
တော့ စိတ်အေးရပြီလေ’

‘ကျွန်တော် တစ်ခုမေးကြည့်ပါရစေ’

‘မေး... မေး... မောင်မင်းစိုး’

ဟု ဦးမောင်မောင်ဝင်းက ဝင်ပြောသည်။

‘မိုးနှင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကရော’

‘ဦး ရှင်းပြမယ်’

ဦးမောင်မောင်ဝင်းက ဝင်ပြောရင်း သူ့ရှေ့မှာပင်
ဦးကျော်မင်းသူ စီစဉ်ခဲ့တာတွေကို ရှင်းပြလိုက်၏။

‘မောင်မင်းစိုးကို မိုးနှင်း တကယ်မချစ်တာ အမှန်ပဲ။

အဲဒီနေ့က မောင်မင်းစိုးနဲ့ လက်ထပ်ချင်သလား၊ တိုက်ခန်းတစ်

ခုနဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လိုချင်သလား၊ ကြိုက်တာရွေးခိုင်းခဲ့
တယ်။ တိုက်ခန်းနဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ကို ယူမယ်ဆိုရင် မောင်မင်းစိုး
ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ကတိ တောင်းခဲ့တယ်
မောင်မင်းစိုး၊ မိုး... မိုးနှင်းပေါ့၊ သူက မောင်မင်းစိုးကို စိတ်
ကစားပြီး ချစ်တယ်ထင်ခဲ့တာ၊ တကယ်လည်း မချစ်ဘူး၊
တကယ်လည်း လက်မထပ်ချင်ပါဘူးတဲ့၊ တိုက်ခန်းနဲ့ အလှပြင်
ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွေးခဲ့တယ်။ သူ့ကို အဲဒီတိုက်
ခန်းနဲ့ အရင်းအနှီးငွေတွေအားလုံး သူပိုင် လွှဲပေးခဲ့တယ် မောင်
မင်းစိုး၊ အဲ... ပြောချင်တာကတော့ မောင်မင်းစိုးကို အဲဒီလို
ပတ်ဝန်းကျင်က မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်စေချင်တဲ့
ဆန္ဒ အဓိကပဲ၊ အဲဒါ... အဲဒါ အဖေတစ်ယောက်က သားတစ်
ယောက်အပေါ်ထားမိတဲ့ မေတ္တာပဲကွာ’

ပြောရင်း စကားသံတိုးကာ တိမ်ဝင်သွားသလို။

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ’

‘သားက အဖေလို့မသိခင် လက်မခံခင်ကတည်းက
သားအပေါ်မှာထားခဲ့တဲ့ မိဘမေတ္တာပဲ သား’

ဒေါ်စိုးစိုးဦးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် မိုးနှင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေအပေါ်

၂၅၄

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

အထင်လွဲခဲ့မိတာ၊ စော်ကားထားမိခဲ့တာတွေအတွက် ဝန်ချ
တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ

မင်းစိုးက ပြောပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်၏။

ဦးကျော်မင်းသူ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များလျှံကျ
လာတော့သည်။

ဒေါ်စိုးစိုးဦးကို ရန်ကုန်ဆေးကုဖို့ခေါ်တာတော့ ဒေါ်
စိုးစိုးဦးက ငြင်းသည်။

ဦးကျော်မင်းသူက မောင်မင်းစိုးနှင့် မြယမင်းဆွေတို့
လက်ထပ်ပွဲကို သူ တာဝန်ယူကြောင်း မြယမင်းဆွေတို့ မိသား
စုဘက်ကို နားဖောက်တောင်းရမ်းရင်း ပြောခဲ့၏။

(၁၆)

ဒေါ်စိုးစိုးဦး၏အုတ်ဂူရှေ့မှ သူတို့လေးတွဲစွာ ခွာခဲ့ကြ
သည်။

ဦးကျော်မင်းသူက ကားမောင်းသူဘေး ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်၏။

မင်းစိုးနှင့် ယမင်းက ကားနောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်
သည်။

သင်္ချိုင်းမှ မြို့ထဲဆီသို့ ကားလေးက တရွေ့ရွေ့ မောင်း
ထွက်လာခဲ့၏။ ရှေ့မှာ မိုးတွေညှို့ပြီး မှောင်နေသည်။

‘မိုးတွေ ညှို့နေတာပဲ၊ ရွာတော့မယ်’

‘ဖက်ဆွတ်မိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

၂၅၆

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

ပရုံးချင်းတိုက်ကာ ယမင်းက မင်းစိုးကို အပြုံးဖြင့်
ပြော၏။

‘ကိုယ်တို့ သားလေးမွေးရင်လည်း နာမည်ပျက်ရှိတဲ့
မိန်းကလေးဆို သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးနော်’

မင်းစိုးက စကားအဆက်အစပ်မရှိ အပြင်ကိုငေးရှင်း
တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်ဆို သူတို့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းကြရတော့
မည်ပဲ။

ဖက်ဆွတ်မိုးဟာ ရာသီရောက်လို့ရွာတဲ့ ပုံမှန်မိုးမဟုတ်
သေးဘူးဆိုတာ သူတို့ကလေး အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့
နားလည်အောင် ရှင်းပြရဦးမည်ပဲဟု တွေးနေမိပြန်သည်။

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေပြီပဲ။

မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)

၁၇.၆.၂၀၀၅